

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Sana havaya ihtiyaç
duyar gibi ihtiyaç
duyuyorum. Sen benim
hava... Brynne."*

New York Times Bestseller

Değerli Şeyler

Blackstone Serisi ♦ 4. Kitap

*"Mükemmel seriye hem tutkulu hem de
duygusal olarak oldukça güçlü bir san..."*

-Vilma's Book Blog

*Sisters
Planet*

RAINE MILLER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YABANCI

Birbirini tamamlayan bir çift. Sahip oldukları sevginin ne kadar değerli olduğunu anlayan bir karı-koca. Huzura varmak için en karanlık korkularla yüzleşmeye hazır iki âşık.

New York Times Bestseller *Blackstone* serisinin dördüncü kitabında Ethan ve Brynne, zor elde ettikleri aşkları için savaşmak ve mutluluklarını korumak üzere geri dönüyor...

İtalyan sahilindeki rüya gibi balayılarından dönen *Blackstone* ailesi, değerli bebeklerinin doğumu ve yeni bir ev kurmak için hazırlıklara başlamıştı. Ancak geçmişten gelen bir hayalet ilişkilerinin temelini sarsacak, böylece her şey birbirine girecekti. Ethan ve Brynne birbirleri için her zamankinden daha fazla savaşmak zorundaydı.

"Yazım tarzının eşsiz, içindeki aşkın unutulmaz olduğu *Blackstone* serisin bu son kitabını çok sevdim..."

—BOOKLOVERS FOR LIFE

Çeviren: Tuba Özkat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Değerli Şeyler

Özgün Adı | *Rare and Precious Things*

Raine Miller

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Şubat 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-74-6

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2015

© Yabancı Yayınları, 2016

© Raine Miller, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuru

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadık

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İ

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Raine Miller

DEĞERLİ ŞEYLER

Blackstone Serisi 4. Kitap

Çeviren

Tuba Özkat

Değerli Şeyler İçin Övgüler

"Böylece karşı konulmaz Ethan Blackstone ve çok sevgili Amerikalı Brynne'in baş döndürücü aşk hikâyelerinin sonuna gelmiş buluyoruz. *Blackstone serisi* kusursuz yazılmış ve içimdeki romantiği son derece iyi besleyen eşsiz kitapların arasında yerini aldı benim için."

—NATASHA IS A BOOK JUNKIE

"*Değerli Şeyler*, görkemli, şiirsel ve okuyucusunu karakterlerle beraber muhteşem bir yolculuğa sürükleyen bir roman. Raine Miller, Ethan ve Brynne'in hikâyesine çok iyi, heyecanlı ve AŞIRI seksi bir son yazmış."

—THE BOOK BELLAS

"Keşke *Değerli Şeyler*'e 5 yıldızdan fazlasını verebilseydim. Duyguları öyle bir hissettim ki!"

—BUTTERFLIES BOOKS & DREAMS

*Kahramanlığa ve doğru amaçlar için
savaşan askerlere.*

Fakat güzel olan her şey, nadir olduğu
kadar zorludur.

—BARUCH SPINOZA, XVII. YÜZYIL

Giriş

7 Mayıs, 1837

Bugün J.'yi ziyaret ettim. Onunla konuşup haberlerimi paylaştım. Pişmanlığımı anlamasını her şeyden çok dilerdim, fakat bunun, yaratıcımla buluşacağım an gelene kadar olasılıklar dahilinde olmadığını biliyorum. J.'in bu konudaki hislerini daha sonra öğrenebilirim.

Suçluluğun bedeli ne olacak? Suçluluk sadece sekiz harfli bir kelime, ağırlığıyla beni gömüyor. Yaşıyorum, ancak yine de bu armağanı hak etmiyorum. Günleri öylece geçirebilir ve günlük hayatın gereklerini yerine getirebilirim, fakat ne amaçla? Sevdiklerime ne iyilik sunabilirim ve eğer sırrımı bilseler, karşılık olarak beni kim sever? Doğru şekilde davranmak benim elimdeyken bunu yapmadım. Sessiz kaldım, çünkü herkesten çok sevdiğim kişiyi engellemekten korktum. Şimdi hissettiğim acı pişmanlık, bugüne kadar sevdiğim herkesin kalplerini kıran sonu gelmez bir sessizlikten doğmuş olmalı.

Ayrıca bugün bir adamla evlenmeyi kabul ettim. Hiçbir şeyi, benimle ilgilenmek ve beni el üstünde tutmaktan daha fazla istemediğini söyleyen bir adamla. Gözlerimin içine bakıyor ve beni korkutan bir şekilde ruhumun bir parçasına dokunuyor. Bu aynı zamanda, beni daha derine çekerek hareketlerinin altındaki nedeni

anlamamı sağlıyor. Sırrımın bir kısmını görebildiğine inanıyorum. Beni anlıyor, çünkü sözleri doğrudan sorunumun özüne iniyor; bana taleplerine boyun eğmekten başka bir seçenek bırakmıyor.

Bu nedenle, Stonewell Court'ta yaşamaya gideceğim ve onunla bir hayat kuracağım... fakat beni bekleyen şeyden çok korkuyorum. Benden beklenen düzeye nasıl yükselebilirim ki? Ben buna layık biri değilim ve dikkatlice koruduğum yüreğimin, göğsümde atmaya devam edemeyecek şekilde parçalanma tehlikesinde olmasından korkuyorum. Darius Rourke, herhangi bir adam tarafından el üstünde tutulmayı hak etmediğimi henüz anlamıyor. Ben paramparçayım ve buna rağmen, her şeyin iyi olacağıyla ve ona güvenmemle ilgili beni temin etmeye devam etme konusunda ikna edici şekilde inatçı bir adam.

Kendimi, Darius'un benim için dileklerini reddetmekten aciz bir halde buldum. Tıpkı sevgili Jonathan'ımınkileri reddetmekten aciz olduğum gibi...

M G

KISIM BİR

YAZ

*Bu yüzden ışıl ışıl parlarken, bu akşam seninle ben
Gökyüzündeki elmaslar gibi güzeliz
Göz göze, nasıl da canlı
Gökyüzündeki elmaslar gibi güzeliz*

Rihanna ~Diamonds

BÖLÜM 1

Ethan

*24 Ağustos
Somerset*

Bryenne bana doğru, “Okyanusu duyabiliyorum,” dedi. Eliyle hafifçe ensemini okşuyor, hoş, çiçeksi kokusuyla beni deliye çeviriyordu.

“Hı hı.” Gözlerini açması için kusursuz olduğunu hissettiğim bir yerde durdum. “Tamam, varış noktamıza ulaştık, Bayan Blackstone. Seni yere bırakacağım, böylece tam etkisine kapılabilirsin.” Kendi başına ayakta durması için onu yere bırakmadan önce uyardım. Yüzünü eve doğru çevirdim ve gözlerini ellerimle nazikçe kapattım.

“Bakmak istiyorum. Burada mı uyuyacağız?”

“Ne kadarının *uyumak* olacağından emin değilim... ama bu akşam burada olacağız.” Başının arkasına bir öpücük kondurdum ve ellerimi çektim. “Senin için, güzelim. Artık gözlerini açabilirsin.”

Yumuşak bir sesle, “Stonewell Court,” derken girişten çatıya kadar aydınlatılan büyük eve baktı. “Buraya geldiğimizi düşünmüştüm. Buraya yürürken denizin kokusunu ve çakılların sesini tanıdım. Öyle güzel ki. Ben... Ben gerçekten burada durduğumuza inanamıyorum.” Kollarını açtı. “Bunu kim yaptı, Ethan?”

Hâlâ anlatıyor. Ellerimi arkasından omuzlarına koydum ve boynunu öptüm, dudaklarımı tenine dokundurma ihtiyacım o an için bana hükmediyordu. “Çoğunlukla Hannah,” diye mırıldandım. “Benim için uzun mesafeli bir mucize gerçekleştirmeye çalıştı. Sanal buluşmalara ve yasal belgelerdeki elektronik imzalara şükürler olsun.”

“Ne?” Güzel yüzündeki şaşkın ifadeyle bana bakmak için döndü. Onu şaşırtmaya bayılıyordum ve şu ana kadar, bu onu memnun edecek bir şey gibi görünüyordu. Brynne’i mutlu etmek beni mutlu ediyordu. Hikâyenin sonu. Son aylarda ikimiz de Kalp Kırıklığı Otelі’nin resepsiyonunda ikinci ve üçüncü vardiyaya kalmıştık ve o ıstırabın birazını dindirmenin zamanı geldi de geçiyordu. En azından ben durumu öyle değerlendiriyordum.

“Bu akşam ev bizim,” dedim. Sarhoş edici kokusunu biraz daha içime çekerken ipeksi bir kıvrıkcık saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve kendime bunu gerçekten yaptığımızı kabullenme ve gönül rahatlığı duyma iznini verdim. Gerçekten başarmıştık. Hayatta kalmış ve şu anda, buradaki noktaya ulaşmayı başarmıştık.

Evliydik. Karı ve koca. Bebek yoldaydı. Kırıldaki devasa bir evin sahipleriydik. Tüm bunların benim adımın altına yazılabileceğine inanmak güçtü, doğru. Fakat burada durmuş, somut kanıta bakıyordum.

Bir şey kesindi. Hepsini istiyordum. Hiç şüphesiz. Sadece birini değil.

Hepsi benim.

Brynne altdudağını beyaz dişlerinin arasına çekti ve ısırırdı. Bunu yaptığında oluşan görüntüye karşı iniltimi bastırmak zorunda kaldım. O şehvetli ağız... O ağzın üzerimde olmasına ihtiyacım vardı. Fena halde. Önümüzdeki saatlerin nasıl olacağıyla ilgili pornografik görüntüler ak-

lîmda dolanırken o yumuşakbir şekilde konuştu. "Pekâlâ, sanırım kız kardeşin başarmış ve daha fazlasını yapmış. Nefesimi kesiyor Ethan. Burası düğün gecemizi geçirmek için kusursuz bir yer... Benim için bundan daha müthiş bir şey olamaz."

"Sen daha müthişsin." Yüzünü ellerimin arasına alıp öne doğru eğildim. Dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirip ışıldayan meşalelerle ve yaz gecesinin deniz esintisiyle çevrelenmiş evin önünde dururken tatlı tadına varmak için uğraştım. Benim için açılıns diye ikna ettim ve elbette dudaklarını araladı. Kadınımın tadına güzelce, uzunca ve adam akıllıca bakarken, en başından beri onunla birlikteyken yapıp durduğum gibi ona sahip olduğuma dair hak iddia ediyordum. *Karım*.

Çok. Fena. Seksi.

Dilimi ağzından çıkarmayı başarabildiğimde, "Hoşlandın mı?" diye sordum. Dizginlemeden kendimi bırakma hazzına sahip olmayalı uzun zaman olmuştu. Ve hayalarım bunu kanıtlayacak tonda bir maviydi. Brynne düğün hazırlıkları için Marie Teyzesinin evinde kalıyordu. Bense insanların nasıl olup da bakir olmayı ve hâlâ normal bir şekilde işlemeyi başarabildiklerini merak ediyordum. Şey, aslında biliyordum. Devasa taşaklara neden oluyordu ve ben buna güçlkle dayanabiliyordum.

"Hoşlanmaktan daha fazlası Ethan. Buraya bayıldım." Yine etrafında dönerek eve baktı, şehvetli kıvrımlarını doğrudan kalçalarımaya uydurdu. *Ah, siktir evet!* Bir dakikaya kadar, o hoş gelinliğinin dantelinin altındaki güzel kıcına dayanan aletimin kaya gibi sert olduğunu hissedecekti. Şu noktada, bir şeyleri frenlemeye gücüm yoktu. Onsuz geçen iki hafta inanılmayacak kadar uzun bir zamandı... Özellikle de onun yatağında olmasına tamamen bağımlı

hale gelmişken. Artık onsuzken iyi uyuyamıyordum. Artık Brynne yatakta yanımda değilse... kokusunu içime çeke-miyor ve kendimi ona dolayamıyorsam benim için işler iyi gitmiyordu.

Hele o lanet olası rüyalardan birini daha gördüysem.

Duygusal bir tren kazası gibi darmadağın olan kişisel sorunumu ona yüklemekten ne kadar nefret ediyordum da, savunmasız olan yanımda yalnızca onun yanımda olmasının o pislik yığınlarını uzaklaştırabileceğinin farkındaydı. Brynne beni rahatlatan tek şeydi ve yine de tüm bu berbat boklukla onu korkutmaktan ödüm kopuyordu. Karabasanları önlemek için elimden geleni yapmaya çalışı-yordum. Bazen çaktırmadan hallediyordum. Bazen edemi-yordum. Brynne, Karl Westman tarafından kaçırılmadan önceki gece gibi kötü bir rüyadan kaçınmayı başarmıştım şu ana kadar.

O herif. Sadece onun düşüncesiyle bile kanımın kayna-dığını hissettim. O adi şerefsiz bir daha ona ya da bir başka-sına zarar vermek için geri dönmeyecekti, ancak Brynne’i kaçırmaya çalışmasının düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta gibi hissettiriyordu.

“Ethan? Sorun ne?”

Düşüncelerimi bir kenara iterek başımı iki yana sal-ladım ve ona biraz daha sıkı sarıldım. “Üzgünüm. Ben... Ben... Her şey yolunda, bebeğim.” Kulağının arkasına bur-numu sürttüm.

“Sana bu akşam burada kalacağımıza ne kadar çok se-vindiğimi söylüyordum ve sen cevap vermedin...”

Daha derine dalamadan onu kestim. Sevgilimin benim-le ilgili sezgileri kuvvetliydi. Aklımın nerede olduğunu ve endişelendiğimi seziyordu. Brynne içimdeki karanlık yer-lerle ilgili şeyleri herkesten daha iyi biliyordu, ancak bu-

nunla birlikte, onu bunun içine zaten yaptığımdan daha fazla sokamazdım. Bunu ona yapamazdım işte. Artık karım olan tatlı, masum kızıma ve çocuğumun annesine olmazdı. Ve kesinlikle şu anda, balayımız önümüzde serilmişken değildi. Birlikte geçirdiğimiz zamanın keyfini sürecektim. Ya da denerken ölecektim. Siktir, hem de kesinlikle.

O yüzden, bunun yerine çaktırmadan dikkatini dağıttım.

“Buna çok memnun oldum Bayan Blackstone, çünkü buraya birlikte geldikten sonra bu yeri aklımdan çıkaramadım. Seni buraya geri getirmek istedim. İç kısımların biraz bakıma ihtiyacı olsa da iskeleti sağlam durumda ve kayaların üzerine sapasağlam bir şekilde oturtulmuş. Bu ev çok uzun zamandır burada duruyor ve umut ediyorum ki daha uzun bir zaman boyunca burada kalır.”

Cebimden ufak bir zarf çıkardım ve görebilmesi için ön tarafında tuttum.

“Bu ne?” Soruyu sorarken sesindeki nazik ton, kalbimin göğsümün içinde gümbürdemesine sebep oldu.

“Düğün hediyen. Açmanı istiyorum.”

Zarfı açıp içindekileri avucuna döktü. Bazıları modern, bazıları çok eskiydi. “Anahtarlar mı?” Brynne yine bana doğru döndü, yüzünden şaşkınlık okunuyordu ve dudakları aralıktı. “Evi satın mı aldın?!”

Tepkisine karşılık sırtıtmama mani olamadım. “Tam olarak öyle değil.” Bir kez daha eve bakması için onu çevirdim, kollarımı arkasından doladım ve çenemi başının tepesine dayadım. “Bize bir yuva aldım. Sana, bana ve şeftalilerimize, ayrıca daha sonra gelebilecek frambuaz ve üzümlerimize. Burada onları yerleştirmek için epeyce yer var.”

“Burada ne kadar üzümden bahsediyoruz? Çünkü doldurulması gereken bir sürü odası olan, gerçekten büyük bir eve bakıyorum.”

“İşte onu bekleyip göreceğiz Bayan Blackstone, fakat birkaç taneyle doldurmak için elimden gelen en iyi şekilde çabalayacağıma sizi temin edebilirim.” *Ah, evet hem de nasıl.*

“Ahh, o zaman niçin burada, dışarıda duruyorsun? Harekete geçsen daha iyi değil mi?” Sesi şimdi kulağa kendini beğenmişçe geliyordu ve bu sestən kesinlikle hoşlanıyordum.

Onu kaldırıp kucağıma alarak yürümeye başladım. Hızla. Eğer Balayı Diyarı için hazırsa, erteleme meseleleriyle uğraşacak kadar kalın kafalı bir herif değildim. Yine söylüyorum, bir gerzek *değildim*.

Bacaklarım yolun kalanını ve sonra yeni kır evimizin taştan basamaklarını çabucak çıkıverdi. Ağır meşeden yapılmış kapıyı omzumla iterken, “Ve gelin eşikten geçirilir,” dedim.

“Zaman geçtikçe daha da geleneksel oluyorsunuz Bay Blackstone.” Bana yumuşak bir ifadeyle güldü.

“Biliyorum. Bundan bir nebze hoşlandığımı söyleyebilirim.”

“Ah, bekle. Paketim! Ben de hediyeni açmanı istiyorum Ethan. Beni yere indir. Girişteki ışık onları görmem için kumsursuz olacak.”

Bana dikkatle tuttuğu, gümüş rengi kurdeleyle bağlı siyah kutuyu uzattı. Dantel gelinliği ve boynundaki kalp şeklindeki madalyonuyla çok mutlu ve çok güzel görünüyordu. O gece Westman onu kaçırdığında nelere katlandığıyla ilgili ufak bir hatıra belirdi aklımda, çünkü onu geri aldığımda ve herhangi bir yara ya da istismar izi için bedeninin her santimi kontrol ederken madalyonu taktığını hatırlıyordum. Birlikte duşa girdiğimizde üzerindeki tek şey oydu. Güzel Amerikalı kadınımı sadece zincirin ucundaki kalp şeklindeki bir mücevher süslüyordu. Zihinsel olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kendimi tekmeledim ve silkindim, yine kötü düşüncelere izin verdiğim için öfkeliydim. Anıyı zihnimin mümkün olan en derin yerlerine doğru ittim. Bu akşam çirkin olan hiçbir şeyin yeri yoktu. Bu *bizim* gecemizdi. Buradaki bu özel anda, yalnızca iyi ve harika olan şeylerin bizimle birlikte olmasına izin vardı.

İnce kutunun kapağını kaldırdım ve siyah kâğıdı çektim. Altında beliren fotoğraflar nefesimi kesti. Brynne son derece güzel çıplaklığıyla birçok artistik pozdaydı, üzerinde duvağından başka hiçbir şey yoktu.

“Senin için Ethan. Sadece senin gözlerin için,” diye fısıldadı. “Seni bütün kalbimle, zihnimle ve bedenimle seviyorum. Artık hepsi sana ait.”

Onları detaylı olarak incelerken, “Fotoğraflar çok güzel,” diye fısıldadım. Fotoğraflara bakarken sanırım en sonunda onu anlıyordum. En azından onu harekete geçiren nedeni anlamak için gerçekten çabalıyordum. “Çok güzel, bebeğim ve sanırım ben... Ben artık niçin bunu yapmak istediğini görebiliyorum.” Brynne’in bedeniyle güzel fotoğraflar yapmaya ihtiyacı vardı. Bu onun gerçekliğiydi. Ona sahip olma ihtiyacım ve zihnimdeki dominantlığı doldurmak için onunla ilgilenmemse benim gerçekliğimdi. Benim de elimde olmadığını biliyordum. Sadece onunla *olabilmemin* başka bir yolunun olmadığını biliyordum. Ben böyleydin ve Brynne’leyken başka bir insan olmam mümkün değildi.

“Bu fotoğrafları almanı istedim. Sadece senin için Ethan. Bu fotoğraflarımı sadece sen göreceksin. Benim sana hediyem.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.” Yavaş yavaş fotoğraflara bakıyor, görüntüleri içime çekip her birinin tadına varıyordum. “Bu omzunun üzerinden baktığını sevdim,

duvağın da arkandan iniyor.” Fotoğrafı biraz daha inceledim. “Gözlerin açık... ve bana bakıyorsun.”

“Sana bakıyorlar, fakat gözlerim seninle tanıştığımızda gerçekten açıldı. Bana her şeyi verdin. Yetişkinlik hayatım boyunca ilk defa etrafımda neler olduğunu görmek istememe sebep oldun. Seni istememi sağladın. Sen benim bir... hayat istememi sağladın. *Sen* benim en büyük armağanımdın, Ethan James Blackstone.” Yüzüme dokunmak için elini kaldırdı ve avucunu orada tutarken, berrak kahverengi gözleri ne kadar çok şey hissettiğini gösteriyordu. *Beni seviyor.*

Yanağımdaki elini kendi elimle kapladım. “Tıpkı senin de... benim için öyle olduğun gibi.”

Uzun bir süre boyunca güzel gelinimi yeni, eski, taştan evimizin girişinde öptüm. Acelem yoktu, onun da öyle. Sonsuzluğun lüksüne sahipmişiz gibiydik.

Hazır olduğumuzda onu tekrar kaldırdım, bedenime dayanan yumuşak ağırlığını ve ayrıca onu basamaklardan çıkarırken kaslarımın kasılmasını seviyordum. *Beni ayakta tutması için ona tutunuyorum.* Bu benim için artık bir anlam ifade ediyordu. Başka kimseye açıklayamazdım, fakat hiçbir şeyi açıklamaya ihtiyacım yoktu. Bu sadece benim bilmem gereken bir şeydi.

Brynn *benim* en büyük armağanımdı. İçimi gerçekten gören ilk insandı. Bunu yapmaya gücü olan yalnızca onun gözleri gibi görünüyordu. Sadece benim Brynne’imin gözleri.

BÖLÜM 2

Brynn

Ethan beni basamaklardan yukarı çıkardı, güçlü kolları beni güvenlice tutuyordu. Baharatlı kokusu ve kaslarının sertliği duyularımı onun erkeksiliğiyle dolduruyor, istek duyarak korkunç şekilde sancılanmama sebep oluyordu. Düşün gecesi stresi miydi? Belki biraz. Üzerine de biraz sağlıklı duygusal yorgunluk serpiştirilmişti. Neredeyse iki haftadan fazla süredir birlikte olmamıştık ve o samimiyeti özlemiştim. Neticede, Ethan'la sevişmek temel bağlarımızın bir parçasıydı. İlk patlayıcı etkileşimimizin seks üzerinden olduğunu kabul edecek kadar dürüsttüm... ve bunda hiçbir sorun yoktu.

Gerçi şu anda beni taşıırken yüzünde beliren ifade farklıydı. O yakışıklı yüzün arkasında, kafasında neler döndüğünü merak ettim. Maskenin arkasındaki adam. Benim adamım. Benim *kocam*.

Endişelenmedim gerçi, çünkü onun tam olarak ne olduğunu bana söyleyeceğini biliyordum. Ethan genellikle aklında neler olduğunu bana söylemekte sorun yaşamazdı. Özel cazibesinin bir parçasıydı bu. Onu tanıdığımdan beri

bana söylemiş olduğu çılgınca şeylerden bazılarını düşününce gülümsemek zorunda kaldım.

Sesi bir kere bile aksamadan, “Bu seksi gülümseme de neyin nesi?” diye sordu, hem de beni oymalı meşe basamaklardan yukarı taşmasına rağmen. Bu evin içi olağanüstüydü ve daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyordum, ancak yakın gelecekte yatak odamızın haricinde fazla bir yere göremeyeceğime dair bir his vardı içimde.

“Sizin kendinize ait özel cazibenizi düşünüyordum Bay Blackstone.”

Tek kaşını havaya kaldırıp bana yaramaz bir sırıtış sundu. “Cazibem düğün gecemizde ikimizin de cırlıçıplak olmasını içeriyor mu *Bayan* Blackstone? Çünkü sizi öyle görmek için ölüyorum.”

Son zamanlardaki seks eksikliğine karşı üstü kapalı şikâyeti beni güldürdü. Ben de onun için ölüyordum ama bu bizim için iyi bir test olmuştu. Hiç kuşkusuz, düğünden önce seks molası verdiğimiz için ânın beklentisi çok daha yoğundu. Bunu çok kısa zamanda telafi etmeyi planlıyordum. “Elbette. Çıplaklık ve düğün gecelerinin el ele gelen bir paket olduğundan oldukça eminim.”

“Kafandaki çarkları döndüren başka bir şey var mı, güzelim?”

“Ah, koridorun sonunda ona doğru yürümemi beklerken güzel *kocamın* nasıl görüldüğünü hatırlamanın dışında pek bir şey yok,” durakladım, “ve son iki haftadır bana karşı böyle sabırlı olduğu için onu nasıl ödüllendireceğim de var tabii.”

Hızlı bir soluk alarak basamakları daha hızlı çıktı.

Elimi yanağına doğru kaldırıp sakalının pürüzlerini hissettim. Ona, şartlar ne olursa olsun, düğünde sinekkaydı tıraş olması gerekmediğini söylediğimi hatırlıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beni öptüğünde ve dudaklarını bedenimde gezdirdiğinde kaşıdıran bıyıklarının tenimi çizmesini seviyordum. Bu da yine Ethan'ımı oluşturan parçalarından biriydi. Onu tanıdığım ilk haliyle seviyordum ve yeminlerimizi ederken aynen olduğu gibi görünmesini istiyordum.

Görünüşe göre beni dinlemişti.

Basamakların tepesine ulaştığımızda sola dönüp uzun bir koridordan aşağı yürüdü. Koridorun sonunda bir oda vardı. Düşün süitimiz olduğunu düşündüm.

"Geldik, leydim." Kalanını homurdanarak söyledi. "Kahrolası şükürler olsun."

Bir başka kahkahayı bastırdım.

Ethan beni dikkatle ayaklarımın üzerine indirse de bedenini yakın tuttu, eli kolumun üst kısmını aşağı yukarı okşuyordu. Her zaman bana dokunuyordu. Bunu yapmaya ihtiyacı vardı ve benim için onun durmaksızın teması güzelleşmeme yardım eden bir şeydi. Daha en baştan böyle patlayıcı bir şekilde birleşmemizin sebeplerinden biri olduğuna emindim. Fazlasıyla yıkılmış bir parçamı uyandırmak için ihtiyaç duyduğum tüm o şeyleri yaptı. Ama şimdi? Bir kadın olarak, yıkılmış kelimesinin beni tanımladığını hissetmiyordum. Ve bunun için minnettar olduğum kişi Ethan'dı.

"Evet, görüyorum. Burası çok güzel." Odayı inceledim, her şekildeki ve boyuttaki cam fanuslarda bulunan en az elli kadar beyaz muma baktım. Sıcak ışıltıları duvarlara ve mobilyalara yansıyor her şeyin dünya dışı görünmesine sebep oluyordu. Ya da sanki zamanda geriye gitmişiz ve uzun yıllar önce var olan o yıldaymışız gibi geliyordu. Etrafımızdakileri incelerken, başka bir yüzyılda yürüyebilmişim gibi hissettim. Özellikle de üzerimde uzun, resmi elbisem varken. "Ama bu evi satın aldığına hâlâ inanamıyorum," diyerek arkama baktım. "Çok sevdim, Ethan."

Bizden önce burada yaşamış olan insanları ve geçmiş zamanlarda bu güzel odada neler yapmış olabileceklerini de merak etmeden duramadım. Ethan'la ikimizin yapmak üzere olduğu gibi başka düğün geceleri de olmuş muydu?

Tam ortaya yerleştirilmiş yatağın boyutuna baktım, odadaki her parça mobilyadan daha göz korkutucuydu. Oymalarla işlenmiş devasa sayvanlı yatak bembeyaz örtülerle kaplıydı ve açık pencereden süzülen yaz esintisiyle tiril tiril cibinliği hafifçe hareket ediyordu. Meşe oymalar, artık var olmayan bir devrin müthiş işçiliğiyle ışıldıyordu.

"Buna inan... ve seni çok seviyorum."

Arkamdan gelen Ethan'ın derin sesi, sessiz hareketsizliği bozdu.

Kıpırdamadan durdum ve bekledim.

Duvağım ensemden kaldırıldı ve sonra saç tutamlarım kenara doğru çekildi. Ardından yumuşak dudaklarının boynuma sertçe dokunduğunu hissettim, beni damgalar gibiydi. Sıcak dilinin o noktada bir kıvrılışla dolandığını hissettim, saniyeler içerisinde beni soluksuz ve istekle ürperir hale getiriyordu. Ethan bana belli belirsiz dokunmuş olsa da onun dokunuşu için çaresiz olan hafifmeşrep bir varlığa dönüşüyordum. Fakat o, benimle ilgili bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı.

"Satın almana gerek yoktu ama," diye fısıldadım. "Sadece sen Ethan. Sen, gerçekten istediğim ya da ihtiyaç duyduğum her şeysin."

Hareketsizleşti ve sonra yumuşak bir şekilde konuştu. "Ve işte bu yüzden sen benim için var olan tek kadınsın." Yumuşak öpücüklerle boynumun yan tarafını öptü. "Diğer süsleri önemsemiyorsun. Sadece beni görüyorsun, bunu en başından beri biliyordum."

Bana dönüp büyük elleriyle yüzümü tuttu; başparmak-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ları ileri geri sürtünüyor, mavi gözleri yoğunluğuyla beni mühürlüyordu. “Sana havaya ihtiyaç duyar gibi ihtiyaç duyuyorum. Sen benim havamsın, Brynne.”

Ve sonra dudakları benimkileri kapladı. Hak iddiasında bulunurken dilinin derin darbeleriyle beni ele geçiriyordu. Bedenimin alt kısmının ani sıcaklıkla bir merkezde buluştuğunu hissettim, arzu ve özlem parıldayarak hayat buluyordu. Ethan bana ne kadar ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

Ellerim saçlarına daldı ve avuçlarımı doldurup tutkuyu bir tık daha artırdım. Beni, gerçekten arzuyla titrer hale getiren derin öpücüklerle yalayıp yutarken inlediğimi duydum. İşler durdurmanın imkânsız olduğu noktaya gelmeden önce yavaşlatmam gerektiğini biliyordum.

Ellerim saçlarından ayrıldı ve göğsünü bulup Herkül’ünki gibi bir güç uygulayarak onu öpüşmemize ara vermeye yetecek kadar geriye doğru ittim. Bu ne fiziksel ne de duygusal olarak kolaydı. Bütün gece onun etrafına dolanmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu ama ayrıca bir planım vardı ve gerçekleştiğini görmeye niyetliydim.

İkimiz de soluk soluğa, yüzlerimiz birbirine yakın, ancak dokunmadan duruyorduk. O, smokininin içindeki sırmalı mor ipekten yeleğiyle ve bense vintage esintili dantel gelinliğimin içinde. Aramızdaki hava, patlamak üzere olan öfkeli gök gürültüsü gibi bir cinsel gerilimle çatırdıyordu.

Ethan’a istediğim şeyi söyledim.

“Benim s-senin için hazırlanmam gerekiyor... Lütfen?” Titrek bir solukla bunu başarırken, bunun benim için önemli bir şey olduğunu anlamasını umuyordum.

Ethan zorlukla yutkunarak boğazındaki âdemelmasının kasılmasına sebep oldu. En sonunda, “Pekâlâ,” dedi. Gerçekten ne düşündüğünü bana göstermeden ricama cevap

vermek, onun için hesaplanmış bir çaba gibiydi sanki. Biraz daha beklemesinin istenmesinden hoşlanmadığına dair içimde bir his vardı, fakat benim hatırıma kabul ediyordu, çünkü benimleyken böyle tatlı oluyordu. “O zaman ben de aynısını yapacağım Bayan Blackstone.”

“Teşekkürler, Ethan. Beklediğine değecek.” Parmak uçlarımda doğrulup sakallarının olduğu boynunun kenarına bir öpücük kondurdum.

“Ah, o konuda hiç şüphem yok.” Hırlayışıyla düşüncelerini dile getirirken dudaklarım titreşimi hissetti. “Yaptığın her şey beklediğime değer, bebeğim.”

Onu bıraktım ve bağlantılı banyodan gelen ışığın bana yol gösterdiği yere baktım. “Hazırlanmak için nereye gideceksin?” Kısa bir süreliğine olsa bile onu yatak odasından attığım için kendimi epey suçlu hissettim.

“Bitişikteki yatak odası da oldukça güzel.” Yatağın sol tarafındaki duvarda bulunan bir kapıyı işaret etti. “Böyle eski malikânelerde her zaman lord ve leydinin bağlantılı yatak odaları vardı, böylece geceleri çok önemli ve özel meseleleri halletmek için buluşabilirlerdi.” Korsemin düşük yakasında tek parmağını gezdirdi, gelinliğimin dante-line oturan göğüslerimin şişkinliği üzerindeyken özellikle yavaş hareket ediyordu.

“Ah? Demek önemli özel meseleler diyorsun?”

“Hiç şüphesiz, bebeğim. Düzüşmek çok...çok...ama çok...önemlidir.” Her kelimenin arasında bana yumuşak, baştan çıkarıcı öpücükler verdi.

Odadaki bütün hava aniden emilip boşaltılmış gibiydi, “Şu anda hangi odadayız? Lordun mu, yoksa leydinin mi?” diye soluksuzca sordum.

Omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. *Leydim* neredeyse, ben orada düzüşür ve uyurum, her za-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

man da öyle yapacağım. Bir oda seçin Bayan Blackstone.”

Elimi tutup kaldırdı ve kendine has cesur yöntemiyle elimin arkasını öptü, gözleri kalbimin bir parçasını daha ele geçirmek için baştan çıkarırcasına yukarı doğru çıkıyordu. Kimi kandırıyordum ki? O kalbimin tümüne sahipti... ve hep öyle olacaktı.

İhtiyaçla iç geçirdim ve kendimi geriye doğru bir adım atmaya zorlayarak bedenlerimizin arasında biraz mesafe yarattım. Geriye doğru çekilirken kolum gerildi, elim hâlâ onun daha büyük olan elini tutuyordu. “Tamam... On beş dakika sonra bu odada buluşmak kulağa nasıl geliyor?” Yine geriye doğru bir adım atarak banyo kapısına doğru yaklaştım, gözlerim her hareketimi izleyen mavi gözlerden asla ayrılmıyordu.

O güzel, mavi gözler çok kısa süre içinde beni tüketecek bir adamın paramparça sıcaklığıyla ısıldıyordu ayrıca. Elimin elinden kayıp gitmesine izin verdi; temas kaybolur kaybolmaz teninin sıcaklığı fark edilir bir şekilde yok oldu.

Bana ciddi Ethan bakışını attı, defalarca gördüğüm ve artık fazlasıyla alıştığım bir bakıştı. Erkeksi cesaret ve beni yakan cinsel hâkimiyeti baskın olan, açık bir bakış.

“Lanet olası on beş dakika biraz fazla uzun sanki , güzelim.”

Sözlerinin üzerimdeki etkisiyle boğazımdan kaçan ufak bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Sonuçta ben de sadece ölümlü bir kadındım. Benim için bir Yunan tanrısı gibi görünen ve davranan kişi Ethan’dı.

Gelecek eritici seksin sözünün damladığı başka bir bakışla beni dağladıktan sonra arkasını döndü, kapıdan geçti ve yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı kapattı.

O çıkar çıkmaz oda ânında sessizleşti ve onsuzken fazlasıyla terk edilmiş hissettim. Sadece orada durdum ve o

anda olduğum yerin gerçekliğini sindirdim. Kocamla sevişmek için hazırlanıyorum. Bu dűřünce beni uyuşukluğumdan sıyırdı ve ânında harekete geçirdi.

Banyoya dođru kořturup gelinliđimin iinden çıkma-ya çalıřtım, neyse ki ulařmayı kolaylařtırmak için yandan bir fermuarı olduđundan zorluk yařamadım. Özellikle bu amaç için ayarlandıđını dűřündűđüm yumuřak kenarlıklı bir askıya dikkatle astım. Hannah için gűzel bir řeyler yapmayı aklımda bulundurmam gerekecekti. Her řeyi dűřűn-műřtű.

Diřlerimi fırçalayıp bir bardak su içerken duvađımı çıkarıp yana koydum. Üzerimde sadece uçuk lavanta rengi, ipekten oraplarım ve jartiyer kemerim kalıncaya kadar soyundum ve aynadan profilime baktım. Karnımda bir çıkıntı vardı. Henűz bűyűk bir řey deđildi ama kesinlikle oradaydı. Tatlı, kűűk řeftalimizi hafifçe okřadım ve duvađımı elime aldım. Yeniden kafama takıp yatak odasına geri dűndűm. Yűksek yatađın űzerine çıktım ve dizlerimin űzerindeyken kuř tűyű yorganın inanılmaz yumuřaklıđına battım. Sırtımın Ethan'ın çıkarken kullandıđı kapıya dűnűk olmasına dikkat ettim. Geri dűnerken yine o kapıdan geçecekti ve aklımda planladıđım gibi beni ilk olarak bűyle gűrmesini istiyordum. Kalbim gűmbűr gűmbűr olsa bile hazırdım.

Gűzlerimi yumdum.

Ve Ethan'ın bana gelmesini bekledim.

Kapının aılıp kapanan sesi, bana onun odaya geri dűndű-đűnű sűyledi.

Gűzlerini dikip baktıđını seziyordum ve bende gűrdű

ğü şeyi bilmek bana bir heyecan veriyordu. Başımı çevirip gözlerimle onu buldum.

“Sadece sana biraz daha bakmak istiyorum,” derken birkaç metre ötede hareketsizce durdu. Yarı yarıya kapanmış gözleri ve çenesinin duruşundan, etkilendiğini söyleyebilirdim. Bu bilgi beni sarıp sarmaladı.

“Ben de aynısını yapabilirsem olur sadece.”

Ethan’ım da benim için hazırlanmıştı. Mor, sırmalı ipekten yeleği olan güzel smokinin başına muhtemelen gelinliğimle aynı şey gelmişti. Onun yerinde sadece tek bir şey vardı üzerinde. İpekten siyah pijama altı belinde düşükçe duruyordu. Siyah kumaşın teniyle yarattığı kontrast altın rengi kaslı göğsünü ve oyuntulu karnını kusursuzca sergiliyordu. Ve onu içime çektim. Kaslarının gittikçe azalarak belinin altında V’ye dönüşmesi ağzımı sulandırdı ve beni yutkunmaya zorladı. Erkeğimin en güzel kısımlarından biriydi. Ağzımın orada olmasına ihtiyacım vardı.

Bedeni öyle muhteşem bir şekilde yapılmıştı, erkeksi güçle ve kuvvetle öyle doluydu ki bazen ona bakmak neredeyse canımı acıtıyordu.

Gözlerimi yana doğru indirdim.

“Tamamen dön.”

Sesindeki derin emir tonu beni ânında ısıttı. Olay bizimle ilgili bu duruma geldiğinde, beni amansız hâkimiyetine tamamıyla esir hale getiriyordu. Ethan’ın seks hayatımız üzerindeki kontrolü. Ethan’m benim üzerimdeki kontrolü.

Beni cehennemden daha sıcak hale getiriyordu.

Yönlendirmesine uymam için beklerken adım adım yaklaştı, bedeni güç ve arzu yayıyordu.

Tamamıyla ona dönene kadar bedenimi çevirdim. Vücudum, çoraplarım ve duvağım dışında tamamen çıplaktı.

Ellerimi düz bir şekilde yatağa bastırdım ve kollarımı dümdüz tutarak göğüslerimi yukarı ve dışarı doğru çıkardım. Yoğun incelemesinin altında karıncalanıyorlardı, artık fazlasıyla hassas olan meme uçlarım tahrikle sertleşmeden, acı verme aşamasına geçiyorlardı. Düğün gecemizde bir gelin olarak kendimi kocama sunma hareketim, beni inanılmaz seviyedeki bir beklentiyle tahrik etmişti.

“Sadece senin için,” dedim yumuşak bir tonda ve gözlerimi onunkilere doğru kaldırdım.

İleri doğru atılırken boynundaki kasların kasıldığını gördüm. “Bebeğim... Şu anda öyle güzelsin, seksisin ki. Kıpırdama. Olduğun gibi kal ve sana dokunmama izin ver.”

Bu oyunun nasıl oynandığını biliyordum. Talimatları takip ettiğim için müthiş bir şekilde ödüllendirileceğim bir oyundu.

Devasa yatakta bana katılırken yatağın kenarı çöktü. Tam yanımda dizlerinin üzerindeydi, öyle yakındaydı ki bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Hareketsiz kaldım ama ilk önce ne yapacağının beklentisiyle gerildim.

Tam önümdeydi, bir an için sadece beni inceleyip gözleriyle bedenimi ele geçirdi. Ethan ilişkilerimizde bir parça teşhircilikten hoşlanırdı. Kimi zaman alışılmadık şeyler kimi zaman da hakimiyet vardı ama ondan geldiğinde hoş karşılıyordum.

Çok uzun zaman geçmiş gibi hissettirdikten sonra başını göğsüme doğru indirdi ve derince nefes alarak kokumu içine çekti. Sonra dilinin, göğüslerimden birinin kıvrımından geçerek sert, tomurcuk gibi olan meme ucuma ulaştığını hissettim. Hepsini ağzına aldı ve içine doğru çekti. İçime biraz hava çektim ve saldırısı için kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

“Sadece hisset, bebeğim. İzin ver de o güzel, kusursuz memelerini biraz emeyim. Onlar için ölüyordum.”

İhtiyaçla üzerimde uğraşarak kendini doyururken hiç acele etmedi.

Diliyle hassas etimde daireler çizdi durmadan. Nazik bir ısırışla meme ucumu dişlerinin arasına kıştırarak bana ödüllendirici bir heyecan dalgası veriyormuş gibi hissettirdi.

Çaresizce daha fazlası için sancılanırken ağzına doğru titredim, fakat o bana verene kadar beklemem gerektiğini biliyordum. Kurallar bunlardı. Ve ben her zaman iyi bir kızdım.

Buna rağmen, “Ethan...” diye inledim.

Ağzıyla meme uçlarımdan birinin üzerinde uğraşırken ve diğerini iki parmağının arasına alıp beni neredeyse tutarsız bir hale getirircesine çimdiklerken, “Ne?” diye sordu. Ethan göğüslerimin bu kadar duyarlı olduğunu nasıl bilmişti, bilmiyorum, fakat birlikte olduğumuz ilk anda çözmüştü bunu ve bulduğu her fırsatta hakkımdaki bu bilgiyi kullanmıştı. *Lütfen ve teşekkürler, Bay Blackstone.*

Başımı geriye atarak inlerken göğüslerimi dışarı doğru çıkardım ve ona doğru daha sertçe ittim.

“Ağzımın o güzel memelerinin üstünde olmasından daha fazlasını mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Öyle düşünmüştüm,” diye kısıp sesle güldü. “Güzelim, haftalardır senin için ölüyordum,” diye mırıldarken dudaklarını boynuma doğru çıkarıp etimi dişledi, “ve seni uyarmam gerekiyor, mükemmel memeleri olan güzel karımı ilk becerişimde muhtemelen bir canavara dönüşeceğim.”

“Evet, Ethan...”

“Bu hoşuna gider mi?” diye sordu sataşırçasına. Elini diğer göğsümden ayırıp göğüs kafesimden aşağı kaydırarak karnımdan geçirdi ve doğruca bacaklarımın arasına ulaştı.

Eliyle buluşmak için kalçalarımı kastım, tam kısmımda tomurcuklanan sancıyı rahatlatacak biraz basınç için ölüyordum. “Evet, gider. Canavar olduğun zamanlara bayılıyorum,” diye hırıldadım.

Yaramazca gülerken parmağını kadınlığımın dudaklarının arasına sokup klitorisime doğru kaydırıyor, keskince sarsılmama sebep oluyordu. “Ah, Tanrım... Sana dokunmayı nasıl özledim,” diyerek tek kaşını kaldırıp uyardı, hareketlerimi kontrol etmem gerekirken kendimi oradan oraya attığım için beni nazikçe azarlıyordu.

“Sana ihtiyacım var Ethan.” Özür dilercesine karşı çıktım. Klitorisimle oynayarak bir zevk patlatması yaratmak üzere olmasına rağmen içimdeki hayatı canlandıran girdaba karşı soluyordum ve talep ettiği gibi hareketsiz durmak için savaşı veriyordum.

“Ah, benim de sana ihtiyacım var fena halde ve şu anda, karımın ilk defa boşalmasını görmek istiyorum. Daha gelecek birçoğunun ilki...”

Gözlerini bana dikip baktı ve ben sınırdan kayıp giderken, kasılırken ve bana sahip olan zevkin girdap oluşturan dalgalarıyla içimden dışıma doğru sızlarken parmaklarının sihrini konuşturdu.

“Ahhh... Ethaaaaan.” Bedenimin verdiği yanıt yönetimi ele alırken ürperdim. Kabul etmekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresizdim.

Zirveye ulaşırken Ethan dudaklarımı yutan bir öpücükle esir aldı, neredeyse baskıdan dolayı bereliyordu, fakat yine de sadece onun bana kendini ifade edebileceği şekilde

derinden, şehvetli ve romantikti. Boşalırken o şekilde tutulmak en muhteşem histi.

Orgazmın dalgaları üzerimden geçerken ve artçı sarsıntıları hâlâ kıvılcımlanırken konuşmaya başladı. "Seni çok seviyorum ve sahip olduğum *her şeyi* bu akşam sana vereceğim bebeğim. Bu gece *her yerine* benim tarafımdan sahip olunacak ve dokunulacak. Her parçan. Alınacak. Bedeninin beni alabileceği her yerde olup seni doldurmak istiyorum." İşte o zaman gözlerimin içine baktı. Gözleri yoğun bir şekilde içime işliyor, bu akşam benden istediği şey konusunda bir nevi iznimi istiyor, bu konuda rahat olup olmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Öyleyim. *Tamamen.*

Böyle zamanlar onu daha çok sevmeme sebep oluyordu, öyle ki tüm bu sevgide boğuluyordum. Ethan talepkâr bir âşık olsa bile, her zaman özen ve saygıyla beni ilk sıraya koyuyordu. Ve sevgiyle. Yatak odasındaki hâkimiyet sadece cinsel tercih meselesiydi. Birey olarak onunla ve benimle ilgisi yoktu. Birlikte geçirdiğimiz hayatı idaresi altında tutan bir şovenist değildi. O sadece erkekti.

Tamamen erkek ve tamamen benim.

Cevap vermemiş olmam onu teşvik etmiş olmalıydı, çünkü bana daha fazlasını söyledi. "Çünkü eğer yapmazsam, Brynne, bir günü daha işlevsel bir insan olarak geçirebileceğimden ve deli bir adama dönüşmeyeceğimden emin değilim." Omzumu ve boynumu dişledi. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni yakıyor. Seni ne kadar sevdiğimi sana göstermeme izin ver." Ellerini bedenimin her yerinde gezdirdi: göğüslerimde, karnımda, jartiyerimin üzerinde ve çoraplarımda. "Çok güzel bir tanrıça gibi beni burada bekliyorsun..."

Titrek bir nefesle onu yanıtladım, "Bana... Bana göstermeni i-istiyorum. Beni nasıl istiyorsan ö-öyle al."

Cevabıma karşılık inledi. Sakalının sert uçları yine boynumu çiziyordu. Orada dolanıyor ve dudaklarıyla boynumu emerek beni ihtiyaçla ürpertiyordu.

“Niçin mecbur olduğumu biliyor musun?”

“Eveet, biliyorum...”

“O zaman söyle bana. O güzel dudaklarından çıktığını duymayı istediğim kelimeleri söyle.”

“Çünkü ben seninim, Ethan.”

İlanım aniden harekete geçmesine sebep oldu. Üzerime doğru çökerken yumuşak yatakta geriye doğru bastırıldım, mavi gözleri benimkileri araştırıyordu ve cinsel gücün kara hazzıyla yarı yarıya kapalıydı. Ve hepsi benim içindi. Gözlerindeki sevgiyi de görebiliyordum. Yine, hepsi benim içindi.

“Evet, öylesin,” diye yanıtladı kendini beğenmişçe ve geriye çekilerek dizlerinin üzerinde durdu. “Ama önce benim için hazır olduğundan emin olmalıyım, bebeğim. Açıl ve bana o çok sevdiğim nefes kesen kadınlığını göster. Onu özledim.”

Röntgencim geri dönmüştü.

Arkaya uzanıp duvağımın tarağını saçımdan çektim ve yan tarafa doğru kaldırdıktan sonra yumuşak bir hışırtıyla yere düşmesi için yataktan aşağı ittim.

Beni izlerken Ethan’ın gözleri genişledi, erekte olan aleti yüzünden ipek pijama altının önünde kabarıklık oluşuyordu. *O alete ihtiyacım var.*

Bacaklarımı yavaşça araladım, önce birini ve sonra diğerini. Dizlerimi kıvrık tutarak ayaklarımı düz bir şekilde yorganın üzerinde tuttum. Cüretkâr incelemesinin altında kıvrınma dürtüsü güçlü bir şekilde baskındı ama onun isteği ve arzusuyla önünde açık, alınmaya hazır bir halde bulunmamın fantezisi olduğunu anladığım için üstesin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

den geldim. Sadece düşüncesi bile beni daha azgın bir varlık haline getirmeye yardım ediyordu.

“Öyle güzel, öyle kusursuz, öyle benim ki...” diyerek yüzünü kadınlığıma daha çok yaklaştırdı.

Beni bu noktaya getirmiş olan ani açlık ve beklenti, şimdi beni özlem ve şehvetle yakıyordu. Eğer kısa süre içinde bana yardım etmezse, bir saat içinde ölebilirdim.

Hızlı bir inişle, “Ah, siktir, evet,” diye hırladı ve dilini sertçe içime sokuverdi.

Sesimi kısmaktan aciz bir halde adını haykırdım, bu akşam bu evde yalnız olduğumuz için fena şekilde minnettardım, çünkü Ethan ağzını bana dokundurduğu anda ne söylediğim ya da yaptığım elimde değildi.

Kadınlığımı yiyip bitiriyor, daha derine işlemek için dilini kullanıyordu ve parmaklarıyla, hiç şüphesiz bir dakika içinde bana adından daha fazla şeyi bağtıracak başka bir patlayıcı orgazmın zirvesine çıkarıyordu beni.

Ethan, daha fazlasına dayanamayacağımdan korktuğum bir noktaya kadar beni tüketti. Beni tekrar tekrar zirveye götürüyor, geri çekiliyor ve beni bekletiyordu. Fakat ne istediğini biliyordu, bana yaptığı şeyde olduğu gibi çok yetenekliydi.

Bedeninin kıpırdadığını hissettim ve sonra pijama altını çıkarırken ipeğin hisırtılarının sesi geldi. Ağır penisini girişime hizalamasını izledim ve başını kayganlaştıracak kadarını içeri kaydırıldı.

Ethan o güzel, kasılmış aleti girişimin kıyısındaiken ve bana dayanarak nabız gibi atarken durdu. Onun için çıldırıyordum. Ethan için. Pagan seks tanrısı benimle çiftleşmek ve beni cennete götürmek için gelmişti. Görüntüsü öyle erotik şekilde tesirliydi ki neredeyse tam orada orgazma ulaşmama sebep olacaktı.

“Henüz değil, güzelim. Beklemen gerek,” diye uyardı.

“Daha fazla bekleyemem.” Onu içime almak için kalçalarını hareket ettirdim.

Ellerini yukarı doğru kaldırıp başımı yanlardan kavradı. Saçlarımı avuçlayıp beni ihtiyaç duyduğu gibi kendisiyle yüz yüze, göz göze getirdi.

“Aletimi istiyorsun.” Soru değildi. Sadece basit bir gerçektir.

“Onu istiyorum.” Yalvarıyordum.

“O zaman benim güzelim onu alacak,” diye homurdandı. Sonra kendini hayalarına kadar içime gömerek beni doldurdu. Tıpkı söz verdiği gibi.

İkimiz de birleşmemizin yoğunluğuyla haykırdık. Bir saniyeliğine aleti içimde kapana kısılmış halde ve sıcaklığı bir nabız gibi atarak uzanırken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. O anda kalplerimiz eriyerek birbirine kaynadı. Bundan, bir sonraki nefesimden emin olduğum kadar emindim.

Girip çıkmaya başladığında dili ağzımı doldurdu, iki parçası da beni almak için eş zamanlı olarak hareket ediyordu. Bedenlerimiz seksin coşkunuyla, sıcaklığıyla ve cinsel şehvetle birleşirken bana erkeğimden duymayı çok sevdiğim şeyleri söyledi.

Ethan beni kendine dayayarak sarılırken elleri yüzümü avuçluyor ve beni kendimden geçirirken dudaklarına doğru kelimeleri fısıldıyordu. Beni ne kadar sevdiğini, ne kadar güzel olduğumu, kendimi ona verdiğimde onu nasıl memnun ettiğimi, beni her gün tam da böyle becermeye niyetlendiğini, aletini sıkkan “kadınlığımın” ne kadar iyi hissettirdiğini...

Bunlar önceden bana söylemiş olduğu ve hiç şüphesiz tekrar söyleyeceği tüm o güzel, edepsiz şeylerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayrıca Ethan bana verdiği önceki sözünü de tuttu, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Kocam, karısını ilk defa becerirken *gerçekten de* kuvvetli bir canavardı.

BÖLÜM 3

Ethan

Hızla uyandım. Ağız dolusu hava yutarak soluk alıp veriyordum. *Brynn*e. Uykumda ne yapmış olabileceğimin ve bu defa tepkisinin ne olacağının, aklımdaki ilk düşünce olmasından nefret ettim. Onu korkutacak şeyler mi haykırıyordum? Yatakta dönüp durarak uykusundan mı etmiştim? Beni hayal âleminden uyandıracak şekilde onu deli bir adam gibi düzmeye mi çalışmıştım?

Korkularım çok gerçektir. Gerçek olduklarını biliyordum, çünkü daha önce tüm bunları onun önünde yapmıştım.

Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak yanımda yatan haline bir göz atmaya cesaret ettim. İşte oradaydı, tüm o çıplak ihtişamıyla yan tarafına uzanmıştı. Saçları vahşice yastıkların üzerine dökülüyordu ve kullandığı çiçeksi parfümle birlikte, seksin ve meninin aşikâr kokusu vardı. San ki beni içine çekiyormuş gibi çenesi benden tarafa doğru eğilmişti. Huzurlu bir şekilde uyuyordu.

Lanet olası şeye şükürler olsun.

Felaket önlenmişti. Yine. Rüyamda gördüğüm şeyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum, fakat arada sırada bu aniden uyanmalar oluyordu ve bundan da, bazı zamanlarda hatırladığım rüyalar kadar çok nefret ediyordum.

Yan tarafıma dönerek Brynne'le yüzleştim ve benim için oluşturduğu muhteşem manzaranın tadına vardım. Birbirimizin aklını uçurana kadar düzüştükten sonra uyuyuşunu izlemeyi seviyordum. Ve elbette düğün gecemizde yaptığımız düzüşmenin her dalgalanan, orgazmik saniyesinden keyif almıştım. Ayağa kalkıp bir sigara içmek için dışarı çıkma dürtüsü beynimi gıdıkladı, fakat sadece beynimin, bağımlılık tercihimin getirisi olan nikotini istediğini söyledim kendime. Bedenimin kesinlikle ihtiyacı yoktu. Ve karımla çocuğumun da öyle.

Karım uyurken çok güzeldi. Tanıdığım diğer kadınlar gibi güzelliğiyle hava atmıyor olsa bile, o her zaman güzeldi. Brynne onların her birinden farklıydı. Dingin tarzda bir güzellikti. Dikkatleri kendine çeken parlak bir şey değildi ama doğal olarak güzeldi. Hiç çaba harcamadan ilgi çekiyordu. Onu Andersen Galerisi'nde gördüğüm anda anlamıştım. Portresini satın aldığım o gece. Zihnim onun özel olduğunu bedenimden önce biliyordu. Şimdiyse, aklımdaki o ilk görüntüsüne tutunuyordum. Hayatımı tanımlayan bir andı. Bilinçaltımda yaşayan uğursuz işkence seviyesini aşağı çekmem gerektiğinde geri döndüğüm yerdi. Oda'nın karşı tarafından gözlerimizin buluştuğu o geceyi hatırlıyordum. İhtiyacım olduğunda gitmem için güvenli bir yerdi.

Şu anda sadece izlemek bile onu istememe sebep oluyordu, fakat onun artık duygusal ve yasal olarak tamamen bana ait olduğunu *bilmek*, benim için gerçekten işe yarayan şeydi.

Kimilerinin onunla bu kadar çabuk evlendiğim ve onu hamile bıraktığım için benim tamamıyla kılıbık olduğumu söyleyeceklerini biliyordum ama kimin ne düşündüğü umurumda değildi. Eğer terim bana uyarsa, eh, o zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmam gereken şey tam olarak oydu, çünkü Brynne'den önceki hayatımın benim için bir işe yaramadığı açıktı. En azından yanımda o varken, normal olmak için ufak bir şansım varmış gibi hissediyordum...

İkinci defa uyandığımda sabah olduğunu biliyordum ve başka birinin daha uyanık olduğunu farkındaydım. Bunu biliyordum, çünkü eliyle aletimi sıvazlıyor ve sıcak dilini göğüs uçlarımda kıvırıyordu. Memnuniyetle, "Sana da güneydın," diye iç geçirdim.

Brynne başını kaldırıp bana sırtıttı. "Güneydın kocacığım."

"Bunun kulağa gelişini çok sevdim bebeğim. Ayrıca karı koca olarak uyandığımız ilk sabahta beni uyandırma şeklini de sevdim." Daha fazla sürtünme yaratmak için kalçalarımı eline doğru hareket ettirdim.

"Daha yeni başlıyorum ama. Dün gece kontrol sendeydi. Şimdi benim sıram."

"Pekâlâ, o zaman ben şanslı piç kurusunun tekiyim." Onu tamamen çekip üzerime aldım, böylece ağzına ulaşım onu adam akıllıca öpebilirdim. Bir müddet sonra geri çekildim ve yüzünü tutup herhangi bir sorun işareti var mı diye araştırdım. "Her şey yolunda mı güzelim?" Sadece önceki gece onunlayken aşırıya kaçmadığımdan emin olmak istiyordum. Çok sertçe düzüşmüş olmaktan endişeleniyordum, özellikle de artık o hamileyken. Hamileliğin sonlarına yaklaştıkça yumuşatmamız gerektiğini biliyordum, ancak Dr. B eskisi gibi devam edebileceğimize dair beni temin etmişti, en azından şimdilik.

"Evet. Sanırım fazlasıyla harikaydı." Bana gülümsediğinde gözleri güzel, altın ve kahverengi tonlarında parlıyordu.

"Dün gece öyle müthişti ki." Onu bir daha öptüm. "Tamamen harikaydım."

Yatakta yaptığımız gerçekten edepsizce şeylerden bazı-
larını düşünürken olduğu gibi yüzünde utangaç, hafif bir
kızarıklık oluştu. Bu, onun için bir o kadar daha yanmama
sebebi oldu. Ona canım nasıl isterse sahip olmam için bana
izin vermiş ve düzgün davranacağım konusunda bana gü-
venmişti. Bana olan güveni beni dizlerimin üzerine getir-
mişti ve bunu asla çantada keklik olarak görmeyecektim.
"Sen de öyleydin." Sıkı bir tutuşla penisimi sıvazladı, çan
şeklindeki başından çekiştirerek beni acı verecek kadar
sert hale getirdi.

"Çok fena halde iyi hissettiriyor," dedim dişlerimin ara-
sından.

Haylazca, "Biliyorum," dedi ve sonra ağzına almak için
aşağı doğru indi.

"Ahh... Siktir evet! Evet, işte böyle..." Cümle kurma ka-
biliyetimi kaybettiğim için çenemi kapattım ve bana cöm-
mertçe verdiği şeyi aldım.

Bryenne aletimi nasıl mükemmel bir şekilde emeceğini
biliyordu. Bütün hareketleri yapıyordu. Beni boğazının
gerisine götüren uzun çekişler, aşağı inip damarın etrafını
yalayıklar, tam da baskı hissetmeye ihtiyaç duyduğum an-
larda hayalarımı sıkıştırdı.

Başımı geriye atarak sihrini konuşturmasına ve hazzı-
mın üzerinde söz hakkı olmasına izin verdim.

Kısa bir süreliğine.

Ta ki değişiklik yapıp olayların kontrolünü ele almak
için kendimi kaybedene kadar.

Beceriyle üzerimde uğraşıyordu, ıslak ve sıcak ağzı beni
boğazının derinliklerine doğru emerken aletimin şiştiğini
ve hayalarımın kasıldığını hissettim. Bu sabah boşalırken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tatlı vajinasının içine gömülmek istediğime karar verdim.

O yüzden ağzından çıkıp onu üstüme doğru alarak ata biner gibi oturmasını sağladım. Hızla onu kaldırıp hedefimi buldum. Daha ben söylemeden ne istediğimi anladı ve penisimi yuvasına yönlendirerek beni köküne dek içine alana kadar bastırdı.

Lanet olası. Kusursuz. Güzellik.

İstilamla birlikte haykırarak başını geriye doğru atıp saçlarının arkasına doğru dökülmesine sebep oldu. Hayatlarımız buna bağlıymış gibi düzüşürken omurgasını kavislendirdiği için aletimin kadınlığına defalarca girip çıkışının harika bir görüntüsünü görebiliyordum.

Bryenne biliyordu. Neden ve nasıl hoşlandığımı tam olarak biliyordu. Benim kusursuz seks tanrıçam.

Aletime binerken seksle körüklenen öyle sesler çıkarıyordu ki sadece daha sertçe itmeme hizmet ediyordu. Kalçalarını kavradım ve o ufak çığlıkları tonunu değiştirip çaresizlikle düz bir hal alana, bana boşalmaya yaklaştığını söyleyene kadar ahlaksızca hızlı bir şekilde girip çıktım.

"Bana bak bebeğim. Aletimin her tarafına boşalırken bana o güzel gözlerini göster. Her tarafıma aktığını hissetmeme izin ver. Bu olduğunda yüzünü görmek istiyorum."

Ondan sonra aramızda geçenler, asla unutamayacağınız anıları yaratan şeylerdi. Tamamen sahip olduğunda Bryenne'in bana nasıl baktığını asla unutmayacağımı biliyordum. Yüzü hazla kızarmış, meme uçları sımsıkı tomurcuklara dönmüş, kaburgalarının üzeri titrer halde, saçları omuzlarının üzerinden aşağı doğru dökülmüş, gözleri tatminle ateş gibi. Kesinlikle nefes kesiciydi.

Başını öne doğru eğip bana tepeden baktı. Puslu kahverengi gözleri birden alev aldı ve benimkine tutundu. İçinde başlayan kasılmaları hissettim, patlarken refleks icabı

etrafımı kapladı. Aletimin sertleşip şiştiğini hissettim. Kendimi kaybetmenin eşğine gelmişim ve benim patlamam gerçekleştiğinde ona ne yaptığının güç bela farkındaydım. Aletim kadınlığında, dudaklarım teninde, ellerim saçlarında... Ethan, Brynne'in içinde. O anda var olan başka hiçbir şey yoktu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bulduğumuz ânı doğru düzgün değerlendirebildiğimde, Brynne üzerimde uzanıyor ve beni hâlâ bedeninin içinde tutarak derince soluyordu. Dudaklarım boğazındaki bir noktaya yapışmıştı, yumuşakça emiyor ve dilimle yatıştırıyordum.

Geri çekilip odaklandım. Çoğunlukla da az önce zarif boynunda yaptığım işarete baktım. Sanki onu ısırmışım gibi görünüyordu ki önceden ısırmıştım ve muhtemelen tekrar yapacaktım. Kendimi içinde kaybettiğim zamanlarda, ona yaptığım bazı şeylere mani olamıyordum. Şükürler olsun ki tenine yaptığım tüm o işaretler hiç canını sıkıyormuş gibi görünmüyordu. Onunlayken kontrolümü kaybettiğim için kendimi hep suçlu hissediyordum gerçi ama bunun özellikle ona has olduğunun farkındaydım. Seks sırasında böyle kontrolü kaybettiğim tek deneyimim Brynne'leydi. Beni böyle ruhumu teşhir eden bir seviyeye getiren tek kişi oydu. O yere doğru tek bir adım atmaya cesaret bile edebilecek kadar güvendiğim tek kişiydi.

"Bu defa sana kocaman aşk ısırıkları verdim bebeğim. İşaret bıraktığım için çok üzgünüm."

"Umurumda değil, bunu biliyorsun," diyerek beni kesti, başını üzerimden kaldırdı.

"Bu defa umursayabilirsin," diyerek kaçamak yanıt verdim, "çünkü büyük eve gidip Hannah ve Freddylerde kalan konukları karşılamamız gerekiyor." Başparmağı-mı boynuyla kulağının arasında tomurcuklanmakta olan

emilme izinde gezdirdim. Dikkatli bir şekilde baktığında gerçekten ne söyleyeceğini merak ediyordum. "Ben bir canavarım, ne diyebilirim ki?"

"Sen benim güzel canavarımsın ve üzerimde yaptığın herhangi bir şeyin sorun olmayacağından eminim. Saçlarımı üzerine kapatırım." Başını yeniden aşağı eğdi ve seksi bir esneyişle bana yaslandı.

"Birileri uykulu."

"Şey, evet. Önceki geceyi uyuyarak geçirmeyince böyle oluyor," diyerek hemen cevabını verdi, sanki bir kez daha gıdıklayacakmış gibi elini kaburgalarına doğru çıkardı.

Ellerimden biriyle onunkini yakaladım ve potansiyel saldırısını etkisiz hale getirdim, diğer elimle de bir ödül olan kıcını sevimli bir şekilde kavrayıp sıktım. Ellerimde onun yumuşak kıvrımlarını hissetmek dünyada her şey yolundaymış gibi hissettiriyordu. "Ama muhtemelen kalkmalıyız bebeğim," diyerek nazikçe hatırlattım. Birlikte yatakta kalıp birkaç saat uyuyamayacağımıza kızıyordum.

"Bekle bir dakika, doğru mu duyuyorum? Bu düğün haftası fantezisine sabah kahvaltısı eklemek kimin fikriydi acaba? Çünkü benim fikrim olmadığından fazlasıyla eminim."

Haklılık payı vardı. Düğünümüz ikimizin de tercih edeceğinden biraz daha fazla bir olay olmuştu ama planlar harekete geçirildiğinde her şeyin arkasındaki mantık fazlasıyla geçerliydi. Fikirler ortaya atıldığında, Brynne'in mümkün olduğu kadar göz önünde olmasını istemiştik. Sosyetenin yüksek profilli ünlüsü ne kadar çok katılırsa, Brynne'i takipçisinden korumak için o kadar iyi bir izolasyon olacaktı. O zamanlar hiçbirimiz onun Karl Westman adındaki düzenbaz bir manyak olduğunu bilmiyorduk. Ben çok daha üst mertebelerin dahil olmasından korkmuştum ve onlar temiz çıkmıştı. O kadarından emindim.

Westman, Amerikan Gizli Servisi tarafından öldürülmüştü. Tehdit ortadan kaldırılmış ve bitirilmişti. Hem de eğer isterlerse bir insanı ortadan kaybedebilecek profesyoneller tarafından.

Westman ortadan kaldırıldığında düğün planlarımız çoktan işleme koyulmuştu ve dedikodu gazetelerinde basın bültenleri çıkmıştı. Geri almak ya da konuk listesini değiştirmek için çok geçti, o yüzden orijinal planlara sadık kalmıştık. Büyük düğün, sayısız parti, hafta sonu konukları, İtalya'daki gösterişli balayımız için şamatalı bir uğurlama. Brynne'in durumunun, İngiliz hükümetinin en derin mertebeleriyle bağlantıları olan seçkin güvenlik görevlisinin karısı olarak ilan edilmesi dikkatle tertip edilmişti.

Ve görünüşe göre, ertesi sabah mutlu çiftte iyi dileklerini sunmak için seçilmiş kişilerin kalması yeni trenddi. Bu fikirle alay etme dürtümü bastırdım. Onunla uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Sadece biz. Her şeyin güvenli ve huzurlu olduğu kendi küçük dünyamızda yalnız olacak ve biraz soluklanabilecektik.

Ona gülümseyip burnunun ucunu öptüm. "Benim fikrimdi, güzelim. Beni suçla."

Başını geriye doğru atıp gözlerinden birini açtı. "Çok yoğun geçen bir düğün gecesi yüzünden uykulu olduğum için mi, yoksa ikimizin de istemediği büyük, hareketli düğün için mi seni suçlayayım?"

Mantığına güldüm. "İkisi de. Tüm suçlamaları kabul ediyorum, Bayan Blackstone."

"Tamam, öyleyse cezanı duşu hazırlamak ve beni içeri taşımak, çünkü henüz yürüyebileceğimi sanmıyorum. Orgazmlarının bana ne yaptığını biliyorsun."

Çok iyi biliyordum. Genellikle birkaç dakika içinde uykuya dalıyordu. "O efsanevi düzüşmeden sonra ben de

hareket edebilir miyim bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım.” Dikkatle onu üzerimden indirdim ve doğrudan yatağın kenarına oturdum. “Ben de hevesli değilim bebeğim. Planım, seni kendime saklayabileceğim bir yere götürmek.” Komodinin üzerinde duran cep telefonumu alarak saati kontrol ettim. “Bunu gerçekleştirmek ve İtalya kıyılarına gitmek üzere uçağa atlamamız için tam olarak beş saatimiz var. Eğer buradan defolup gitmek için birkaç insanla kahvaltı etmem gerekiyorsa, pekâlâ öyleyse ama şunu bil. Eğer yapabilseydim şimdiye kadar çoktan tüymüş ve gitmiş olurduk.”

Ben düşümuzun suyunu açmaya giderken, Brynne’in tek yanıtı yataktan beni incelemek oldu ve ben geri döndüğümde hiç kıpırdamamıştı; örtülerle sarmaş dolaş bir halde uzanıyor, sadece dakikalar önce kollarımda titrediği için yumuşak ve kızarmış görünüyordu. Bana göre öyle güzeldi ki onu kıyaslayabileceğim hiçbir şey yoktu. Kısa süre önce ona sahip olmamın ardından böyle görünürken, Brynne güzelliğın tanıımıydı.

Gözleri bedenimde geziniyor, çıplak olduğumda sık sık yaptığı gibi beni izliyor ve değerlendiriyordu. Kadınım fırsatını bulduğunda pis bakışlar atmaktan hoşlanıyordu. Eğer kısa süre önce hayatlarımızın sevişmesini yaşamış olmasaydık, gözlerinin üzerimde gezinmesiyle lanet olası aletim dikkatini talep edercesine dikilirdi. Brynne tek bir kelime bile etmeden öyle çok şey ifade edebiliyordu ki. Bana sadece bir bakış atarak nasıl bu kadar alışılmışın dışında bir seksilik yaymayı başardığını asla bilemeyecektim. Sanırım ben sadece sunduğu faydalardan yararlanan şanslı herifin tekiydim.

İkimiz de bakışlarımızı çekmek istemeyerek birbirimize baktık, en sonunda Brynne varlığıyla yokluğu belli

olmayan kendine has gülümsemelerinden biriyle pes etti. Sadece memnuniyet izini gösteren tarzda bir gülümse-meydi, ancak konu Brynne olduğunda, yakın geleceği-mizde güneşli gökyüzünün olmasından mutlu olduğunu söylüyordu bu bana.

“Şu anda son derece sevimlisiniz, Bay Blackstone.”

Ona doğru başımı iki yana salladım. “Şu anda beni ta-nımlayacak başka birkaç kelime düşünebilirim, bebeğim ve *sevimli* kesinlikle onlardan biri değil.” *Deli divane belki, ancak “sevimli” kelimesinin duruma uygun düşmesinin hiçbir yolu yok.*

“Ama bana göre öylesin,” dedi. “Sosyalleşmek zorun-da bırakıldığı için hüsrana uğramış, yakın arkadaşlarımız ve ailelerimiz olan ve senin *birkaç insan* dediğin kişilere rol yapmak durumundaki bir sevimli. Bize iyi dileklerini su-narak balayımıza uygun şekilde göndermek istiyorlar sa-dece.”

“Biliyorum,” diye kabullendim. “Sadece şu anda seni paylaşmak istemiyorum, hiç kimseyle.” Ve istemiyordum. En azından o konuda dürüsttüm.

Brynne kollarını bana doğru uzattı ve onu kaldırmak için eğildim, onu göğsüme yerleştirdim. Bacaklarını kal-çalarımın etrafına dolarken ellerimle poposunu tutarak destekledim. Bizi banyoya götürürken yol boyunca tatlı dudaklarını öpüyor, dileğim kabul olana kadar saatleri sa-yıyordum.

Brynnne

Düğün ertesi kahvaltı-brunch karşımı organizasyon için Hallborough'ya gittiğimizde elbette sataşmalar ve ısıklar oldu. Ethan eğer yapabilseydi bizi pencereden dışarı çıkarıp tüyerdi ama gitmekten başka şansımız olmadığına onu ikna etmiştim. Bu sabah bizi görmenin herkesi nasıl mutlu edeceğini hatırlattım ve sonunda bana katıldığına oldukça emindim, çünkü kendime has ikna yöntemlerim vardı ve eğer ihtiyacım olursa bunları kullanmanın hakkım olduğunu hissediyordum. Fakat onlara katılmak için içeri girdiğimizde herkesin yüzündeki bilmiş bakışlar, Ethan'la ikimizin önceki gece ne yaptığımızla ilgili içsel spekülasyonlar benim zevkime göre biraz fazla istilacıydı. İnsanların benimle ilgili mahrem düşünceleri olduğunu düşünmekten tiksindim. Niçin özellikle o düşünceyi kafama taktığımı fazlasıyla iyi anlıyordum; benim için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hâlâ o şekilde hissediyordum.

Gülümsemeye ve mutlu görünmeye çalışırken, odadaki insanların kocamla keyfini sürdüğüm seksi hayal ettiklerini fark etmek beni savunmacı bir ruh haline soktu. Ethan'ın önceki önerisine katılmak zorunda kalmıştım. Şu anda pencereden kaçma fikri son derece çekici geliyordu. Ethan isteksizliğimi sezmiş olmalıydı, çünkü yan tarafımı hafifçe sıktı ve fısıldadı. "Dört saat daha, güzelim. Hallettik." Başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu ve içeri girdik.

Konuklara olan görevlerimiz bir yana, düğün planlayıcımız ve Elaina'nın kusursuz asistanlığıyla birlikte, Hannah'nın bizim için harcadığı çabaların fazlasıyla

farkındaydım. Törenimizin sorunsuzca gittiğinden emin oldu ve olanlar için daha fazla memnuniyet duyamazdım.

Sadece tek bir şey eksikti. Şey, tek bir kişi ama o konuda bana yardım edebilecek hiçbir şey yoktu. *Seni seviyorum, baba.*

Hallborough'nun resmî salonuna krem rengi keten örtüler, mor çiçekler ve küçük bir servet değerindeki eski gümüşlerle kaplı birkaç masa yerleştirilmişti. Yakında Hannah, Freddy ve üç güzel çocuklarına komşu olacağımız gerçeği beni çok mutlu eden bir şeydi. Seni sevecek ve destekleyecek bir ailenin olması benim için her şey demektir. Şimdiden bizim için bir sürü şey yapmışlardı. Daha yakın olup birlikte daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Bu yüzden kendimi tüm ihtişamın ortasında, yanımda *kocamla*, herkesin yanına giderek bizimle birlikte kutlamak için Hallborough'da kalmalarına teşekkür ederken buldum. Ethan hiç çaba harcamadan her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Nemli saçları krem rengi ince kazağına doğru kıvrılmaktaydı. Altında rengi atmış kot pantolonu ve deve tüyü rengi, yumuşak deriden makosenleri vardı. Ethan gündelik kıyafetleri de takım elbiseleri gibi ustalıkla taşıyordu. Ağız sulandırıcıydı.

Duşumuzdan sonra çabucak giyinmiş ve çıkmadan önce konuklarımızı son bir defa karşılamak için gelmiştik. Bu sabah için çok sade ve resmi olmayan bir şeyde ısrarcı olmuştuk, dolayısıyla basit kıyafetlerimiz Ethan için kot pantolon ve benim için de deri tokaları olan fistolu beyaz bir elbise demekti. Saçlarımı açık bırakmak zorunda kalmıştım, çünkü boynumda kesinlikle belirgin bir iz bırakmıştı ve düğün gecemin sabahında bunu diğerleriyle paylaşmaya niyetim yoktu. O izi nasıl aldığımla ilgili daha

fazla hayal kurmalarını körüklemeye yarardı sadece. Bu tür saçmalıklar benim için fazlasıyla mahremdi. Ethan'ın beni işaretledikten sonra pişman olmasının beni her zaman hayrete düşürmesi de biraz şaşırtıcıydı. Seks sırasında bu kadar dominant olan bir adamın, benim için fazlasıyla endişelendiği kesindi. Eğer fazla ileri giderse ona söyleyeceğimi defalarca dile getirmeme rağmen, bana gerçekten ve ciddi inandığından emin değildim. *Ah, Ethan... Seninle ne yapacağım ben?*

Tüm bu zaman boyunca ellerini benden hiç ayırmadı. Odada yer yer sohbet ederken, her zaman belimde kolu ya da sırtımda eli vardı. Eğer baş başa olsaydık saçlarıma bir öpücük kondurur, eliyle çıplak kolumu aşağı yukarı okşardı. Sadece buna ihtiyacı varmış gibiydi ve sebebi her ne olursa olsun, onun rahatlamak için bana dokunmaya ihtiyacı olması fikri duygusal olarak iyileşme serüvenimde son derece güçlüydü. Herkese teşekkür etmek için dolaşırken fazlasıyla sevildiğimi ve değer gördüğümü hissettim.

Hatta annem bile bizim için mutlu olmayı başardı.

"Ah hayatım, seyahate gitmek için ne kadar hoş bir elbise seçmişsin. Eteğinin kenarındaki kesimi sevdim," diyecek coştı.

Eteğinin kenarındaki kesim mi? Cidden mi? "Ah, teşekkürler anne. Beni bilirsin, her şeyi son derece sade severim," derken kucaklamasını kabul ettim. Ethan'la annemin birbirlerini kabullenmemeleri benim için gerçekten fark etmiyordu. Bulunduğumuz an için ihtiyatlı bir ateşkes yapmışlardı, ikisi de düğünü biraz drama eklemeden atlatacak kadar zekiymiş. Zavallı Ethan... Bir canavar-valideye sahip olmuştu ve artık ömrü boyunca buna katlanmak zorunda kalacaktı.

Cevabım üzerine annem kaşlarını çattı. Sadece birazcık-
tı, fakat yine de benim standartlarıma göre hâlâ kaş çatış
olarak değerlendiriliyordu. Çizgisiz yüzü gerçek yaşı olan
kırk dördü göstermiyordu bile. Çok daha genç duruyordu.
“Fakat artık her şeyi giyebilirsin Brynne. Hâlâ yapabiliyor-
ken bundan faydalanmalısın.” Sözler ağzından çıkar çık-
maz annem hatasını anladı ve saçlarımı düzeltmeye baş-
ladı. Konuyu hem hamileliğime getirmeyi başarmıştı hem
de odadaki kocaman, beyaz fili görmezden gelmiyordu.
Aynı anda ikisini de yapıyordu. Bravo, anne. Neden o da
biraz olsun Marie Teyzem gibi olamıyordu ki? Marie yar-
gılamadı, evlenmeden önce hamile kaldığım için kendimi
sorumsuz bir sürtük gibi hissetmeme sebep olmadı ve altı
ay içinde bir büyükanne olmayacakmış gibi de davranma-
dı. “Saçını neden tepeden toplamazsın anlamıyorum, ha-
yatım. Boynuna tam da kıvamında bir zarafet...”

Annemin gözleri genişledi ve ardından düzeltmekte ol-
duğu saçımı radyoaktif bir atıkmış gibi bırakıverdi. Saçım
boynumun etrafına geri düşerken, Frank’i tebrik etmesi
için öne itti. Sanırım devasa aşk ısırgısı ödünü bokuna ka-
rıştırmıştı. Ethan onu bana verdiğinde ne kadar harika his-
settirdiğini söyleme dürtümü bastırmaya çalışıyor olmam
kötü müydü?

İnsanların kahvaltılarıyla birlikte içtiği şu mimozalar-
dan bir tanesinin keyfini sürmeyi dilerdim.

Üvey babam Frank yanağımdan öptü ve ne kadar gü-
zel bir gelin olduğumu söyledi. Hareketini ne kadar takdir
etmeye çalışsam da, içimde burada olmayan kendi babam
için aniden bir sızı hissettim. Onu bir daha hiç görmeye-
cektim.

Ethan ikisine de geldikleri için teşekkür etti ve gitme
ihtiyacımı sezdi. Beni okuma konusunda çok iyiydi. Neil

ve Elaina'ya doğru ilerlerken rahatlıktan başka bir şey hissetmedim.

Neil, Ethan'ın sırtına içten bir şekilde vururken, "Hâlâ yürüyebiliyorsun dostum," diye takıldı.

"Kesinlikle yürüyorum." Ethan yarım kucaklamasına karşılık vererek arkadaşı ve ortağının sırtına hafifçe vurdu.

Fakat Neil'in şakalarına son vermediğinden oldukça emindim. Geçtiğimiz aylarda bu ikisini görmüştüm ve durmadan aynı yerde dolaşıp duruyorlardı. Neil bana, "Pekâlâ, adamımız nasıldı Brynne?" diye sordu, hemen ardından da kıs kıs güldü. "Bu arada bu sabah kesinlikle ışık saçıyorsun."

Elaina nişanlısının koluna vurarak onu susturdu.

Kahkahayla karşılık vererek Neil'a, bir hanımefendi asla söylemez dedim, ardından çift olarak en yakın arkadaşlarımız olan ikisini sarılıp öptük. Neil, Blackstone Güvenlik'te Ethan'la ortak olarak çalışıyordu, bu arada da Elaina'yla ikimiz ilk günden iyi geçinmiştik. Londra'da hemen karşımızdaki koridorun ucunda yaşıyorlardı ve birlikte bir sürü akşam yemeği yiyor, zaman geçiriyorduk.

Neil'a, "Altı hafta sonra bunu tekrar yapıyor olacağız, ancak o zaman tüm bu düğün gecesiyle ilgili kinayeli yorumlar size yönelik olacak," diyerek, kendi özel gününün de elinin kulağında olduğunu hatırlattım.

Neil genişçe sırıttı ve Elaina'yı iri bedenine doğru çekti. "Biliyorum ve buradaki bayanı dürüst bir kadın yapabileceğim günleri sayıyorum."

Ethan, "Ha, daha çok Elaina senden dürüst bir adam çıkarıyor olacak, dostum," diye karşılık verdi.

"Bu doğru ama en sonunda Brynne'i İskoçya'ya getireceksin ve güzelim yeri görebilecek."

“Güven bana, Neil, şu anda güzel İskoçya’da olup o yeri görmek ve senin düğün sonrası kahvaltının tadını çıkarmak için her şeyi verirdim,” dedim dürüstçe.

Ethan’a doğru baktım ve komplocu bir gülümsemeyi paylaştık, çünkü hafta sonu kalma fikri gerçekte onlara aitti. Neil, İskoçya’da harika bir araziye sahipti ve insanlar oraya kadar gidecekleri için düğünleri için konukların yatıya kalmasını organize etmişti. O sırada kulağa güzel bir fikir gibi gelmişti.

Neil ve Elaina aynı anda, “O niye?” diye sordu.

Ethan’la birlikte masumca, “Anlayacaksınız,” diye yanıtladık.

“Gaby nerede ki? Veda etmem lazım.” En iyi arkadaşımı bulmak için tekrar tekrar odayı taradım, ancak görebildiğim bir yerde değildi.

“Bu gerçekten iyi bir soru,” diye yanıtladı Ethan. “Bu arada, Ivan ne cehennemde?”

Omzumu silktilim. “Sağdıcımız ve baş nedimemiz daha yeşil otlaklar için bu partiyi ekmiş gibi görünüyor.” Kıkırdadım. “Belki de *birlikte* ekmişlerdir. Bak bu ilginç olurdu.”

“Biliyorum, değil mi? Gabrielle kesinlikle Ivan’ın ağzının tadına göre.”

“Dün gece Ben’le birlikteyken onların arasında bir titreşim hissettiğime yemin edebilirdim, Simon samimi fotoğraflar çekerken onları takip ediyorduk. Sence kuzeninle arkadaşımın arasında birazcık bir şeyler oluyor olabilir mi?”

“Eğer varsa da Ivan bana bu konuda tek kelime etmedi. Ama Mallerton Galası’nda alarm çaldığı gece bir şey vardı. İkisine ne olduğunu hep merak etmiştim, çünkü hepimiz koşuştururken onların aynı yönden birbirlerinden birkaç saniye sonra çıktıklarını gördüm. Belki de birliktelerdi...”

"Bunu bana hiç söylemedin Ethan." İnanamayarak başımı iki yana salladım. "Cidden, siz erkekler detayları pek iyi anlatmıyorsunuz."

"Şey, o sırada önemli değildi bebeğim. Seni bulmaya çalışmakla biraz meşguldüm." Beni kendine doğru çekip dudaklarımı sertçe öptü, bizi izleyen insanların ortasındaki bir odada olduğumuzu unutturuyordu. Ta ki gümüş yemek takımının kristale çarpan tıkırtısı bize hatırlatana kadar. Yüzümün kızardığını hissettim ve ayrılırken Ethan'ın inlediğini, soluğunun ardından, "Dört sikik saat daha," diye homurdandığını duydum.

"İşte oradalar. Bay ve Bayan Blackstone en sonunda geldi." Ethan'ın babası Jonathan kollarını açtı ve ikimizi birden kucakladı. "Yaptınız, canlarım. Hem de çok iyi bir şekilde olduğunu eklemeliyim." Yanağımdan öptü ve Ethan'm sırtına vurup göz göze geldiler. Erkek erkeğe, sessiz bir bağlantı kurdukları bir anda, ikisi de hiçbir şüpheye yer bırakmaksızın anladı.

İkisinin ne düşündüğünü sadece tahmin edebildim ama teorilerim vardı. Hayat yolculuğundaki bu önemli durumda, Ethan'ın annesinin de onlarla birlikte olduğunu düşünüyorlardı. Jonathan kısa bir an için tavana doğru baktıktan sonra başıyla Ethan'ı onayladı. Ethan'ın babasına başıyla karşılık verdiğini gördüm ve sonra elimi sıkıştığını hissettim.

Elim onunkinin içinde çok sıkıca tutulmuş bir halde kaldı, çünkü hiç bırakmadı.

Ve böylece, ağustosun sonlarındaki bir yaz gününde, birbirimizi ilk defa görüşümüzün üzerinden sadece dört ay geçmişken evliliğimize başladık. Her şey bir bahar gecesinde kalabalık bir salonda, Londra'nın bir sokağına gizlenmiş bir galeride, kaderin olaya dahil olması ve hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirmesiyle başlamıştı.

BÖLÜM 4

Brynne

*30. Ağustos
İtalyan Rivierası*

Porto Santo Stefano'daki villanın üzerine düşen İtalyan güneş ışığı beni ısıtıyordu ve ufak koydaki kayalık adaların manzarası nefes kesici olsa bile, gözlerimi açıp görmek istemiyordum. Fazlasıyla ısınmış ve uykuluydum. Herhangi bir şey düşünmek bir yana, en sonunda bulduğumuz huzura kapılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar memnundum. Bir haftadan az bir süre ne farklılık yapmıştı ama.

Ethan'la şu anda son derece kusursuz bir yerdeydik. Yapmamız gereken şeylerle veya başımıza nasıl kötü bir şey gelebileceğiyle ilgili panik yapmamız ya da başımıza çoktan gelmiş şeylerle ilgili şoka girmemiz gerekmeyen bir yerde.

Evet, hayatımın dört kısa ay önceki haliyle mukayese edilemezdi ama öte yandan, yeni kocama keyifli bir şekilde âşıktım ve ebeveyn olacağımızı öğrenmenin ilk şokunu atlattıktan sonra, o fikre de fazlasıyla âşık olmuştum. Karnıma doğru uzanıp nazikçe ovaladım. İki gün daha bir seftalimiz vardı. Ondan sonra mı? Limon bölgesine ilerliyordu. Dr. Burnsley'yle olan bir sonraki randevum bir ay kadar sonraydı ve tarayıcılar bebeğin cinsiyetini bu kadar

erkenden söyleyebilecek olsalar bile, öğrenmemeye karardıydım. Şaşırmak istiyordum ve bu konudaki fikrimi kimse değiştirmeyecekti. Ethan'a istiyorsa kendisinin öğrenebileceğini, fakat bilgiyi kendine saklasa iyi edeceğini söyledim. Bana muhtemelen '*Seni seviyorum ama şu anda apaçık korkutucusun, bebeğim*' anlamına gelen, hafif sersemlemiş bir bakış attıktan sonra konuyu değiştirdi. Ne adamdı ama. Ama o benim erkeğimdi ve önemli olan buydu. Ebeveyn olmanın bu korkutucu sürecini birlikte atlatacaktık.

Ve işte şimdi buradaydım, İtalya'daki özel bir villanın özel kumsalında güneşleniyor, yüzmesini bitirdikten sonra erkeğim bana serinletici bir içecek getirebilir diye bekliyordum. *Fena değil, Bayan Blackstone*. Bu ismin gerçek olduğuna hâlâ güçlkle inanıyordum. *Bayan Blackstone* kısmı Ethan'ın ciddiye aldığı bir şeydi, çünkü kesinlikle sıklıkla söylüyordu.

Gözlerimi kısarak alyansıma baktım ve parmağında çevirdim. *Artık evliyim. Ethan'la*. Şubatın sonuna doğru bir bebeğimiz olacak. Bu inanmazlığın ne zaman kaybolacağını ya da hiç kaybolup kaybolmayacağını merak ettim.

Başımı diğer tarafa çevirip yan tarafıma döndüm ve yeniden gözlerimi kapatıp ihtişamlı İtalyan güneşini biraz daha içime çekmeye hazırlandım. Yaşadığımız yere kıyasla, burada sık sık güneş vardı. Sonbahar hemen köşede ydi ve hemen peşinden Londra kışının kasvetli günleri gelecekti. Şimdi güzel güneşin tadını çıkarma zamanıydı, o yüzden ben de öyle yaptım.

Aklımın boş boş dolanmasına, her şeyin mutlu ve kolay olduğu bir yere gitmesine izin verdim. Ardından mutlu ve kolay olmayan diğer şeyleri çıkarmaya çalışıp şahsi raflarından uzaklaştırdım, açmaktan nefret ettiğim korkunç dolabın içine kilitledim. Bütün kötü şeylerin olduğu ve bir

süreligine tozlandıkları yerdı. Hayattaki pişmanlıklarla ilgili endişeler, kayıplar ve keder, önceden verilmiş çaresizce kötü kararlar ve o seçimlerin getirisi olan sonuçlar...

Omzuma dökülen soğuk damlalar beni kumsaldaki hafif uykumdan uyandırdı. Ethan içeceğimle geri dönmüş olmalıydı. Tek gözümü açtım ve bedenime gelen güneşi keşişine baktım. Şoke edici karşılamadan memnun sayılmazdım ve sert ifadesini içime çektim. Tanrım, kaslarının sert çizgileri ve altın rengi teniyle güzel bir adamdı. Yıllarca ona bakabilir ve bakmaktan asla sıkılmazdım. Ve diğerlerinin ne düşündüğünü hiç önemsemiyor olması, bu birleşimi daha çekici hale getiriyordu. Ethan, ayılıp bayılan hayranları olduğu için tatmin hisseden hoş bir oğlan çocuğu değildi. Bu arada o kahrolası hayranlar da her yerdeydi. Sadece kadınlar da değildi. Epeyce erkek de kocama hayranlık besliyordu. Hepsinin farkındaydı.

“Bana ne getirdin?” diye homurdandım.

Sorumu dikkate almadı ve bana bir şişe soğuk su uzattı. “Güneş koruyucu vakti geldi, birazcık pembeleştin.”

“Ellerini üzerimde gezdirebilmek için öyle söylüyorsun.”

Havlumun yanına çököverdi ve tek kaşını kaldırdı. “İşte o konuda haklısın güzelim.”

Suyu yudumladım ve o güneş kremini omuzlarımla kollarıma sürerken gözlerimi kapatıp vücudumdaki ellerini hissetmenin keyfini sürdüm. Elleri. Dokunuşu. Ethan’ın ellerini üzerimde hissetmek beni hâlâ zayıf hale getiriyordu. Daha en baştan, beni takip ettiğinde ona direnememe şaşmamak lazımdı. Ethan’la birlikteyken, benim için daha en baştan böyle olmuştu. Andersen Galerisi’ndeki o

gece, salonun karşısından attığı dağlayan bakışı, tamamen yabancı birinin beni eve bırakma teklifini kabul etmem için kaldırımda baskı yapması, elini sırtıma kuvvetlice yerleştirerek Rover'ına doğru yönlendirmesi ve bana getirdiği yiyeceği yememi, suyu içmemi talep etmesi, Shire's Binası'nın koridorundaki ilk talepkâr öpücüğü, sanki bu onun hakkıymış gibi kendinde bana dokunma hakkını bulmuş olması, toplumsal sınırları aştığı için özür dilememesi. Ethan benimle birlikteyken hep böyleydi.

Böyle bir adamın kişisel olarak benim peşimde olması saçma ve inanılmaz gibi gelse bile Ethan'ın benim üzerimde "hak talep etme" durumunu daha en başından anlamıştım. Ethan James Blackstone'la olan kaderimi kabul etmem bana mantıklı geliyordu. Ne zaman dokunsa bana sahip olduğunu bir şekilde belli ediyordu. Cennet gibi hissettiriyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor."

Soluğunun ardından konuştu. "Katılıyorum. Şimdi dön bakalım."

Onun için döndüm ve güneşi engellemek için kolumu yüzümün üzerine kaldırdım. Güneş kremini dikkatle sürüyor, her bölgeyi kapladığından emin oluyordu. Göğsüme ulaştığında parmaklarını bilerek bikini üstümün altına soktu ve fazlasıyla duyarlı meme uçlarıma sürttü. Sıkılaşıp sertleşene kadar ileri geri okşadı ve beni daha fazla ürperir hale getirdi.

"Şimdi de insanların görebileceği bir yerde benden faydalıyor musun?" diye sordum.

"Hiç de değil," diye yanıtladı ve beni öpmek için havlu-
ma doğru sokuldu. "Fazlasıyla özel bir kumsalda senden faydalıyorum, kimsenin canımızı sıkamayacağı bir yer."

Üstümün kopçalarını açmak için ellerini hareket ettirdi.

Açıp askılarımı düşürdü ve sonra meme uçlarıma sataşırken bıyıkları müthiş bir törpü gibi o bölgeye sürtündü. Artık ilk dokunuşla birlikte keskin bir içsel vızıltı oluyordu; bunun hamileliğe bağlı olduğundan emindim. Başladığında meme uçlarım farklı hissettirdi, fakat ilk sarsıntı solup gittikten sonra emmeleri ve dişlemeleri her zamanki gibi iyi gelmişti. O göğüslerimi öpücük yağmuruna tutarken ilgisine bayılarak ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Bil diye söylüyorum, Blackstone, şu anda bu kumsalda seks falan olmayacak."

"Ahhh, bebeğim, az önce beni yaraladın. Bütün balayımızda seninle ateşli kumsal seksi yapmayı planlıyordum."

"Şey, eğer böyle bir şeyi denemek istiyorsan, bana güneş batınca sormayı denemeliydin. Gün ortasındayız ve herkesin gelip bizi görebileceği bir yerdeyiz. Hem bunu kamu hizmeti olarak sunmuyorum. Kumsaldaki seksleri kaydeden gizli kameralarla ilgili yaptıkları programları görmedin mi?"

Gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Kilometreler boyunca tek bir kişi bile yok. Sadece kum ve deniz ve ikimiz." Kaşlarını oynattı.

"Sen kesinlikle delisin, bunu biliyor musun?" Çenesini çekip dudaklarından öptüm.

Bana kahkaha attı, bikiimin üstünün askılarını çekerek kendimi bir kez daha örtmemi izliyordu. "O havlunun üzerinde bikiyinle uzanırken delicesine güzelsin. Onu giymenin yasaklanması gerektiğinden oldukça eminim."

Övgüsünün doğru olduğunu umarak ona gülümsedim ve elimi karnıma koydum. "Yakında mayo giymek istemeyeceğim."

Elimi kendininkiyle kapladı. "Ama bu halde kusursuz bir şekilde güzelsin. Hatta şeftali bile öyle düşünüyor." Karnıma doğru konuştu, "Şeftali? Baban burada. Annene

bikinisinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylersin, değil mi?”

Böyle tatlı bir şekilde tapılası olmasına güldüm, eskisinden daha da fazla seviyordum. Tabii öyle bir şey mümkünse.

Kulağını karnıma bastırdı ve sanki dinliyormuş gibi durakladı, arada bir katılıyormuş gibi başını sallıyordu. “Doğru. Şeftali güzel görüldüğüne katılıyor ve bilgiyi sağlam bir kaynaktan aldığım için, henüz doğmamış bir bebekle tartışmanın tamamen faydasız olduğunu söyledim.”

Mutlulukla iç geçirdim. “Seni seviyorum, deli kocacığım.”

“Seni seviyorum, güzel karıcığım,” dedi yaramaz bir sırıtışla, “ama hâlâ bu yerden gitmeden önce en azından bir defa kumsalda düzüşmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Aman Tanrım, ne kadar da tek taraflı çalışan bir aklın var.” Başımı yavaşça ileri geri salladım. “Sana bir hobi bulamamız gerekiyor.”

Başını geriye atıp kahkaha attı. “Bebeğim, eğer henüz farkına varmadıysan diye söylüyorum, benim *hobim* seni becermek.”

Kaburgalarını gıdıkladım. “Bence bahçecilik ya da orman tavuğu avlama veya onun gibi bir şeyleri denemelisin.”

Elimi kolaylıkla yakaladı ve gıdıklama stratejimi engelledi. “Senin bahçende her zaman oynarım,” diye homurdanarak dudaklarıma doğru yumuşak, seri öpücükler kondurdu, “ve orman tavuğunu da avlarım.”

Ona sokulup yüzümü göğsündeki boşluğa koyarak kokusunu içime çektim, oraya saçılmış tüylerin gıdıklamasını hissedecek kadar yakındım. “Beni çok mutlu ediyorsun, Ethan.”

Sözlerim onda bir şeye sebep oldu, çünkü onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim.

Ethan beni havlunun üzerinden kaldırıverdi. "Bacaklarını bana dola," dedi.

Benden istediğini yaptım ve bileklerimi arkasından çaprazlayarak kendimi belinde sabitledim.

Kumsal boyunca öpüştük, sanki bedenlerimiz ayakta kalmak için buna güveniyordu. Ethan'ın gücü beni her zaman soluksuz bırakıyordu ve beni kollarında villaya taşımaması da aynı etkiyi yapmıştı. Soluğum kesilmiş ve fazlasıyla tahrik olmuşum. Yine.

Sonraki birkaç saat yatakta sarmaş dolaş geçti, ağır ağır ve acele etmeden benimle seviştiği yerde...

"Akşam yemeği için ne yapmak istersin? Ben pişireyim mi?"

"Hayır," diye yanıtladı.

"Gerçekten takılmam buna Ethan. Burada güzel bir mutfak var ve her şeyi depolamışlar."

Ethan saçımınla oynadı, parmaklarını tekrar tekrar tutamların arasından geçiriyordu. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Dikkatsizce yapılan bir hareket gibi görünebilirdi. Birlikte yatakta uyanık olduğumuzda yaptığı bir şeydi ama onun için bundan daha fazlasının olduğunu seziyordum. Yatıştırıcıydı. Onu yatıştırıyor gibiydi ve cinsellik olmadan bana dokunmanın bir yoluydu. Ethan bana sürekli dokunmaktan hoşlanıyordu, cinsel ya da değil.

"Açsın."

Başımdaki eline dayanarak onayladım. "İştahım geri dönüyor. Yaptığımız bu çocuğu büyütmek için yemeğe ihtiyacım var. Ve tatlıya." Hareket etmesi için kaburgalarını dürttüm.

"Çok girişken gördüm seni ve de sabırsız," diye takıldı. "Hamile bir kadını yemekten mahrum bırakacak kadar aptal olmak bana göre değil..."

"Tathıyı unutma," diye hatırlatıp bir kez daha dürtüklemeye giriştim ama kolayca engelledi.

"Bu akşam seni dışarı çıkarıyorum. Yemek yapmanı istemiyorum. Ve hiç şüphesiz, kadını için fena bir tatlı da olmalı."

"Ahh, teşekkürler bebeğim, bana karşı çok iyisin." Öpmesi için dudaklarımı uzattım.

Beni öpmedi gerçi, onun yerine gözleri sadece yaramaz olarak tanımlanabilecek bir ışıltıyla parladı ve oyunbaz bir şekilde popoma şaplak attı. "Ben bir kez daha sahip olmaya karar vermeden o mükemmel kıcını duşa götürsen iyi edersin."

Yataktan dışarı fırladım ama onu orada bırakmadan önce tüm o erkeksi ihtişamıyla çıplak olan, sevgi dolu ama kontrolcü kocamın üzerine doğru eğildim ve onu yerinde tutmak için tek parmak ucumu göğsünün ortasına yerleştirdim. Becerebildiğim en ihtiraslı bakışımı ona atarak göğüslerimi avuçladım ve meme uçlarımı hafifçe çimdikleyerek çekiştirdim. Dudaklarımı abartılı bir şekilde yaladım, dilimi ağzımın kenarında kıvırıyordum.

Hepsinden hipnotize olmuşçasına etkilenmişti ve son derece hareketsizdi, hatta küçük seks şovu ve kucak dansı karışımını izlerken nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu. Parmağımı meme uçlarından birinin üzerine koyduktan sonra tırnağımla aşağı kadar indim, çok yavaşça ilerleyerek karın kaslarından, karnından, V şeklinin arasından ve son olarak da tam penisinin dibinden geçirdim.

Ben onu tırnaklayıp merhametsizce sataşırken göğsü gerildi ve kasıldı. Şu anda Ethan benim seks kölemdi ve

ikimiz de bunu biliyorduk. Sonraki yaptığım şeye engel olamadım.

Ona göz kırptım. "Ben kazandım," diye fısıldadıktan sonra duşa doğru koşturdum.

Elbette peşimden kovaladı. Akşam yemeği randevumuz için yıkanırken beni gıdıklıyor, bana kahkaha attırıyordu. Tabii öncesinde ona yaptığım şeyi yatakta bana ödetti.

Orgazmlarla.

"Birileri akşam yemeğinin tadını çıkarıyor." Ethan, yakışıklı yüzüne yapışmış kocaman bir sırıtişla benim yemek yememi izliyordu.

Ağızımdaki makarnanın zengin aromasıyla inledim. "Ah Tanrım, ah Tanrım... Bu hayatımda tattığım en leziz fırında ziti". Keşke ben de böyle yapabilseydim."

"Belki yapabilirsin. Nasıl hazırladıklarını hatırlamana yardımcı olması için cep telefonunla bir fotoğraf çek."

"Bu harika bir fikir. Niçin benim aklıma gelmedi ki?" Çantama uzandım.

Gözlerindeki ışıltı takılan bir tona büründü. "Muhtemelen yumulmakla fazla meşgul olduğun için."

Masanın altında ayağını tekmeledim. "Pislik."

"Sadece şaka yapıyordum," diye homurdandı. "En sonunda yiyebildiğin için memnunum. Önceden eriyip biteceksin diye endişeleniyordum, şimdiyse endişelendiğim şeylerden biri eksildi."

Ona havadan bir öpücük attım. "Birincisi, bugün erken saatlerde beni tükettin ve ikincisi, sanırım vücudum yemek yemediğim kayıp zamanları telafi ediyor. Eğer kendime açlığı görmezden gelme izni verirsem kendini fazlasıyla aksi

* Fırında yapılan bir makarna yemeği.

ve şirret bir eşle bulursun." Yüzümü buruşturdum. "Güven bana, bunun olmasını istemezsin."

Ziti bana iyi geliyordu ama bunun asıl sebebi artık yiyebiliyor ve sonrasında midemin bulanmıyor olmasıydı. Bebeğimiz o kadar ufak olmasına rağmen varlığını ortaya koyuyordu ve her şeyin yolunda gitmesi için yemeğe ihtiyaç vardı.

Ethan bıçağıyla çatalını bıraktı. Benimle gözlerine zıyafet çeker gibiydi. "Şey, ilk olarak, bugün erken saatlerde seni tüketmekten zevk aldım ve ikincisi, yine yemeğinin keyfini sürdüğünü görmeyi seviyorum. Aptal değilim. Kadınım yemek yemeye ihtiyacı olduğunu söylüyorsa, *yese* iyi eder." Şarap kadehini dikip bitirdi. "Ve üçüncüsü, fena halde güzel bir şirretsin, hatta ödümü patlattığın anlarda bile."

"Şu anda o kadar korkutucu muyum Ethan? Dürüst olabilirsin." Bazı duygusal artış ve azalışlarımın ödünü kopardığını biliyorum ama hamilelik benim için de zordu ve bendeki değişikliklerle ilgili endişeleniyordum. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum ve yine de ona eski, güzel bekârlık günlerini özleten, hormonları yüzünden delirmiş karısı olmak da istemiyordum.

"Asla." Boştaki elimi tutup kaldırarak avucumu öptü, bana bakarken gözleri sevgiyle gülümsüyordu. "Asıl korkutucu olan şey, güzel şirret kadınım ve küçük şeftalimizle birlikte olamamak olurdu."

"Seni seviyorum." Gözyaşlarına boğulmadan kelimeleri söylemeyi başardım, ancak çok uzun sürmedi. Ethan sadece bana bakarken duyguyu benden söküp alabilirdi.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedi yumuşakça, şarabına uzanıp büyük bir yudum aldı. "Ve bence bu akşam buraya bizi arabayla getirmene izin vermem de bunu kanıtı." Tek bir dikişte şarabın kalanını bitirdi. "Gerilim dolu sürüşten dolayı hâlâ sakinleşemedim."

“Tüm şu yorumlarınla ve içemeyeceğimi bildiğin için şarapla hava atmanla, siz İngilizlerin dediği gibi beni gıcık etmeye mi çalışıyorsun?”

Önce şaşkınlıkla ağzını açtı ve sonra o ifade milyon dolarlık bir gülümsemeye dönüşerek beni sersemletti. “Seni kasten gıcık ettiğimi mi düşünüyorsun, bebeğim?”

Hiçbir şey söylemedim, sadece arkama yaslandım ve onu baştan aşağıya inceledim. Gündelik mavi gömleği gözlerini ortaya çıkarıyor, basit keten pantolonu altındaki güçlü bacaklarını gösteriyordu. Rolex’i ve alyansı taktığı tek takılardı. Ethan’ın takıya ihtiyacı yoktu, çünkü yüzü ve bedeni fazlasıyla yeterliydi. Kocam ne kadar da güzel bir adamdı. Birlikte sürdürdüğümüz hayat boyunca bu dikkate değer özelliğin beni endişelendirmeyeceğine inanacak kadar aptal değildim. Diğer kadınlar onu ele geçirmek isteyecekti ve denedikleri zaman bu beni deli edecekti.

“Sana takılmayı çok sevdiğimi keşfettim,” dedi en sonunda. Gözleriyle bedenimi inceleme şekli benden aldığı tepkiyle biraz baştan çıktığını söylüyordu.

“Sana ne yapıyor ki?” Sorumu fısıltıyla sordum, bednim söyleyebileceği şeye hazırlanarak kasılıyordu.

“Gözlerinin parlamaya başlaması ve bana karşı girişken olman beni sertleştiriyor.” Gözleri birden alev aldı ve sesi birkaç ton düştü. “Sadece tek bir şeyi düşünebiliyorum Brynne.” Parmak uçlarıyla uzanıp yüzüğüme dokundu, kolumdan yukarı bir karıncalanma gönderiyordu. “Ne olduğunu bilmek ister misin?”

“Evet...”

“Bir dahaki sevişmemize ne kadar olduğunu ve altımda uzanmış bir halde boşalmak üzere oluşunu düşünebiliyorum yalnızca.”

Tamam, yani onu epeyce tahrik ediyordu.

Gözlerimi yumudum ve bedenim boyunca vızıldayarak bacaklarımın arasında toplanan arzunun ürpertisini bastırdım. Önümde duran İtalyan kristalinden bardaktaki suyu tek dikişte bitirdim ve yemeğimden sonra tatlı yeme-yi azıcık bile umursamadım.

Ne demeye bu akşam dışarı çıkmayı kabul etmiştim?

Boğazımı temizledim ve Ethan'ın sebep olduğu yüksek ısılı ocak etkisinden sıyrılmaya çalışarak önceki sohbetimize geri dönmeye niyetlendim. "Bir dakika önce araba kullanmama taş atıyordun..."

Elimi tutup başparmağını eklemlerimin üzerinde gezdirdi, gözleri villaya döndüğümüz anda ahlaksız düşüncelerini yerine getireceğinin sözünü veriyordu. "Evet, güzelim?"

"Ben... Ben o kadar da kötü bir sürücü değilim." Başımı yana eğdim. "Öyle miyim?" Ethan arabayı benim kullanma ricama boyun eğmişti. Trafiğin sağ şeritten aktığı İtalya'daydık ve burada kullanmak için yeterince güvenim vardı. California sürücü belgem hâlâ geçerliydi ve nasıl olduğunu unutmak istemiyordum. Londra'da yaşadığım dört yıl boyunca araba sahibi olmamıştım ya da araba kullanmamıştım. Direksiyonun solda olmasına alışkındım. Benim için böyle bir şeye kalkışmak korkutucuydu ve gerçekten, şehirdeki toplu taşıma bu kadar iyiyken gerek de yoktu. İngiltere'de hiç araç kullanmam gerekmemişti. Artı, gece mavisini, inanılmaz güzel bir üstü açılabilir BMW 650 kiralamıştık ve onu kullanmayı planlıyordum.

"Şey, hayır. Sen hiçbir şeye kötü olmazsın..." diye lafı dolandırdı. "Sadece, sağ taraftan akan trafikte arabada olmak beni rahatsız ediyor. Ve senin zarar görmeni kesinlikle istemiyorum. Seninleyken daha iyi güvenlik özellikleri

olan, daha büyük bir araçta çok daha rahat hissederdim.”

“Şehirde süreceğimi hiç sanmıyorum. Cidden, hayatımın sonuna kadar Londra’da yaşasam bile orada kendi başıma araba kullanacak kadar rahat olabileceğimi sanmıyorum.”

Bana düşünceli bir şekilde gülümsedi, mavi gözleri kararak yoğun bir gece mavisine dönüşmüştü. “Hayatının sonuna kadar benimle birlikte yaşayacaksın, birlikte olduğumuz sürece nerede olduğu mühim değil. Ve Londra’da araba kullanmak konusunda da endişelenmene gerek yok, çünkü kahrolası bir kâbustan ibaret ve senin bunu yapmanı istemiyorum. Ben seni götürürüm.” Elimi dudaklarına doğru kaldırıp avucuma baştan çıkarıcı bir öpücük daha kondurdu. “Biliyorsun... Eğer sürmek istiyorsan, bunu yapabilirim...”

Tam o sırada, akşam yemeğimizi servis eden garson, bir müşteriden diğerine gönderilen bir hediyeyle bizi böldü. Bir şişe şaraptı. Çok pahalı bir şişe Biondi Santi’ydi ve ne kadar üzücü ki ben uzun bir zaman boyunca içemeyecektim. Garsonun bize işaret ettiği yöne doğru baktığımızda, bana fazlasıyla tanıdık gelen bir adamı gördüm. Uzun, karamel tenli ve fazlasıyla yakışıklıydı. Bedenini bir atletin kullanacağı gibi kullanan birinin zarafetiyle hareket ediyordu. Her hareketi dikkatle hesaplanmıştı, masamıza doğru attığı her adımla birlikte kendine güvenin aşikâr havasını yayıyordu.

Ethan onu, “Vay, sana da merhaba,” diye karşılayarak şişeyi işaret etti, “ve bunun için teşekkürler. Çok ince düşünülmüş.” İkisi sıcak bir şekilde el sıkıştılar.

Eğlenceyle sarmalanmış sofistike bir İngiliz aksanıyla. “Benim için zevk,” diye yanıtladı.

Ethan bizi tanıştırdı. “Dillon, karım Brynne. Sevgilim. buradaki adam da Dillon Carrington.”

“Nasılsın Brynne? Seninle yüz yüze tanışmak çok hoş. Sadece dergilerdeki fotoğraflarını görmüştüm.” Adam elini uzatınca ben de elimi uzattım. Ethan’la ikisinin fazlasıyla iyi tanıştığı bariz olsa bile Dillon Carrington’la ilgili tanıdık bir şeyler vardı ama tam üstüne basamıyordum.

“Seninle tanışmak da güzel Dillon. Şarap için teşekkürler. Leziz olacağından eminim ama seni bir yerde görmüşüm gibi hissediyorum. Daha önce tanıştık mı?”

Dillon başını iki yana sallarken kahkaha attı. “Hayır, hiç. Seninle tanışsam kesinlikle hatırlardım Brynne.”

“Ethan?” Yardım etmesi için ona baktım ama görünüşe göre gösterdiğim çabayla çok eğleniyordu, çünkü bana sadece göz kırptı.

“Biliyor musun Dillon, bu komik çünkü daha az önce Brynne’le, İngilizlerin araba kullanışını ona öğretmekten bahsediyorduk. Kendisi doğuştan Yanki olduğu için.”

Dillon, Ethan’a, “Ahhh, fena eğlenceli bu. Sağlak solaklığı öğreniyor. Yarış kıyafetimi ödünç almak ister misin, dostum?” diye sordu.

Yarış kıyafeti mi? Bu herifin kim olduğunu bilmiyordum ama onu kesinlikle tanımam *gerektiğini* biliyordum, özellikle de o benim kim olduğumu bilirken. Dedikodu dergilerine cidden daha çok dikkat etmeliydim. Ethan ünlü insanların çoğunu tanıyordu. Nişanımız ve düğünümüz İngiliz medyasını sallamıştı.

Ethan nezaketle, “Bize katılmak ister misin? Bu akşam yalnız mısın?” diye önerdi.

“Hayır, hayır sağ olun. Aranıza girmek istemem ama içeri girdiğimde sizi gördüm ve selam vermek ve tabii ki tebrik etmek istedim. Aslında bir dakika içinde birisiyle buluşuyorum.”

“Ahh, peki. Selam vermene memnun oldum. Düğün

günü gözlerimiz seni aradı ama o gün birazcık meşgul olduğumu biliyorum."

Dillon bu yoruma güldü. "Evet, birazcık. Bütün hafta sonu boyunca bana çember çizdirip durdular. Sonrasında başarabildiğim anda biraz dinlenme izniyle buraya geldim."

"Galibiyetini tebrik ederim. Önemli anları izledim ve yıkıp geçmişsin. Muhteşem performans." Ethan'ın, Dillon her neyi kazanmışsa bundan etkilendiğini söyleyebilirdim.

"Teşekkürler. Ve ayrıca sponsorluk için de sağ ol. Umarım yolladığım imzalı hediyeleri almışsındır."

"Ciddiyim, para layıkıyla harcandı. Seksen bir numaranın altında Blackstone'un logosunu görmek benim için dönüm noktası gibiydi. Gerçekten."

Aklıma bir tahmin geldiğinde araya girdim. "Sen otomobil yarışçısı mısın, Dillon?"

"Yarışyorum, evet." Başını yana yatırdı. "Sana solda kullanmayı hemen öğretebilirdim Brynne," diye yanıtladı. Bana takılırken etkileyici gülümsemesi gözlerini aydınlatıyordu. "Eğer direksiyon dersi istersen haber vermen yeter."

"Öyle bir şey olmasının ihtimali yok Dillon. Sanırım karıma İngiliz gibi otomobil kullanmayı öğretme onurunu kendim alacağım, çok sağ ol."

"Pekâlâ, derslerinde ne kadar iyi olduğunu bekleyip göreceğiz. Çünkü ekimde Neil ve Elaina'nın düğününde buluştuğumuz zaman Brynne'i kontrol edeceğim." Dillon benden tarafa göz kırptı.

"Ah, orada olacak mısın?" diye sordum.

"Olacağım." Başıyla yavaşça onayladı. "Neil'la ta okul günlerimizden tanışıyoruz. Elaina'nın ağabeyi, Ian'la da öyle. İyi dostlarımdır." Dillon omzunun üzerinden kendi masasına doğru baktı. "Misafirim geldi, o yüzden gidip

ikinizi rahat bırakayım. En sonunda seninle tanışmak çok güzeldi Brynne.” Bana doğru başını eğdi. “Ve sen, Blackstone, çok iyi iş çıkardın, seni şanslı piç kurusu.” Şeytani bir sırıtışla başını iki yana salladı.

“Her zamanki gibi keskin zekâlısın, Carrington. Şarap için tekrar teşekkür ederiz ve kısa süre sonra İskoçya’da görüşürüz.”

Dillon bize el salladıktan sonra masasına geri döndü. Kendisi, buluşacağı kişiye doğru giderken çarpıcı görüntüsü restorandaki diğer müşterilerin dikkatini çekiyordu. Buluştuğu kadın egzotik, çeşitli silikonlarla bariz artışların olduğu, tamamen bacadan oluşan bir esmerdi. Bizden tarafa oldukça şiddetli biçimde bakıyordu. Muhtemelen erkek arkadaşını tekelimize almamıza kızmıştı.

“İyi biri gibi görünüyor,” dedim. “Gerçekten ünlü, değil mi?”

“Ah, evet, azıcık. Az önce Formula 1 Dünya Şampiyonu sana direksiyon dersi vermeyi teklif etti, hayatım.”

“Vay canına. O efsanevi. Onu daha önce gördüğümü biliyordum. Televizyonda mı, yoksa gazetede mi anımsayamamıştım yalnızca.” Dillon’ın masasına doğru bir bakış attım. “Ama sanırım kız arkadaşı onun bizimle konuşmasından hoşlanmadı, çünkü oldukça zehirli bir enerji yayıyor.”

“Onun kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum.” Ethan’ın yorumundaki alaycılığı kaçırmak imkânsızdı.

“Bunu neden söyledin?”

“Bebeğim...” Bana gönderdiği kınayıcı bakış sesli olarak konuşur gibiydi. “Bunu söyleyebilirim, çünkü adamı *tanıyorum*. Dillon Carrington kız arkadaş işlerine girmez. Randevuya çıkar.” Başıyla onların masasını işaret etti. “Ve o bir randevu.”

“Bunu tam olarak nasıl biliyorsun?” diyerek üsteledim.

“Çünkü ben de eskiden tam olarak...” Oturduğu yerde kıpırdandı ve dilini ısıtıp koparabilmeyi diler gibi göründü. “Ah, unut gitsin. Balayımızda Carrington’ın sosyal hayatını konuşmak istemiyorum.”

“Ben de öyle.” Ve gerçekten daha fazlasını bilmem gerekmiyordu, çünkü Ethan’ın neden bahsettiğini tam olarak bildiğini biliyordum. Az önce sebebini ağzından kaçırıvermişti.

Sonuçta, beni bulmadan önce o da *tıpkı* Dillon Carrington gibiydi.

BÖLÜM 5

Ethan

“Burada kalıp seninle birlikte yüzmeyi ne kadar istesem de içeri girip parti için hazırlanmaya başlasak iyi olur. Saçıma yıkamam lazım.”

Karşı çıkışıma hoşnutsuzlukla inleyerek gösterdim, işe yarayabilir diye umuyordum. “O sikik şey olmasın, lütfen.”

“Ethan, hadi ama... Gitmemiz gerektiğini biliyorsun. *Ben* orada olmak zorundayım. Marco onun onur konukları olduğumuzu söyledi ve özellikle bizim burada olduğumuz zamana göre planladı. Gitmezsek ne kadar ayıp olur?”

Bacaklarımı kalçamın etrafına doğru çektim ve küçük koyumuzdaki parıldayan suda yürürken onu kendime dayayarak tuzağa düşürdüm. Yakınmalarıma aldırmadığından, belki inkâr daha etkili olurdu. “Seni sonsuza kadar bu güzel denizde yanımda tutacağım.” Kulağını dişledim ve dilimle kulak memesiyle oynadım. Kendi teniyle tuzlu suyun bir karışımıydı ağızımdaki tat.

“Sonsuza kadar, ha?” diye yanıtladı ve başını yan tarafa doğru yatırarak boynuna ulaşmama izin verdi.

“Aynen öyle.” Sunduğu şeyi alıp güzel boyunu emdim, düğün gecemizde yaptığım iz artık hafif bir kızarıklıktan ibaretti. Kolları omuzlarımda ve uzun bacakları kalçamın etrafındayken, tam da istediğim yerdeydi. Şimdi, eğer aklını katılmayı talep ettiği şu kahrolası kokteyl partisinden uzaklaştırabilseydim, yakın geleceğim kusursuzca belirlenecekti. Tatlı sevgilim kollarımdayken denizde süzülecek ve güneş ışığını içime çekecektim. “Evet. Sonsuza kadar burada seninle birlikte olacağım, gerzek kaynayan sikik partinin birinde değil.”

Ağır bir şekilde iç geçirdi, büyük ihtimalle benden tamamen bıkmıştı, fakat alnını benimkine dayayarak sağa sola salladı. “Ben seninle ne yapacağım, Blackstone?”

“Gerçekten diyecek bir şey bulamıyorsan aklımda birkaç fikir var.” Kıcının şehvetli kıvrımlarını sıkıp aletime doğru çektim.

“Yani, beni partiye götürmenin karşılığında seks?” Kalçalarını suyun altında birkaç defa oynatarak aletime sürtündüğünde beni ânında sertleştirdi ve kıyıya doğru yöneldim.

Buraya geldiğimizden beri, yakala ve kumsaldan eve kadar taşı, olayını birkaç defa yapmıştım. Hep aynı şekilde sona ermişti. Volkanik seks. Olağanüstü düzüşme. Sevdığım insanla ilişkinin nihai ödülü, onunla birlikte nirvanaya çıkmaktı. Sadece Brynne’le birlikteyken bulduğum bir yerdi.

Onu villamıza taşırken boynuma doğru sokulduğundan ve burnunu sürttüğünden, birkaç dakika kadar sonra o aptal parti hakkında endişelenmeme gerek kalmayacağından son derece emindim.

“Bu şey için giydiğin şey o mu?”

Sorum bana içten bir kaş çatış kazandırdı ve ipek saçların savruluşuyla birlikte kasılmış bir sırt bana döndü.

Güzelim yüzme sonrası düzüşmemiz iki saat öncesine kadarmış. Hatta iki yıl öncesi bile olabilirdi, çünkü şu anda Carvelletti’nin şehirdeki lanet olası kokteyl partisine gitmek için hazırlanıyorduk.

“Niye, Ethan? Bu elbisenin içinde güzel görünmediğimi mi söylüyorsun?” Banyo aynasından gözlerine makyaj yaparken ses tonu buz gibiydi.

“Güzelden daha öte görünüyorsun ve beni endişelendiren kısım da o.” Brynne her zaman standartların dışında seksiydi ama giydiği bu ufak elbiseyle bu akşam ölümüm olacaktı. *Küçük* kelimesini özellikle vurguluyorum. Sarı ve mavi renklerde ipekten, tuniğe benzer bir şeydi. Üzerinde Parthenon* baskısı vardı. O kısmı güzeldi. Sıkıntı minicik olmasıydı. Onu bu elbise içinde gören erkeklerin aklına bir ve sadece bir düşünce getirebilecek şekilde uzun, bronz bacaklarını sergiliyordu. *O seksi bacakların aletinin etrafına dolanmasını nasıl da isterdim.*

“Fazla endişeleniyorsun. Bu sadece babydoll bir kokteyl elbisesi. Tanrı aşkına, kumsalda tatildegiz. Duruma uygun giyindim.”

Babydoll elbise mi? Hassiktir, lanet olsun! Bu akşamın beni yaşlandıracığına inancım tamdı. Birkaç sebepten. Biri sadece, nereye gidersek gidelim dikkat çeken güzel bir eşe sahip olmanın getirdiği felaketti, Brynne’in kişiliğinin ne kadar yumuşak başlı olduğu önemli değildi. Diğeriyse varış noktamız ve bu akşam arasına karışacağımız kalabalıktı. O konuda mutluymuşum gibi davranamazdım ama konu Brynne’in modelliğine gelince oy üstünlüğümün olmadığını biliyordum.

* Bir Antik Yunan tapınağı.

Bu kahrolası partide tanıştığım insanlara ne söyleyebileceğimi hayal ederken yatağa oturdum ve ayaklarımı sertçe ayakkabılarıma geçirdim. *Merhaba, Ethan Blackstone, tanıştığımıza memnun oldum. Karım Carveletti'nin modellerinden biri. Kıyafetleri üzerinde değilken güzel, değil mi? Olağanüstü memeler, biliyorum. Ah, güven bana. Biliyorum. *Gözkırpış** Hangi fotoğrafını tercih ediyorsunuz? Memeleri görüneni mi, yoksa şuradaki seksi kıcının kıvrımını gerçekten görebildiğiniz fotoğrafı mı? Endişeli bir bezginlikle elimi sakalımda gezdirdim.

Hayali karşılama içeriğimi sindirmek başa çıkabileceğimden biraz daha fazlaydı, o yüzden bunun yerine bu öğlenki yüzüşümüzü düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Pek yardımcı olmadı...

Fotoğrafçı arkadaşlarından biri olan Carvaletti, bizi Porto Santo Stefano'daki evine davet etmişti. Ne büyük sikik bir şans ama! Brynne bizi oraya sürüklemeye kararlıydı, o yüzden kadınımınla yıldızların altındaki kumsalın keyfini süreceğime, sanırım bütün gece milletin aletine set çekecektim.

Yanağımdaki soğuk eli ve güzel yüzündeki endişeli ifadesiyle içsel didişmemden sıyrıldım. Onu, bu şeye gitmeyi unutturacak şekilde öperek sersemletsem harika olmaz mıydı?

"Lütfen bu partinin gecemizi mahvetmesine izin verme. Biz buradayken toplanan, sektördeki insanların bir karışımı." Bana attığı yalvaran bakış içimi sıkıştırdı ve işinde daha destekleyici olmadığım için kendimi suçlu hissettirdi.

"Üzgünüm bebeğim. Burada sana destek olmaya çalışıyorum ama korkarım berbatım. Diğer adamlar sana asılınca deliriyorum. Sana nasıl baktıklarını görünce önce öldürmek, sonra soru sormak istiyorum." Başımı şu *baby-doll* elbisesine doğru salladım. "Ve sen şunu giyerken, bir

işkence akşamını fena halde garantilediğimi biliyorum.”

“Fotoğrafçılarının çoğu eşcinsel, Ethan.” İçinden bana sahiplenici pislik dediğini duyar gibiydim, tabii henüz o noktaya gelmemişti. Henüz değildi ama eğer devam edersem onu oraya itebilirdim.

“Ama Carveletti onlardan biri değil, değil mi?”

Ağır ağır iç geçirip dudaklarını saçıma bastırdı. Uzanıp onu kucağıma çekerek yüzümü boynuna gömdüm.

“Çok uzun süre kalmamız gerekmiyor Ethan. Sadece kibar olup herkesi selamlayacak kadar kalsak yeter.”

“Söz mü?” Kahrolası bir sık kafalı gibi davrandığımı biliyordum ama en azından nasıl hissettiğimle ilgili dürüst oluyordum. “Seni paylaşmakta pek iyi değilim ve o kısım için özür dilemeyeceğim,” diye fısıldadım kulağına.

“Söz veriyorum, tatlı kocacığım.” Dudaklarını bana uzattı. “Şimdi bir şifre oluşturalım ve canına tak ettiğinde o şifreyi söylersen, o zaman ayrılabiliriz.”

“Bak şimdi, gördün mü? Şimdi gidip bana böyle bir şey söyledin ve duygusuz bir yabani gibi hissediyorum.” Gevşemiş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Çok güzelsin ve sadece dışını kastetmiyorum.” Parmağımı kalbinin üzerine koydum. “Burası da çok güzel.”

İfadesi yumuşadı. “Seni çok seviyorum, Ethan, duygusuz yabaninin biri olduğun zaman bile.” Elini çenemin altına koyarak beni dudaklarına doğru çekti.

“Biliyorum ve bunun için her gün halime şükrediyorum.”

“Peki şifren ne olacak?”

Bir an için düşündüm ve parlak bir ışık gibi aklıma geliverdi. “Simba.”

Bryenne kahkaha attı ve başını yavaşça iki yana salladı. “Simba o zaman.”

Brynnne

"Güzelim, nefes kesici görünüyorsun. Şu yanaklarındaki ışıltı ve her şey... Tam anlamıyla kusursuzluk." Marco âdet olduğu üzere iki yanağımdan da öptü, sonra beni incelemek için bir kol boyu mesafede tuttu. "Hoş elbise. Evlilik ve hamileliğin sana yaradığını görebiliyorum hayatım."

Marco'nun arkadaşça ama uygun karşılamasıyla Ethan'ın sırtındaki eli yumuşayıp rahatladı. Belki Marco'nun her fotoğrafımı çekisinde beni götürmeye çalışmasıyla ilgili paranoyasını atlatırdı. Ethan sadece Marco'nun hiç de öyle olmadığını anlamıyordu. Benimle iş yapan profesyonel bir fotoğrafçıydı ve ötesi yoktu. Şey, iş ve arkadaşlıktan başka bir şey yoktu. Bana karşı hep nazik olmuştu ve ben de Marco Carvaletti'yle çalışmaktan çok hoşlanıyordum. Bu akşam etkileşim içinde olduğumuzda Ethan'ın bunu görebilmesini umuyordu.

"Öyle Marco ve daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum." Ethan'a doğru eğilip konuşması için dürtükledim.

"Bay Carvaletti, davetiniz için teşekkürler. Bütün gün bunun için bekledik." Ethan zahmetsizce yalan söyleyip elini uzattı, sosyal centilmeni kusursuzca oynuyordu ve bunda oldukça yetenekliydi. Sanırım bunu bana duyduğu aşktan yapıyordu. Benim modellik yapmamı ne kadar istiyorsa, burada olmayı da o kadar istiyordu. Sadece onun göreceği şekilde dudaklarımı oynatarak *teşekkürler*, dedim. Yanağımla öperek kulağıma fısıldadı. "Simba'yı unutma, bebeğim." Sonra bize içecek getirmek için gitti.

Marco on yedinci yüzyıldan kalma, restore edilmiş vil-

lasında beni bir tura çıkardı, sanat eserlerine hayretle baktım. Bir oda, kendi çektiği fotoğraflardan oluşturduğu bir galeriydi. Orada benim de birkaç fotoğrafım vardı. Birinde resmî bir koltukta tek dizimi kaldırmış oturuyordum, dizim stratejik olarak yerleştirilmişti ve ifadem uzaklarda, dalgındı. Diğeriyse tüyden bir şal ve saten topuklu ayakkabıları olan, Ziegfeld Follies'in vintage kızlarından birinin yeniden canlandırmasını yaptığım, yandan bir pozumdu. Poz verdiğim ilk portrelerden biriydi ve gerçekten güzelce düzenlendiğini düşünüyordum.

"Bu güzel bir parça, hayatım. Bu seriyi yaptığımızda senin yetenekli olduğunu biliyordum." Marco arkamda durup benimle yaratmış olduğu görüntüye bir subje olarak hayranlıkla baktı.

"Poz verirken çok endişeliydim ama Iggy Pop'ın elbise giydiğini hayal etmemi söyleyerek beni güldürmüştün." Omzumu silktim. "O yaptığın buzları kırıvermişti, ondan sonra iyiydim."

"O benim için her seferinde işe yarar, güzellik."

"Pekâlâ. Elbiseli Iggy Pop oldukça komik. Yani iyi işti, Marco." Birlikte kahkaha atarak herkesin toplandığı yere geri döndük.

Ethan içeceğimle birlikte neredeydi? Onu görebilmek için odayı taradım, fakat onun uzun bedenini kalabalığın arasında hiçbir yerde görmedim. Ve suya ihtiyacım vardı.

"Arkadaşlarım, Carolina ve Rogelio'yla konuşuyor," dedi Marco. Ethan'ı bulma arayışımı doğru şekilde okumuştı. "Sanırım zaten tanıştıklarını keşfettiler."

Gerçekten mi? Ethan bu partideki insanları tanıyor muydu? Sonuç olarak, onun öngördüğü kadar kötü değildi. Buraya gelmemek için sızlanmalarını başına kakmak için sabırsızlanıyordum.

"Ah, bu harika. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama önce biraz su içmem gerekiyor. Bugün denizde uzun süre boyunca yüzdükten sonra gerçekten susadım. Tuzdan dolayı olmalı."

"Gel benimle, güzellik. Seninle ilgileneceğim."

Bir saat geçmişti ve bu boktan yeri yıkmaya fazlasıyla hazırdım. Ne yazık ki bu şekilde hisseden tek kişi bendim. Ethan ve eski *arkadaşı* Carolina kanepede birbirlerinin yanın-da oturup kahkaha atıyor ve İtalya seçimlerinden tut, her şeyle ilgili sohbet ediyorlardı: İtalyan Alplerindeki en iyi kayak yerlerinden, Ferragamo ayakkabılarına kadar. Birlikte harika vakit geçiyor gibi görünüyorlardı. Öte yandan ben, Rogelio'dan gelen uçarı bir şekilde uygunsuz bakışları savuşturmaya mahkûm kalmıştım. Elbisemin altına bakmaya çalışmaktan vazgeçmiyor gibi görünüyordu. Ayrıca benim baştan tahmin ettiğim gibi, Carolina'yla birlikte değildi. Rogelio, adının Paola olduğunu söyleyen bir kadınla birlikteydi. Kadın, fotoğraflarını gördüğüm, ancak bu geceye kadar hiç tanışmadığım İtalyan bir modeldi. O da gözlerini dikip bana bakıyordu, hem de neredeyse Rogelio kadar sık bir şekilde, fakat tamamen bambaşka sebeplerle. Rogelio sadece iğrenç bir ucubeydi ama Paola beni bir tehdit olarak görüyordu. Benimle ilgili hiç endişelenmesine gerek yoktu gerçi; yaptığı şeyle kesinlikle ilgilenmiyordum. Resmen Rogelio'nun üzerine abanıyor, adamın onu mınıcıklamasına izin veriyordu. Bir dakika için herkesin önünde düzüşmeye mi başlayacaklardı? *Benim konuştuğum kişiler zampara ucube ve teşhirci sürtüük mü?* Hiç adil değildi.

Ethan bu durumdan bihaberdi.

Oturduğum yerde kıpırdanıp eteğimin kenarını düzelt-

tim, bacaklarımı biraz daha kapatacak kadar uzun olmasını diliyordum. Eve gitmek ve yatağa kıvrılmak istiyordum ama Ethan bacağını ovalıyor ya da elini sıkıyor bile olsam işaretlerimi almıyordu. Sanki saatlerce devam edebilirmiş gibi daldan dala atlıyordu. İçine ne halt girmişti böyle? Genelde çenesi düşük değildi, ancak nereden bakılırsa bakılsın bu akşam öyleydi. Onu sürüklemem için yalvardığı partide hem de.

Carolina'nın çok güzel bir kadın olduğu da gözümünden kaçmamıştı. Zarif ve inceydi, benim ve hamile kıvrımlarımın gözünü fena halde korkutan Avrupalı bir tarzdaydı. Önümüzdeki aylarda daha da hamile ve daha da kıvrımlı olacaktım.

Ethan'ın bacağına hafifçe vurdum.

Bana dönüp gülümseyerek elimi eliyle kapladı.

Ve başparmağını elime sevgiyle sürerek beni başından savıp Carolina'yla olan sohbetine geri döndü.

Garsonlardan biri bir tepsi İtalyan dondurması getirdi ve diğer herkes reddetse bile ben bir tane almaya karşı koymadım.

Zengin, donmuş çikolata kremasının tadı cennet gibiydi. Partinin geri kalanı boktan olduğu için, en azından bu güzel şeyin keyfine bakabilirdim.

Paola bana cık cıkladı. "Onda çok fazla kalori var. Ben asla bulaşmam."

Pekâlâ, kesinlikle kocaman bir sürtük olmaya başlıyorsun, Paola. "Gerçekten mi? Ben yerim. Aslında Londra'daki doktorum bırakmaya başlamamı söyledi. Katlanabildiğim kadar çok kalori. Eğer biraz kilo alırsam bebeğim için daha sağlıklı olur." Sıcak bir şekilde gülümseyip ağzıma bir kaşık dolusu dondurma daha tıktım. *Bunu kabul edip cenneti kapatsan iyi olur, seni aptal inek!*

Kadın gözlerini kıstı. "Sen hamile misin?"

Elbisemin şekli yüzünden pek fazla belli olmayan çıkıntımı ovaladım. "Evet. Ve evliyim." Sol elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Çok şanslıyım; bazen hayatın piyangosunu kazandığımı düşünüyorum." Ethan'ın koluna yaslanıp yanağımı sevgiyle sürttüm.

Kadın bana gözlerini devirip bir içki almak için burnundan soluyarak kalkıp gittiğinde, kendimi epeyce memnun hissettim. Rogelio kendine has yan bakışıyla pis pis gülererek ereksiyonunu düzeltti, artık benim göreceğim şekilde ortadaydı. *Ah... Beni bu lanet yerden çıkarın.*

Ethan neler döndüğünden öylesine bihaberdi ki onu bölüp konuştuğumda yüzündeki ifade boştu. "Az önce Simba aradı ve acil bir durum olduğunu söyledi."

"Ne?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

İfademi sertleştirdim ve yeniden denedim. "Simba'nın bize evde ihtiyacı var."

"Demek öyle?"

"Hemen dedi, Ethan."

Ethan bizi arabayla eve götürürken koltuğumda somurttum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "İyi hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bu fikri sana ne verdi acaba?" Pencereden evlerin önüne, kavanozların içine koydukları güzel ışıklara baktım. Buraya seyahatimizde keşfettiğimiz yerel bir gelenektir bu. Dilek kavanozlarıydı. Dileklerini ufak kâğıtlara yazıp içinde mum olan kavanozda yakıyordun. Sözcükler ateş tarafından tüketilirken, dileğin belki de kabul edilmek üzere ruhsal dünyaya salınıyordu. *Keşke o partiye hiç gitmeseydim.*

“Şey, oradayken de pek sosyal ruh halinde değil gibiydin.”

“Şey, sen kesinlikle öyleydin.” Kollarımı bağladım ve ondan tarafa baktım.

“Ne? Sadece eski bir arkadaşla sohbet ediyordum. Tanrı’ya şükürler olsun ki benim *konusabileceğimi* biri vardı, yoksa kafayı yerdim. Daha en baştan bu sikik şeye gitmek istemediğimi hatırlayalım, Brynne. Olacağını düşündüğümünden çok daha keyif verici olduğu ortaya çıktı.”

“Carolina’yı nereden tanıyorsun?” Onun hakkında soru sorarken güvensiz hissetmekten nefret ettim. Arkadaştan daha fazlası olmuşlarsa bilmek istemiyordum, ancak bunun güçlü bir olasılık olduğu konusunda gerçekçi olmalıydım.

“Yıllar önce İtalya Başbakanı için önemli bir işte çalışırken tanıştık. Hükümet için kültürel danışmanlık yapıyor,” dedi biraz fazla hızlıca, sanki sorduğumda ne söyleyeceğini çoktan planlamış gibiydi.

Onun lafı biraz dolandırdığını sezdim. Davranış şekli bana, Mallerton Galası’ndaki “sadece bir defa çıktığı” sarışın kadının onun dikkatini çekmek için rekabete girdiği geceyi hatırlattı.

Kalbim azıcık sekteye uğradı ve geçmişin bir kısmında Ethan’la Carolina’nın birlikte olma düşüncesiyle ânında kıskançlık hissettim. Onu becermişti. Biliyordum.

“Ah...” Daha iyi bir cevap düşünemedim. Sadece yatağa gidip hoş olmayan düşünceleri zihnimden atmak istiyordum.

Villaya vardığımızda Ethan’ın dolanıp kapımı açmasını beklemedim. Sadece dışarı çıkıp basamaklara doğru yöneldim.

Daha birkaç adım ileri gidememiştim ki güçlü kolları arkadan etrafıma dolanarak beni bedeninin sert yüzeyine bastırđı. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Burnunu boynuma sürttü ve başparmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde köprücük kemiklerimde gezdirdi. Bedenim ânında yanıt verdi, göğüs uçlarım sertleştiğinde artık aşına olduğum şekilde batan acıyı getirdi.

"Yatağa, Ethan." Somurttuğumun farkında olduğunu biliyordum. Umursamadım. Nasıl hissettiğim elimde değildi. Kıskaç, kendine güvensiz ve epeyce de yaralı.

"Henüz değıl, güzelim." Kulağımın arkasını öptü, ses tonundaki arzu barizdi. "Partine gittim ve iyi davrandım, şimdi en başta dilediğim gibi seninle kumsaldaki randevuyu gerçekleştireceğiz."

Sözleriyle birlikte gerginliğim eridi ve onunla yüzleşmek için dönerek yüzümü göğsüne gömdüm. Beni daha ilk günden ele geçiren baharatımsı kokusu ve parfümünü soludum. "Berbat bir partiydi," diye homurdandım. "Nefret ettim."

Saçlarımı okşayıp başımın tepesine öpücük kondurdu. "Bunu görebiliyorum ama şimdi senin için daha iyi hale getirebilirim," diye söz verdi. "Gösterişçi partiyi unut ve benimle gel."

"Yani orada kalıp Carolina'yla daha fazla konuşmak istemedin mi? Arayı kapatan eski *arkadaşlar* olduğunuz kesin." Kindar sözlerim, ben daha onları durduramadan ağızımdan kaçıverdi.

Bana boş bir bakış atıp başını yana eğdi. "Bebeğim, bu da ne demek?"

Omzumu silktim. "İçimden bir his onun ve senin geçmişte... İkinizin..."

Kahkaha atmaya başlamadan önce gözleri büyüdü.

"Tamam, şimdi anlıyorum. Carolina'yla çıktığımızı düşündün." Yavaşça bana başını salladı. "Hayır, bebeğim. Biz sadece arkadaş ve meslektaşız. Ayrıca, benden en az on yaş büyük."

"Şey, hâlâ çok güzel. Yaşının bir adamın canını sıkacağından şüpheliyim."

Biraz daha kahkaha attı. "Sadece kadınlarla çıkıyor olması sıkar ama."

"Ah... Pekâlâ, bu iyi. Demek istediğim... O zaman bu mantıklı. Bekle, Carolina lezbiyen mi? O güzel kadın erkeklerle ilgilenmiyor mu?"

"Hayır. Senin takımınla oynuyor, bebeğim. Bugün niye aranızda oturdum sanıyorsun? *Benim* güzel karıma yakın olma fırsatını elde etmesini bile istemedim." Beni yumuşakça öpüp dudaklarımı dişledi. "Bana karşı takım değiştireceğinden falan endişelendiğimden değildi ama niye risk alayım ki?"

"Ah, Tanrım. Sanki öyle bir şey olurmuş gibi." Göğsünü itip başımı iki yana salladım. "Bu hayatımda duyduğum en gülünç şey."

"Konu sen olduğunda risk almadığımı öğrenemedin mi, hayatım? Almam ve asla almayacağım." Bakışları değişmedi.

"Sanırım bu akşam birkaç şey öğrendim..." Şu anda sersem bir ahmak gibi hissediyordum ama yine de partide Ethan'ın beni görmezden gelmek yerine korumaya çalışıyor olması korkularımı büyük ölçüde yatıştırdı. "Onlardan biri, bu elbiseyi bir partide giymemin iyi bir tercih olmadığı." Ona süklüm püklüm baktım. "Çok kısa ve bir daha dışarı çıktığımızda giymeyeceğim."

Rahatlayarak bir soluk koyuverdi. "Şey, içinde harika görünüyorsun ama bu kararına minnettar olduğumu inkâr

etmeyeceğim." Ellerini sahiplenici bir okşayışla kalçama koydu. "Çünkü bu *benim*," diye hırlarken, başka bir ağır öpücük için eğildi. Dilini talepkâr bir karmaşayla ağzımın içine daldırırken bunu gerçekten kastettiğini gösterdi.

Ben onundum.

Dilini isteksizce ağzımdan çıkardığında, açıklamasını bitirmediğini fark ettim. "Bir noktada Rogelio'nun gözlerini yuvasından çıkarmak zorunda kalacağımı düşündüm. O alet emicinin sana salya akıtmasını izlemek beni öldürmek üzereydi. Arkamı dönmek zorunda kaldım, yoksa büyük ihtimalle şu anda kör olurdu ve ben de cinayete teşebbüs-ten İtalyan hapislerinde olurdum." Omzunu silkti, nasıl hissettiğiyle ilgili özür falan dilemedi. Ethan çok dürüst bir adamdı. Onda hayranlık duyduğum ve sevdiğim özelliklerden biriydi. Az önce güven hakkında değerli bir ders öğrenmiştim.

"Aman Tanrım, Rogelio iğrençti. Ondan nefret ettim."

"Katılıyorum." Beni burnumdan öptü. "Şimdi o korkunç partiyle ilgili konuşmayı keselim ve seninle gitmek istediğim, kumsaldaki randevumuza gidelim. Ayakkabılar çıksın, Bayan Blackstone."

Ayakkabılarımızı çıkarırken, Ethan'ın benim rahatsızlığımın her anından keyif aldığını fark ettim. Mavi gözlerindeki titreyen kahkahalar öyle olduğunu söylüyordu. Carolina'nın cinsel tercihinin beni rahatlatıldığını inkâr edemedim ama gelecekte Ethan'm eski âşıklarıyla karşılaşmayacağımı düşünecek kadar aptal değildim. Bu olacaktı ve olduğunda da bununla başa çıkmak zorundaydım.

Çıplak ayaklarımın altındaki soğuk kumda beni yönlendirirken, "Kumsalda ne yapacağız?" diye sordum.

"Randevumuza çıkıyoruz. Güven bana bebeğim. Bu bizim için planladığım bir şey."

"Bahse varım öyledir. Randevu derken aslında kastettiğin şeyin seks olduğunun fazlasıyla..."

Kumsal yoluna dönüp de kıyıya çıkınca sözcüklerim kayboldu. Dalgalar, suyun toprağa çarpışının yatıştırıcı sesiyle kumlara çarpıyordu. Ay, suyun üzerinde ışıldıyordu, fakat asıl güzellik içlerinde ince mumlar olan bir sürü ışıldayan kavanozun kumsalın yumuşak kumuna yerleştirilmiş olmasıydı. Battaniyelerden ve yastıklardan oluşan bir yatağın etrafında yüzlercesi var gibi görünüyordu. Bir tarafında buz kovaındaki içecekler ve bir tepsinin içinde taze meyvelerle birlikte ufak, sevimli kekler vardı.

"Bu çok güzel, Ethan." Ne yaptığını fark ettiğimde güçlükle konuşabildim. "Bunu nasıl... yaptın?"

Bizi battaniyelere doğru götürüp yanına oturmam için çekti. "Benim fikrimdi," diye başladı, "ama halletmek için biraz yardıma ihtiyacım vardı. Biz partideyken Franco organize etti."

Arkama doğru bakarak villamızın bakıcısının karanlıkta gizlendiğini, bir görüntü yakalamayı umduğunu hayal ettim.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama endişelenmene gerek yok, bebeğim. Franco çalıların arasından izlemiyor, güven bana."

Gergince güldüm. "Şey, eğer Franco çalıların arasında bir yerdeyse fena bir şova tanıklık edeceğini düşünüyorum."

"Bak işte, bu duymaktan hoşlandığım bir şey. Kızım ateşli kumsal düzüşmesi fikrini kabul ediyor," diyerek kulağıma fısıldadı, dili yalamak için uzandı. "Sürprizimi beğendin."

Bedenim aniden hayat buldu, ona fena halde ihtiyaç duyuyordu. Ethan en basit bakışla ya da dokunuşla beni

ateşlendirebilirdi. Uzanıp saçımı tepede tutan karmaşık düğümle uğraştı ve açtı. Saçımı nasıl çözeceğini fark etmekte gittikçe iyiye gidiyordu. Tokaları bulup onları çıkarmasını izlemek beni gülümsetti, seksin derinliklerindeyken saçımı kavrayacağını ve hâkimiyet sağlamak için kullanacağını biliyordum.

Saçımla ilgilenirken, “Gülümsüyorsun,” diye mırıldandı.

“Seni basit şeyler yaparken izlemeyi seviyorum.”

Saçlarım özgür kaldı.

“Bu benim için basit bir şey değil,” diye fısıldadı, iki eliyle birden karmaşık tutamları karıştırıyordu. Dudaklarıma odaklanırken bakışı gittikçe puslandı. “Her şey demek.”

Dudaklarını benimkilere indirerek diliyle bir geçiş aradı, muhteşem bir özenle aralanmış dudaklarımı takip etti. Elleriyle saçlarımı toplayıp çekerek ona doğru kavislenmemi, kendimi sunmamı sağladı.

Alçak sesle, “Sen her şeysin, Brynne,” diye fısıldayarak ağzını boynuma doğru indirdi ve ardından daha da aşağı giderek ipek elbisemin üzerinden göğsüme kaydı. Meme ucuma gelerek dişleriyle yakaladı, iki kat kumaş ve dişlerinin arasına kısırdı.

“Ah, Tanrım...” Keskin ısırsın zevkiyle inledim. Dokunuşuyla çoktan alev aldığım için çabucak kayıyordum. Bir dakika içinde, onun beni götürdüğü şehvetli yolculuk dışında hiçbir şeyi düşünmek istemediğim bir yere götürmüştü beni. Beni sevmekte öyle iyiydi ki. Aslında o her şeyde iyiydi. “Sen benim her şeyimsin Ethan.” Sesim kendi kulaklarıma bile soluk soluğa geldi.

Ellerinin elbisemi yukarı çektiğini hissettim ve sonra elbiseyi başımdan çıkarırken sıcak hava çıplak tenimle buluştu.

“Sen benim tanrıçamsın. Burada, şimdi, bu şekilde.” Beni yeniden battaniyelerin üzerine bastırıp üstüme çöktü. Kolları düz bir şekilde durarak beni hapsediyor, kurt gibi aç gözleri beni yalayıp yutuyordu. “Önce nereye gitsem...” diye homurdandı. “Tek seferde her yanını istiyorum.”

Önce nereye gideceği önemsizdi. Umurumda değildi. Asla umurumda olmazdı. Yaptığı her şey istediğim şeylerdi. O anda ihtiyacım olan şeyler.

Ellerimi gömleğinin düğmelerine götürüp açmaya başladım.

Yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı. Ethan onu soy-mama bayılıyordu. Aletini emmemi izlemeyi seviyordu. Aletinin bana girip çıkışını izlemeyi seviyordu. Herhangi bir yerime.

Gömleğini omuzlarından aşağı ittim, avuçları battaniyenin üzerinde olduğu için fazla ileri gidemedi ve sırtında kaldı. Pantolonuna geçtim, onu da sadece sıkı kalçasının altına kadar itebince hüsrânım gittikçe büyüdü.

“Bebeğim kızdı. Bana ne istediğini söyle,” diye emretti.

“Seni görebileyim diye çıplak olmanı istiyorum,” dedim nefes nefese. Kaya gibi sert aletini kavramak için boxer çamaşırının içine uzandım. Taş gibi sert ve kadifemsi bir deriyle sarılıydı, onun bu kusursuz parçasının ağzımın içinde olmasını istedim. Ona yaptığım şey yüzünden parçalara ayrılana kadar onu emip sıvazlayabilirdim. “Aletini istiyorum. Seni istiyorum.”

“Siktir,” diye inledi. Gözleri ihtiyaçla vahşiyken bedeni yukarı doğru sıçradı, hırsla gömleğinden sıyrıldı ve yırtıcı bir dönüşle pantolonuyla çamaşırından kurtuldu. Bu hareketleri onu aç, hırçın bir tutkuyla bana bakar hale getirdi. “Seni o kadar çok seviyorum ki.”

Ethan sutyenini yukarı doğru iterek iki göğsümü de ellerine aldı. Uçlarını emerek sivri tomurcuklar haline getirirken, doğrudan merkezime erimiş sıcaklıktan bir yol gönderdi. Penisini için tamamen hazırdım ama ne kadar yalvarırsam yalvarayım istediğimi henüz almayacağımı biliyordum.

Gidişatın kontrolü Ethan'daydı.

Elleriyle belimi kavislendirdi, sutyenimin kopçasını tutup kolayca açtıktan sonra kumsalda bir yerlere doğru savurdu. Göğüslerime geri dönerken zevkle hırladı, beni çaresiz ihtiyaçtan bir yumağa getirene kadar nasıl yalayacağını ve emeceğini bilen, gelmiş geçmiş en yumuşak dili çevreleyen dikensi bıyıklarıyla bıkıp usanmadan uğraşıyordu.

Elleri elbisemin altına giydiğim beyaz bikini altına girdi ve sahiplenici bir dokunuşla kadınlığımı buldu. "Hepsi benim," dedi şiddetle. Uzun ve kalın parmaklarından birini içime itti.

Parmağı o tatlı noktayı bulmak için kıvrıldığında bir çığlıkla birlikte eline doğru yükseldim, artan zevke uzanmanın ve fena halde istememe sebep olduğu zirveye ulaşmanın arasındaki boşluğu kenetliyordu.

Sadece saniyeler içinde bana bunu yapıyordu.

"Ethan, lütfen," diye yalvardım.

Yanıtı, parmağını kör edici bir orgazm için girişimde tutarken, başparmağını klitorisimin üzerinden kaydırmak oldu. Bu yaptığı beni altında ürperir ve titrer bir hale getirdi. Nefes nefeseydim.

"Bakışlarını kaçırma. Seni boşalttıktan sonra bile gözlerini üzerimde istiyorum," dedi. "Gözlerinin ateşle parladığını ve ben içinde olduğum için bacakların titrerken, adımı sana çığlıklarla söyletirken gözlerini görmek istiyorum."

Parmakları şimdi daha yavaşça sıvazlıyor, beni sırılsıklam eden zevkten aşağı indiriyordu. Bana sahip olma ihtiyacı- na tamamen tutsaktım.

“Seni boşaltmak istiyorum.” Aletini elime alırken soluk soluğa konuştum ve kadife kılıfı yukarı aşağı sıvazladım, temasımla birlikte çıkardığı keskin tıslamaya bayılmışım.

“Boşaltacaksın,” dedi gizemli bir şekilde.

Altımdakiler bacaklarımdan aşağı kaydırıldı ve kadınlığımın tepesine saygılı bir öpücük konduruldu. Bu çoğunlukla, işler cidden pis ve edepsiz bir hal almadan önce onun yaptığı son nazikçe şey olurdu. İşler neredeyse vahşice ve ilkel bir hal aldığında, beni sevdiğini bilmem ve unutmam için son onaymış gibiydi. Öğrendiğime göre, azgın seks tanrımın kaygı verici bir vicdanı vardı. Bana karşı özenini gösterdiğinde, bu yalnızca onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Gerçi hiç endişelenmesine gerek yoktu. Ahlaksız ya da nazik, her türlü kabulümdü.

Ethan beni yan tarafıma doğru çevirdi ve kendi bedenini benimkinin zıt yönüne ayarladı. Benim ağzım onun aletini alabileceksen, onun ağzının da beni alabileceği bir şekilde ayarladı. Bacağımı kaldırıp uyluğumun iç kısmını öpmek için oyalandı, sanki tadını çıkarmak istediği bir incelikmiş gibi kadınlığıma doğru ağır ağır ilerliyordu.

Kalın penisini elime alarak onu sıvazladım. Tepesine, onu deliye çevireceğini bildiğim şekilde ufak bir kıvrırma hareketi ekliyordum. Onu ağzıma alıp dudaklarımı aletinin geniş başının çevresinde kapattığımda kadınlığıma doğru inledi. Onu derine doğru aldım ve elimi onun sevdiğini bildiğim bir biçimde ritimle uydurarak kaydardım. Em... Kıvrır... Sıvazla... Kaydır.

Ben onunla ilgilenip bacakları ve karnındaki kasılmanın, homurdandığı sesler ve sözlerin, bacaklarımın arasına bastırılmış dudakları yüzünden sesinin boğuk çıkışının zevkine varırken, o da beni kendi zirveme çıkarıyordu, ta ki hepsi dönen bir seks girdabı olana ve düşünceyle ifade edilmesi imkânsız bir hazza dönüşüne kadar. İkimiz de birbirimizin doruk noktasını bulmanın güzel çılgınlığında kaybolduk.

“Çok iyi... Ah, siktir! Bu çok iyi. Aletimi emiyorsun... Çok iyi, bebeğim...” Ethan’ın nefes nefese inlemeleri, beni kendi zevk girdabımdan vücudumu hareket ettirmeye yetecek kadar çıkardı.

Güzel aletini emmeye bayılıyorum. Sendeleyerek dönüp bacaklarının arasında diz çöktüm, sert etini fazlasıyla derine aldım. Uzun itişlerle boğazımın gerisine çarpıyordu. Diğer elimle hayalarını alıp sıktım, bana ondan istediğim şeyi verme hazırlığıyla kasıldıklarını hissediyordum.

“Siktir, siktir, siktir... Ağzına boşalacağım. Brynne...” diye boğukça konuştu. Kalçalarını kısa sarsıntılarla hareket ettiriyor, ağzımı beceriyordu. Elleri saçlarımı kavrayıp beni aletin üzerinde tutsak tuttu ve sıcak, erkeksi aromasını boğazımdan aşağı akıttı.

Tam o son anda, tam da ondan beklediğim gibi, başımı kaldırıp ona bakmam için çaresizce adımı söyledi, çünkü Ethan’ın benden ihtiyaç duyduğu şey buydu.

Gözlerimi kaldırdığımda onun mavi gözlerini aşağı doğru bakarken buldum. Tüm o ateşli ihtişamla, benim için duyduğu aşkla eziciydi.

Yalnızca kati, acılı saadet olarak tarif edilebilecek bir kükremeyle bana, “Seni... seviyorum,” dedi.

Ne olduğunun farkındaydım, çünkü bu tam olarak onun bana yaptığı şeydi.

Saatler ve mümkün olduđunu dűşündűđűmden daha çok orgazmdan sonra erkeđimin gűlű kollarının arasında uzandım. Deniz kuma yumuřak seslerle çarpıyordu ve kavanozlardan gűz kırpan mumlar etrafımızdaki geceyi yumuřak bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Bunun hayatımda bugűne kadar tecrűbe ettiđimden daha fazla mutluluk ve sevgi olduđunu biliyordum ve řimdi, o sevgiye sahip olmanın ne kadar kıymetli olduđunu anlıyordum.

Artık onsuz nasıl yaşayabilirdim? Eğer onu kaybedersem bana ne olurdu? Öyle bir şeyden sağ çıkabilir miydim ki?

Ethan beni sonsuza kadar değiştirmişti ve olanı değiştirmenin yolu yoktu. Asla.

Gűzlerimi yumup bulunduğum yere odaklandım. İtalya kumsallarındaki ařk yatağımızda Ethan bana arkamdan sarılmıştı ve uyurken elini karnımda tutuyordu.

İkimizi de kalbine yakın tutuyor, bizi sahipleniyor, bizi koruyor, bizi seviyordu.

Öyle gűzel bir řeydi ki bu...

Benim başıma geldiğine inanmaya neredeyse korkuyordum.

KISIM İKİ

SONBAHAR

*Soğuk rüzgâr seni ısırdı mı, korkuna göğüs gerdin mi?
Ekimden gelen yapraklar dönerken
ve kuyruğunun peşinden şiddetle eserken?
Esintiden dolayı titredin mi, sert rüzgâr
eserken ürperdin mi?*

Jethro Tull ~Weathercock

BÖLÜM 6

’Ethan

*30 Eylül
Somerset*

Annesi sokakta ölü bir şekilde yatarken, oğlan, onun toprağın üzerine terk edilmiş bedeninin üzerinde ağlıyordu. Güneş tepeye doğru çıkarken saatler yavaşça ilerliyordu. Çocuğun sesini duymuyormuş gibi davranmak benim için gittikçe daha zor bir hal alıyordu. İnilti kulaklarımda yoğunlaşıyor ve doğrudan lanet olası kalbime gidiyordu. O oğlan bendim. Tam olarak onun bulunduğu yerdeydim. Onu kahrolası bir saniye daha dinlemeye katlanamazdım. O yüzden onu almak için hamle yaptım. Geri alamadığım bir karardı, çünkü yaptığım şey onun ölüm emriydi. Hiç şansı olmamıştı. Hiç. Onu, beni çekecek bir yem gibi kullanmışlardı. Yaptığım şeyin telafisi yoktu...

Soluk soluğa sarsılarak uyandım. Fazlasıyla ağır çekimdeki bir film gibiydi. Sonrasındaysa mantığa meydan okurcasına ileri sarıyor, az önce rüyamda olduğum yer için kabul edilebilir bir mantık oluşturunuyordu. Bir an için, karanlığın zulmedici ağırlığının altında gömülüydüm ve üzerime kapanacağı için umudumu yitirmiştım. Sonra bir saniye içinde özgürlüğün kör edici ışıyla yüzleşeyim diye yüzeye itiliyordum.

Bu siktiğimin işinden nefret ediyordum.

Rüyalar kafamı sikiyordu.

Onların yüzünden boku yemiştim.

Ayrıca hamile karımla aynı yatakta uyuyordum. Bu kısmı ödümü her şeyden daha çok koparıyordu. Orada kıpırdamadan uzanmam gereken anda, hâlâ huzurla uyuyor mu ya da *huzursuzca* uyanık mı diye ona bakamayacak kadar çok paniklemişim. Bu defa beni yakalamış mıydı? Yoksa yine ucuz mu kurtulmuştum?

Bakma cesaretini gösterdim. Başımı fazla hareket ettirmeden gözlerimi ona doğru çevirdim, herhangi bir harekete sebep olmaya korkarak, aslında bu saçmaydı, insanlar her zaman uykularında dönüp dururdu, görmediğini, duymadığını, bilmediğini umdum.

Diğer tarafa dönük bedeni uykudaydı.

Yüce İsa, şükürler olsun!

Sevgilim artık hamile olduğu için daha derin uyuyordu. Aynısını söyleyebilmeyi çok isterdim. Kâbuslarımın sebeplerini mantığa göre açıklamaya çalışmak, yıllarca gömülü kaldıktan sonra böyle aniden tetiklenmelerine neyin sebep olduğunu çözmeye çalışmak imkânsız değildi.

Sebebi Brynne'di. Onu bulmak, ona âşık olmak içimdeki bütün sahiplenici içgüdüyü harekete geçirmişti. İçimdeki bir şeyi açmıştı ve bu da oydu. Ona doğru çekilmişim, evet ama Brynne'in beni sevmesi, ilk defa beni endişelenilen kişi konumuna koyması, bana rahatlama sunması onu bu kadar farklı kılan şeydi.

Brynne'den önce kötü ve korkunç şeyleri gömebiliyordum, kendimi bana olan şeyden koparmıştım ve kendime hissetmek için izin vermiyordum. Kopuk, soğuk, hissizdim. Artık değil.

Şimdi geçmişten bir şeyler aklıma geldiğinde, olayların sıralanışı normalden daha dengesizdi. Zihnimde, geçmiş

ve gelecek kafa karıştırıcı bir kargaşayla birbirine karışarak bilincimde rahatsız edici sesler çıkartıyordu, fakat gördüklerimin gerçekte yakından uzaktan alakası yoktu. Olmuş olan bokluklar, olabilecek olan, fakat olmamış olaylarla karışıyordu. Ve bir de şu sik emici gelecek vardı... O piç kuruşu ölümüm olacaktı, ondan emindim.

Gelecekle ilgili endişelenilecek tonla bokluk vardı.

Bir insana âşık olmak her şeyi değiştiriyordu. Bunu öğreniyorsunuz, tabii olan olduktan sonra, çünkü kaybedeceğiniz biri yokken, hakkında endişelenmeniz gereken hiçbir şeyin olmadığını çabucak fark ediyorsunuz. Onlara sahip olduğunuz anda ne mi oluyor?

Son dakika haberi, orospu çocuğu. Onları *kaybedebilirsin*. Ve birden daha fazla şekilde. Endişelenmen gereken bir sürü kahrolası şey olur. Mesela eğer dengesiz bir man-yak, onsuz yaşayamayacağın dünyadaki tek insanı alırsa bir gün daha nasıl nefes alıp alamayacağından endişelenirsin.

Benim için o insan Brynne'di. Artık yaşamak için ona ihtiyacım vardı.

Ve şükürler olsun ki şu anda yanımda uyuyordu, benim bilinçaltımın deli saçmalarından habersizdi ve yatakta benimle birlikte güvendeydi.

Kokusunu derince içime çektim ve kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Geçmişe ve geleceğin bilinmezliğine duyduğum korkuyu ayırmakta iyiye gidiyordum.

O yüzden rahatlatıcı kokusuna odaklandım ve bedenini arkadan sarmalamak için kaydım, yüzümü yastığın üzerindeki saçlarının yanına yerleştirdim. Böylece eşsiz bir şekilde sadece ona ait olan çiçeksi ve meyvemsi, sarhoş edici kokusunu içime çekebilirdim.

Flimi balayımızdan beri büyümüş olan karnının üzerine yerleştirdim, yine de bana o kadar büyük gelmiyordu. Eskiden dümdüz olan karnında kıvrımlı bir tepecik vardı sadece. On sekiz haftalık ve favorilerimize eklediğimiz cikinti.com'a göre şu anda bir tatlı patatesimiz vardı. Ne beklememiz gerektiğini bilmeyi seviyordum.

Brynne bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek istememişti. Zaten daha bilmiyorduk, çünkü henüz öğrenmek için çok erkendi, fakat eğer bilgi almak mümkün olsaydı, çoğu insanın öğrenmek için yalvaracağı şeyi bekleme kabiliyetiyle beni hayrete düşürüyordu. Şaşırmak istediğini söylüyordu. Buna saygı duymak zorundaydım. Artı, eğer ben öğrenirsem, hiç şüphesiz her şeyi batırıp sürprizi mahvederdim ve sonra kocaman bir belaya bulaşırdım. İkimizin de gelenin Thomas mı, yoksa Laurel mi olduğunu bilmemiz daha iyiydi.

Her ne olursa olsun harikaydı.

Yine içim geçmeye başladı, onun yumuşaklığı bana dayanırken çok gevşemiştim; yatıştırıcı bir şekilde huzurluydu. Sonra hareket etmeye başladı. Nefes alıp veriş hızlandı ve bedeni gerildi. Karnına dokunduğunda benim elimin zaten orada olduğunu fark etti.

“Ethan?”

Sesinin tonu acılı, neredeyse korkaktı. Garip şekilde boğuk sesi bana hâlâ uyuduğunu ve rüya gördüğünü söylüyordu.

“Şışt... Hemen yanındayım, bebeğim.” Geceliğinin üzerinden şişkinliğini yavaş daireler çizerek ovaladım ve saçlarının üzerinden ensesine burnumu sürttüm. En sonunda onu rahatsız eden rüya her neyse sessizleşti.

Gözlerimi kapattım, sonunda kendi uykuma dönmeye

hazırdım ki yeniden konuştu, bu defa sesi bir çan gibi ber-
raktı...

“Senin için hep buradayım, Ethan.”

Gözlerim açılıverdi.

Açığa vurduğu şey beni şoke etti. Söylediği şey yüzün-
den değil ama uykusunda, hatta bilincinin bulanık olduğu
rüyalarında bile kadınının hemen orada olup beni sevdiği
gerçeği idi. Bana karşı olan ilgisini ve endişesini her zaman
gösteriyordu.

İşte o kadar derinden bağlıydık.

Kaderin benim için ne planladığının bir önemi yoktu,
onun gitmesine asla izin veremezdim.

Bu ev gerçekten büyüktü. İhtiyaçlarımız için fena halde bü-
yük olduğuna karar verdim. Şu anda arabamı park ettiğim
modern garajın boyutları da bunu destekler nitelikteydi.
Hâlâ eski görüntüsünü koruyordu. Dışarıdan, iki yüz yıl
önce orijinal olarak inşa edildiği at arabası binası gibi görü-
nüyordu. Atlar tarafından çekilen ve bir arabacı tarafından
kullanılan devasa büyüklükte arabalar için. Benim için bi-
raz fazla garipti, çünkü hep şehirde yaşamıştım. Doğma bü-
yüme. Ama yine de bu evi şimdiden seviyorduk ve burada
bir yuva kurmamız gerektiğini içimde biliyordum. Henüz
tamamen burada yaşayamıyorduk, fakat şimdilik haftada
üç ya da dört gün yetiyordu. Ayrıca Londra’dan tamamen
ayrılmazdık, çünkü iş ve Brynne’in çalışmaları oradaydı.
Bebek doğar doğmaz işe geri dönmeye kararlıydı.

Emlakçı bizimle Stonewell Court’un tarihini paylaş-
mıştı. Temeli 1761’de atılmıştı, sonra inşa edilmesi birkaç
yıl sürmüştü. Ardından şehirdeki sıcaklık çok boğucu ol-
duğu zamanlarda, tembel yaz günlerini deniz kenarında

geçirmek için kır evi isteyen Londralı bir centilmen tarafından alınmıştı. Ve tabii büyük ihtimalle kokudan da kaçmıştı.

Asırlar önceki Londra, modern zamandaki kadar hoş değildi, o yüzden büyük kır malikânelerinin inşa edilmiş olması mantıklı geliyordu. Yüzyıllar önceki sahipleriyle aynı şeyi yapıyor olduğumuzu düşünmek komikti. Londra'da yaşamak ve biraz ara vermek için kır ziyaret etmek. Evcilik oynamaktan keyif alıyorduk ve önemli olan tek şey buydu.

Bu taştan canavara bir "kır evi" dediklerini düşünmek beni hâlâ güldürüyordu. Onu bulmak için evin arka tarafına doğru yönelirken başımı iki yana salladım. Robbie'ye onu meşgul tutması için net talimatlar vermiştim, böylece ben de doğum günü hediyesini alma işine odaklanmıştım. Evet, kadını bugün yirmi beşine basıyordu ve bu öğlen kutlama olacaktı.

Bahçeye yönelen kemerden geçip ona bakındım ve işte oradaydı. Çiçeklerle oynuyordu. O oynamak demezdi tabii ama iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu. Bahçe eldivenleri ve elindeki kısa saplı kürekle, antika görünümlü bir ayaklı vazoya dantelimsi yeşil bir sarmaşık ekiyordu.

Araziye ayak bastığımız ilk günden itibaren bahçeler Brynne'i çekmişti. Bitkiler hakkında pek fazla şey bilmediğini iddia etse bile, ilginç olduğunu düşünüyordum. Babamın Londra'daki evinde annemin bahçesini gördüğünden beri öğrenmek istediğinden bahsediyordu. Ona orada evlenme teklifi etmiştim.

Stonewell'i satın aldığımızda, bize miras olarak kalan bahçıvan Robbie James, farklı çiçek yatakları ve bitkiler konusunda ona yardım ediyor, ev boşken yıllarca ihmal edilmiş her şeyi yeniden canlandırıyordu. Brynne'in *bir sürü*

mor çiçek seçmiş olduğunu görünce mutlu oldum, onun favorisiydi. *Elbette bunu biliyordum.* Ona ilk defa mor çiçekler göndermiştim ve bana ikinci bir şans vermişti. Başımı kaldırıp bulutlara baktım ve ikinci şanslara inanan meleklerle sessiz bir teşekkür yolladım.

Yani Brynne bu kısmı gerçekten yeni hayatına taşıyordu. Bu beni memnun etti. Eğer toprakla oynamak istiyorsa, o zaman oynamalıydı. Ama güç harcanması gereken şeylerde kesinlikle kenarda kalacaktı. Robbie'nin, onun bir bahçe hortumundan daha ağır olan şeyleri kaldırmaması gerektiğini anladığından emin olmuştum. Eğer çok fazla şey yapmaya çalışırsa haberi kulağıma gelse iyi olurdu, böylece buna bir son verebilirdim.

Çim çitin karşısından Robbie'ye el sallayarak geri döndüğümü ve Brynne'le olan görevinin bittiğini haber verdim. Başparmaklarımı kaldırarak işaret verdiğimde selamla karşılık verdi. Doğum günü hediyesi ayarlanmıştı ve her şey hazırды. Yaptığım şeyi gördüğünde ne diyeceğini düşünerek sırtıttım.

Arkasından sinsice yanaşıp ellerimle gözlerini kapattım. "Bil bakalım kim?"

"Geciktin, biliyorsun. Artık aşk kaçamağımız için hiç zamanımız kalmayacak. Kocam her an geri dönebilir ve eğer seni burada bulursa deliye döner."

Lanet olsun, ağzı çok iyi laf yapıyordu. "Hızlı çalışırım. O daha farkına varmadan girip çıkıveririm."

"Ah, aman Tanrım." Bana doğru dönüp ellerini göğsüne koydu, kahkaha atıyor ve bana başını sallıyordu. "Az önce bana o şakayı *yapmadın.*"

"Ne şakası?" İfadesizce konuştum. "Eğer kıskanç kocan gelmeden önce çabucak düzüşmek istiyorsak acele etmemiz lazım."

Kahkaha atarak benden bir adım uzaklaştı, bahçe eldivenlerini çıkarma konusunda şov yapıyor ve oynadığımız bu oyundan fena halde zevk alıyordu. Saçları yine benim sevdiğim gibi topluydu, böylece onu yatağa götürdüğümde açma keyfine erişebilirdim.

Yüzündeki cilveli ve yaramaz gülümseme, bir şeylerin peşinde olduğunun kesin işaretiydi. Hareketini yapması için bekliyordum. İkimiz de hazırдық, bekliyorduk. Dolap çeviriyor ve aptal gibi sırtıyorduk.

Eldivenlerini ayaklarımın dibine attı.

Aletim uyandı.

Gözleri baştan çıkararak alçaldı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek koşarak evde kaçmaya başladı.

Evet! Peşinden gitmeden önce ona iki saniyelik zaman verdim.

Onu yakalamak kahrolası cennet gibi olacaktı.

Bryenne üzerimde uzmanlıkla hareket ediyor, kalçalarını kıvrarak kadınlığının duvarlarının beni öyle sıkı şekilde kavramasını sağlıyordu ki işimin bitmesinin çok uzak olmadığını biliyordum.

"Ah, Ethan... Çok sertsin," dedi soluk soluğa, "çok iyi hissettiriyorsun."

"Beni sert yapan sensin, o yüzden seni bu şekilde becerebiliyorum." Kalçalarını kavrayıp onu hafifçe geriye doğru eğdim. Düzüşmemizi, bedenlerimizin birleştğini, bağlandığını görmeyi seviyordum. Beni bitiriyordu.

Fakat önce Bryenne'in boşalmasına ihtiyacım vardı, her şeyden önce.

"Benim için memelerini kavra."

Ve kusursuz bir âşık olduğu için her birini avuçlarına

aldı, sanki bana sunuyormuş gibi, sanki ödöl meyvesiymiş gibi. *Güzel benzetme.* Brynne'in göğüsleri her zaman leziz bir sanat eseri olmuştu, fakat hamilelikle değişiyorlardı. Çok iyi anlamda. Şimdi daha da lezizlerdi.

O şehvetli güzelliklerin merkezinden tomurcuklanan koyu pembe meme uçlarını çimdiklediğinde çığlık attı. Hazzın, acıyla karıştığına dair net izleri görebiliyordum ve yolun kalanını alması için hamlemi yaptım. Parmaklarımı klitorisine götürdüm ve şişen aletimin darbelerini almaya devam ederken kaygan yumruyu ovaladım.

Nükleer patlamanın eli kulağındaydı, içinde oluşacak ilk kasılmanın aletimi emip çekmesini bekledim. Şu anda olacak olan oydu. Onun boşalması, saniyeler içinde onu takip etmeme sebep olacaktı. Bana ne yaptığını biliyordum ve bu her zaman olağanüstüydü.

Nefes nefese bir inlemeyle, "Aaaaahhhh... Boşalıyorum..." diye mırıldandı.

Açık, çırılçıplak ihtişamıyla öyle güzeldi ki hazzını bulmuştu ve o geniş, kahverengi gözleri kehribar rengi bir parlılıkla bana bakıyordu.

"Ah, evet, ah evet!" Gözleri benimkiyle buluştuğu anda patlayıcı zevk yolunda kadınımı takip ettim, içsel titremeleri ve refleks olarak kavramasıyla aletimin ucundan meni-min her damlasını çekiyordu. Becermeye, derine girmeye devam ettim. Aptallık olduğunu biliyorum ama içine boşalmak istiyordum. İçinde olmadığımda bile içinde kalabilmemi sağlıyordu bu.

Göğsüme yığıldı, ikimiz de hızla soluk alıyorduk. Hani şu, boşaldıktan sonra çok iyi hissettiren, ağır soluklardan. Sırtını ovalayıp gözlerimi yumdum. Ter, meni ve onun tahrikinin karmaşası içindeydik. *Sevimli, seks sonrası, kirliliği sıkık karmaşa.*

"Bu bir kızın alabileceği en iyi doğum günü hediyesiydi," diye homurdandı, "ama kocam seni burada bulmadan önce gitsen iyi edersin."

Kahkaha atarak burnumla çenesini dürttüm. "Hoşuna gitmesine memnun oldum. Ve kocan sana daha iyi göz kulak olmalı."

"Asıl göz kulak olması gereken şey, tatmin olduğumdan emin olması," diyerek burnunu çekti. "Hamilelik beni neredeyse doyumsuz yapıyor."

"Ben seninle ilgilenebilirim, bebeğim. Unut onu. O lanet olası bir salak."

"Evet, ayrıca senin sakin onunkinden çok daha büyük."

"Lanet olsun, kadın, sen ele avuca sığmaz, cesur bir şeysin." Durmam için cırlayarak yalvarana kadar onu gıdıkladım.

Kahkaha attık ve yine yerleşerek birlikte yakınlık anımızın keyfini sürdürdük. Bu benim için saf mutluluktu. Çok fazla şeye ihtiyacım yoktu ama Brynne'in sevgisini tadana kadar bunu bilmiyordum, onsuz kaybolurdum. Sevgi. Asla aramadığım bir şey beni yakalamış, tamamen tuzağına düşürmüştü, o yüzden artık duygusal olarak hayatta kalmak için ona bel bağlıyordum.

Cennet gibi kokusunu içime çektim, bir yön belirlemeden sırtını yukarı aşağı sıvazlıyordum. Göğsümde, yanğını yasladığı yerde bir karıncalanma hissettim. O noktaya parmaklarımla dokundum ve sıcak ıslaklıktan bir birikintiyle karşılaştım. *Ne haltlar oluyor?* Elimi geri çekip baktığımda parmaklarımdan kan damladığını gördüm.

Kalbim boktan zemine düşüverdi. "Ah, Tanrım! Brynne, kanaman var!"

Brynne

"Ne? Öyle mi?" Doğrulup oturdum ve Ethan'ın korkmuş yüz ifadesiyle buluştum, derisinden damlıyormuş gibi görünen kanlı eli aramızda asılıydı. Elimi burnuma doğru kaldırdığımda neler olduğunu çabucak anladım. "Sorun yok, Ethan. Ben iyiyim," diye yatıştırdım. Burnumun kanamasının onu ne kadar korkuttuğunu açıkça görüyordum.

"Siktiğimin kanı çok fazla," diye bağırdı. "Fred'i arıyorum," derken yan sehpadaki telefonuna uzanıyordu.

Başımı geriye doğru yatırıp burun kemerimi sıktım. "Sadece ufak bir burun kanaması, Ethan. Bunun için Freddy'yi arama lütfen." Üzerinden indim ve yataktan çıktım. Ayrıca bütün yatağa kan damlatmamaya çalıştığım için bu yaptığım pek kolay değildi.

Banyoya koşturdum ve kullanmak için bir havlu buldum. Mahvolacaktı ama seçim şansım yoktu. Tek elimle burnumun altına tutarken, diğeriyle lavabodaki soğuk suyu açtım.

Ethan hemen arkamdaydı, gözleri bardak altlıkları kadar büyümüş bir halde, hâlâ panik yapıyordu. "Dur, bırak ben yapayım." Havluyu çekip kontrol etti. "Hâlâ devam ediyor," derken beti benzi atmıştı.

Kumaşı tekrar burnumun altına bastırdım. "Bebeğim, bu o kadar endişelenilecek bir şey değil. Sadece burun kanaması. İlk defa burnum kanamıyor."

"İlk değil mi?" diye bağırdı. "Ne zaman? Diğer zamanlar ne zamandı?" Öfkeli kaş çatışı güzel yüzünü esir aldı. Birkaç dakika önceki tatlı, şakacı adamım gitmişti.

"Ağır ol, koca adam, rahatlamam lazım. Ciddi bir şey değil. Dün sen isteyken kanadı."

"Niçin bir şey söylemedin?! Siktir, Brynne." Elini saçının arasından geçirip arkadan sıkıca tutup çekti.

"Tamam." Tek elimi havaya kaldırdım, gösterdiği aşırı tepki tepemi attırmaya başlıyordu. "Senden derin bir nefes almanı, gidip internet sitesine bakmanı ve 'on sekiz haftalık hamile' kelimelerini aratmanı istiyorum."

Dik dik bakarak başını iki yana salladı ama geri adım atıp telefonuna uzandı. Eline bulaşan kan dehşet verici görünüyordu, siteyi açıp bilgiyi inceledi. "Hamilelik Semptomları" kısmını okurken gözleri hızla hareket etti. Bedenindeki gerginliğin birazını kaybetti ve yatağın kenarına oturdu. Sessizlikle geçen bir dakikanın ardından benim için yüksek sesle okudu. Ses tonu düzdü. "Burnunuzdaki damarlardaki basıncın artması, burun kanamalarına yol açabilir." Keyfinin kaçtığı açıktı.

"Endişelenilecek bir şey olmadığından emin misin?" Başını kaldırıp bana baktığında ifadesi yüreğimi burktu. Üzgündü, korkmuştu, hüsrana içindeydi ve endişeliydi. Hepsini aynı anda hissediyordu. Ben doğuma girdiğimde zavallı adamın yatıştırıcıya ihtiyacı olacaktı. "Ben iyiyim, gerçekten öyleyim." Aynaya dönüp havluyu çektim. Kanama durmuştu. Dudağım ve çenem kanlı bir karmaşaydı, fakat burnum artık kuruydu.

Ethan ayağa fırlayıp bana doğru geldi. "İzin ver ben yapayım." Onunla tartışmamam gerektiğini biliyordum. O nazıkçe kanı silerken kıpırdamadan durdum, havluyu ıslatıyor ve dikkatle her zerresini siliyordu.

Gözlerimi kapattım ve bütün işi yapmasına izin verdim. Zavallı Ethan'ımın katlanmak zorunda kaldığı "travmaya" rağmen çok sevildiğimi ve değer gördüğümü hissediyordum.

“Ben bu bebeğin doğumunda nasıl hayatta kalacağım, Brynne?”

Yüzünü ellerimin arasında tutup odaklanmasını sağladım. “Başaracaksın. Yapabilirsin. Her seferinde bir adım, aynı benim gibi.” Ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben de korkuyordum.

Beni kollarının arasına çekip kendisine yaslayarak tuttu, başımın tepesini öptü ve saçımı düzeltti. Kısa süre sonra ailesiyle yiyeceğimiz doğum günü yemeği için duş alıp temizlenecektik, fakat şu anda ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Bana sadece sarıldı.

“İşte pastamızı yedik ki gerçekten lezizdi. Teşekkürler Hannah.” Ethan minnettarlıkla başını ablasına doğru eğdi. “Hediyelerimizi aldık... Biri haricinde.” Ethan herkese bakarak kıs kıs güldü, benim zevkime göre biraz fazla kendini beğenmiş görünüyordu. Yine ne haltlar planlıyordu? Büyük bir şey olabileceğini sezdim ve bu beni endişelendirdi. Ondan gelen müsrif hediyelere ihtiyacım yoktu. Onları gerçekten istemiyordum da. Kendimi biliyordum. Ben basit bir kızdım.

Zara, “Brynne teyzemin hediyesini görmek istiyorum,” diye şarkı söyledi. Beş yaşındaki yeğenimiz genel olarak hayatla ilgili fikirlerini ifade etmekte hiç sorun yaşamıyordu. *Müsrif hediyelerin* Zara’nın canını zerre kadar sıkmadığını söylemek doğru olurdu. Ethan onun üzerine titriyordu ve ben de ona tapıyordum. Aslında, bizi görmek için sık sık geliyordu. Eğer hava güzelse ağabeylerinden biri onu yürüyerek getiriyordu ve evimizin etrafında koşturup Barbie bebekleriyle oynuyordu. Zara cıvı cıvı bir kızdı.

Ethan kendini beğenmişçe, "Tamam, hadi gidip görelim," dedi. "Şimdi Zara, bu konuda yardımına ihtiyacım var. Senin görevin, ben izin verene kadar Brynne'in gözlerini açmadığından emin olmak." Zara başını kaldırıp ona bakarken, küçük boynu dümdüz olmuştu.

"Tamam," diyerek elimi ellerinin arasına aldı. "Bakamazsın, Brynne Teyze."

"Anlaştık," dedim. "Hadi gidip görelim derken, nereye demek istiyorsun?"

Ethan bana kahkahayla güldü ve diğerleri esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

"Evin ön tarafına gidiyoruz." Kolunu uzattığında tuttum. Bir yandan onun, diğer yandan küçük Zara'nın beni yönlendirmesine izin verdim.

Ön kapılardan geçmeden önce büyük bir şovla gözlerimi kapattım ve beni ileri götürmelerine izin verdim. Sendelerim diye endişelenmeme gerek yoktu, çünkü Ethan beni sıkıca tutuyor, her adımı yönlendiriyordu. Elbette düşmediğimden emin olacaktı. Kariyeri için seçtiği alan bana fazlasıyla mantıklı geliyordu. Erkeğim korumak ve hizmet etmek için doğmuştu ve bu özelliklerini yaptığı her şeyde taşıyordu.

Yürürken ayaklarımızın altındaki çakıllar çıtırdadı ve benim hâlâ ne çeşit bir hediye aldığıyla ilgili bir fikrim yoktu.

Durduk.

Fısıltılar duydum ve sonra Zara o sevimli, çocuk sesiyle bağırdı, "Artık beyaz arabana bakabilirsin Brynne Teyze!"

Araba mı? Gözlerimi açtığımda gıcır gıcır, muazzam, yeni bir beyaz Range Rover HSE Sport'la karşılaştım. Sağdaki direksiyonu falan, her şeyiyle. *Hadi be oradan.*

Ethan'a döndüm. "Bana araba mı aldın?!"

Yüzünde beliren sırtış soldan sürmek zorunda olmaya değerci. "Aldım bebeğim. Hoşuna gitti mi?"

"Rover'ıma bayıldım." Bu Rover'dan fena halde gözüüm korktu. Kollarımı Ethan'a doladım ve bir konuğumuz olduğu için kulağına fısıldadım. "Benim için böyle müsrifçe bir hediye aldığıın için delisin. Durman gerekiyor."

Geri çekildi ve başını yavaşça iki yana salladı. "Sana deliyim... ve asla durmayacağım."

Durmayacağını ben de biliyordum. Gözlerindeki sarsılmaz bakış öyle söylüyordu.

Aynı anda hem onu sarısmak hem de öpmek istiyordum. Bana aldığı hediyelere çok fazla para harcıyordu. Yapmasına gerek yoktu, fakat daha en baştan bana karşı fazlasıyla cömert olmuştu. Beni şımartıyor ve bunu yaparken keyif alıyordu.

Yeni arabama bakıp yutkundum. Fiyatıyla ilgili bir fikrim vardı ve kamyon yüküyle para olduğunu biliyordum. *Yüce Tanrım, ya çarparsam ne olur?* Daha da ötesi, bu lanet olası şeyi nasıl kullanacaktım?

"Ben seninle ne yapacağım, Blackstone?"

"Benimle hiçbir şey yapmayacaksın ama sanırım yeni arabanla bir şeyler yapacaksın." Endişeli göründü, hediyesinden mutlu olmadığını düşünüyordu. Onu incitemezdim. Benim için Ethan'a böyle bir şey yapmak olasılık dahilinde bile değildi. Artı, hâlâ erken saatlerdeki burun kanamamla ilgili biraz çıldırmuş durumdaydı. Bunun onun içindeki bir şeyleri tetiklediğini söyleyebilirdim. Ne olduğundan tam olarak emin değildim, fakat birazcık hamileliğimle ve biraz da onun travmatik geçmişiyle ilgili olduğunu seziyordum. Çaktırmadan iç geçirip şimdilik rafa kaldırdım. Şimdi didikleyecek zaman değildi.

Gözlerimi dikip ona baktım. Freddy ve Hannah, Co-

lin ve Jordan, hepsi yüzlerinde gülümsemelerle hediye kabul etmemi bekliyorlardı. Zara aşağı yukarı hoplayarak gerginliği bozdu. "Binmek istiyorum. Hadi gidelim, Brynne Teyze."

Bir dakika için gergince kahkaha attım ve sonra neden olmasın ki diye düşündüm. Artık Ethan'la evliydim. İngiltere benim evimdi ve taşrada bir evimiz vardı. Şehre gitmek için trene binemezdim. Dışarı çıkmam ve işleri normal insanların her gün yaptığı gibi yapmam gerekecekti. Yakında bir anne olacaktım ve bebeğimle gideceğim yerler olacaktı. Daha sonra öğrenmektense şimdi öğrenmek daha iyiydi.

Herkese kendime en güvenen gülümsememi gönderdim ve atıldım.

Rain Man iş başında, millet. "Tamam. Araba yolunda gerçekten yavaş bir şekilde sürebilirim. Ben muhteşem bir sürücüyüm."

Ethan, "Önce kim geliyor?" diye sordu.

Zara ve Jordan gönüllü olup arka tarafa bindiler. Sürücü kısmına geçip kapıyı açtım, yeni araba ve deri kokusunu içime çektim. Diğer her şeyle birlikte, bu güzel makinenin artık bana ait olduğuna inanmaya güçlük yaşadım.

Ethan, ev, onun ailesi, bebek... *Her şey* acınası halimin kaldıracağından fazlaydı, özellikle de hormonal durumum göz önüne alındığında.

Kemerimi bağladım ve gösterge panosuna baktığımda dertlerimin en küçüğünün emniyet kemeri olduğunu fark ettim. Daha çok gizli bir bombardıman uçağının kontrol paneli gibiydi. Yolcu koltuğunda oturan Ethan'a doğru bakarak elimi uzattım. "Anahtar?"

Bana gülümsedi. "Çalıştırmak için buraya basıyorsun." Öne doğru uzanıp yuvarlak bir tuşu işaret etti.

"Benimle siktiğimin dalgasını mı geçiyorsun?"

Jordan kıs kıs güldü. Zara kıkırdadı. Ethan, kendini daha sonra pişman olacağı bir şeyi söylemekten alıkoyar gibi dudaklarını içe doğru kıvrırdı. *Akıllı kocacığım*. Kahrolası tuşa bastım.

Sabırlı öğretmenim Ethan'la birlikte soldan gitmeli, sağda oturmalı ilk dersimi alırken yalnızca bir defa daha s-bombasını bıraktım ve iki ya da üç defa lanet okudum.

Arkadaki çocuklar bunun inanılmaz eğlenceli olduğunu düşünüyorlardı ve taşra yolunda "solda kalmam" gerektiğini hatırlatmaya bayılıyorlardı. Aslında bu saçmaydı, çünkü sadece bir şerit vardı.

Ethan bilge bir adam olduğu için çenesini kapalı tuttu.

Fazlasıyla cömert ve güzel doğum günü hediyem için duyduğum *minnettarlığı* gerçekten güzel bir şovla gösterdim, ikimiz yalnız kalır kalmaz.

BÖLÜM 7

Ethan

*4 Ekim
Londra*

"İşte buradayız. Bebek bu defa oldukça farklı görünüyor, değil mi? Artık bir muz büyüklüğünde ve yirmi haftalık, resmi olarak yarı yol çizgisini geçiyorsunuz. Ölçümler sağlıklı bir hamilelik için gerekli olan doğrulukta görünüyor. Göbek bağı harika. Kalp atışları güçlü." Dr. B ekranda gördüğümüz şeyleri detaylandırdı. Bebeğimizin düzensizce hareket edişinin büyümlü görüntüsüydü, kollarını ve bacaklarını nefes kesen bir netlikle itip çekiyordu. İyi doktora cevap vermek için gözlerimi bir anlığına bile ayıramadım. Son taramadan beri öyle keskin bir şekilde gelişmişti ki inanamadım. Tamamen oluşmuş küçük bir insana bakıyordum, yaratmış olduğumuz şeyin insanlığıyla ilgili hiçbir şüphe yoktu.

Brynne benimle birlikte tamamen huşu içinde ekrana bakıyor, küçük bir başparmağın emilmek üzere ufak ağza girişini izliyordu. Emdiği gibi hızla geri bıraktı. "Şunu gördün mü?" diye sordum.

"Ah." Brynne yumuşakça kahkaha attı, hâlâ bakıyordu. "Oğlumuz parmağını emiyor Ethan, parmağını emiyor. Ya da kızımız." Elimi sıktı. Yüz ifadesindeki utangaç heyecanı,

onu hiç görmediğim bir şekilde parlatıyordu. O tıpkı bir... anne gibi görünüyordu.

"Biliyorum." Böyle anlar bana Brynne'in ne kadar iyi bir anne olacağını gösteriyordu. Hiç şüpheye yer yoktu. Başparmağımı avucunda gezdirdim.

"Ah, evet. Bebeğin cinsiyetini size söyleyebilir miyim, diye görmeye çalışabilirim..."

"Hayır! Bilmek istemiyorum Dr. Burnsley. Bana söylemeyin lütfen." Brynne ona bakarak başını iki yana salladı. Kararı kesindi. Her ahmak bunu görebilirdi ve doktor ahmak değildi.

Dr. B benden tarafa bir bakış attı ve benim bilmek isteyip istemediğimi sorar gibi başını yana yatırdı. Bir an için *evet* demeyi düşündüm, ama onun yerine başımı *hayır* anlamında salladım.

"Eğer bilmek istiyorsan sorun değil Ethan. Ben başka tarafa bakarım ve Dr. Burnsley senin için bakabilir."

Zahmetsiz güzelliği ve bebeğimizin cinsiyetinin sürpriz olmasıyla ilgili keskin kararına duyduğu sarsılmaz güven beni büyülüyordu. Nasıl öğrenmek istediği konusunda çok emindi. Brynne bebek doğana kadar öğrenmek istemiyordu ve olacak olan da oydu. Sadece omzumu silkip, "Tabii, söyle bana," diyebilirdim. Gelenin bir kız mı, yoksa oğlan mı olduğunu öğrenirdim ve bu benim için heyecan verici olurdu. *Thomas mı, Laurel mi?*

"Hayır, seninle birlikte sürprizi bekleyeceğim," dedim ona ve Dr. B'ye tekrar başımı iki yana sallayarak olumsuz yanıt verdim.

Kadınıma duyduğum sarsılmaz saygıdan başka bir şey yoktu. Elini dudaklarıma doğru kaldırıp öptüm. Kelimelerin olmadığı bir bakışı paylaştık. Kelimeye ihtiyaç da yoktu.

Doktor araya girdi, "Pekâlâ o zaman. İkiniz için de sürpriz olsun." Bizim için bebeğin birkaç görüntüsünü bastı ve

yuvarlaklaşan karnındaki jeli sildi. Ardından doğmamış bebeğimizin ultrasonik fotoğraflarını çekmek gibi kayda değer bir iş başaran makineyi kapattı. Yüce Tanrım, herif benden daha güçlüydü. Lanet olası dünyada, beni onun işini yapmam için ikna etmeye yetecek kadar para yoktu. "Tamam, size şu kadarının garantisini verebilirim," dedi Dr. B düz bir sesle, "bebeğiniz ya bir kız ya da bir erkek olacak."

"Bitiş çizgisini yarılalık bebeğim." *Indigo*'daki öğle yemeğimizi yerken, aynı anda birden fazla iş yapmaya çalışıp hepsinde başarısız olduğumu kabul ediyordum. Cep telefonumdan mesajları kontrol ediyor, hemen alt tarafımızda bulunan bardaki televizyondan futbol özetlerini takip ediyor ve Brynne'le sohbet ediyordum. Daha çok götlük ediyordum ya, neyse.

Telefonumu bıraktım, spor muhabirinin Manchester United ve Newcastle'la ilgili söylediği şeylere kulak tıkadım ve bütün dikkatimi Brynne'e verdim. Yüzünde şu kusursuzca yaptığı yarım gülümsemesi vardı, çabucak incelediğimde görgü kurallarındaki eksikliğimin onu eğlendirdiğini söyleyebilirdim.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hımmm, sadece manzaranın tadını çıkarıyorum." Suyunu alıp bir yudum içerken gözleri bardağın üzerinden bakıyordu. "Çalışmanı, Muz Blackstone hakkında düşünmeni izliyorum ve sana cevap vermediğimi ne zaman fark edeceğini merak ediyorum."

"Üzgünüm. Aslında pek önemli olmayan bir bokluk yüzünden dikkatim dağıldı. O zaman soruyu daha iyi soralım, doktorun söylediği şeyle ilgili nasıl hissediyorsun?"

“Koşmak yerine yürümem gerekmesi mi?”

Başım la onayladım. Bazen Brynne olaylara fazla tepki göstermezdi. Doktorun onun egzersiz alışkanlıklarıyla ilgili söylediğı şeyi duyduğunu biliyordum ama ne düşündüğünü bilmiyordum.

Bana omzunu silkti. “Yürüyüş yapabilirim. Ayrıca, sen bana epeyce egzersiz yaptırıyorsun, kaçırdığım tüm o koşuları telafi ediyorum. İyi olacağımdan eminim.” Yarım gülümsemesi kocaman bir gülümsemeye dönüştü, sonuna da küçük, seksi bir kahkaha eklendi.

Seks hakkında da dalga geçmiyordu. Hamilelik birçok kadının libidosunu artırır ve sevgilimin şu anda azgın bir kadın olmasına cidden minnettardım. Doktorumuz onayını vermişti ve böylece neredeyse deli gibi düzüşüyorduk. Ve her saniyesine bayılıyorduk. “Haklıymışsın. Dr. B benim yeni en iyi arkadaşım.”

Gözlerini devirdi. “Öyle mi dersin? ‘Kaldırabilecek durumda olduğunuz sürece cinsel ilişki son derece güvenlidir’ olayı tipik erkekler kulübü safsatalarından,” derken başını geriye atarak doktorun havalı konuşmasını taklit etti. “Penis imasının yapılması çok akıllıca ve orijinal Dr. Burnsley. Bu repliğı kaç defa söylediğini merak ediyorum.”

“Kaç defa söylediğı umurumda değil. Tepişme zamanına yeşil ışık yakması önemli olan tek şey bebeğim.” Tek kaşını kaldırdı. “Ve ben her zaman varım.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı seksice. Güzel boynuna hafif bir kızarıklık yayılarak dudaklarımı oraya dayamak istememe sebep oldu.

Şu anda bana attığı bakış... Son derece güzel döşenmiş masanın üzerinden bana attığı şehvetli, güzel, anlık bir bakıştı. Ve işim bitmişti. Gün ortasında bir restoranda öğle

yemeği yerken, yemek yerine onu yiyebilmeyi diliyordum. Konu biz olunca bundan daha fazlası gerekmiyordu. Bir bakış, bir dokunuş, fısıldanan bir yorum, ardından nerede ve ne zaman düşüncelerine kapılıyordum ânında.

O yüzden konuyu, insan içinde konuşmanın daha uygun olacağı bir şeylere çekmeye çalıştım yeniden. "Ayrıca burun kanamalarıyla ilgili söylediği şey de hoşuma gitti." Brynne haklı çıkmıştı. Endişelenilecek hiçbir şey yoktu, sadece normal yan etkilerdi. "Fazla tepki gösterdiğim için üzgünüm."

Başını eğip bana bir öpücük attı, dudaklarını oynatarak *sorun değil* kelimelerini söyledi. Sebep olduğum boklukları bir azizin sabrıyla karşılıyordu. Şahlanan hayvanlığımın çoğu zaman bıkırtıcı olmasıyla ilgili yanlış anlama altında falan değildim. Brynne de öyle. Bir pislik gibi davrandığım zamanlarda bunu bilmemi sağlıyordu ama çoğunlukla beni sadece seviyor ve tüm sert tavırlarımı yatıştırıyordu. Bir mucize gibiydi. Hatta sigarayı bırakma konusunda bile iyi gidiyordum. En sonunda, yapmak için kendimi gerçekten zorluyordum. Nikotin bağımlılığıma son vermek birkaç şeyin sembolüydü. Geçmişle ayrılık, daha sağlıklı bir hayat yaşamak için alınmış bir karar ve altmış yıl kadar etrafta olmama ihtiyaç duyan en az iki kişiye olan bağıllık yemini.

Artık günde bir sigaraya kadar düşürmüştüm. Neredeyse her zaman gece içiyordum, hemen uyumadan önce. Bu kadar bariz olmamasını dilediğim alışkanlığın sembolüydü, fakat rüyaları ve geriye dönüşleri uzak tutmama yardım edebilecek her şey işime yarardı.

Brynne tuvalete gitmek için izin istedi ve ben de futbol sonuçlarına bakmaya, cep telefonumdaki mesajları kontrol etmeye geri döndüm. Ocak ayında XT Avrupa

Kış Oyunları için İsviçre'ye gideceğim gibi görünüyordu. Normalde, böyle bir iş için havalara sıçardım, fakat burada bazı pürüzler vardı. Lauenburg Prensi Christian'ın snowboarda olan yeteneğinin, genç prensi heyecanlandırdığına hiç şüphe yoktu. Büyükbabası Lauenburg Kralı o kadar heyecanlı değildi. Kraliyet ailesi alengirli bir işti ve bu durumda daha da fazlasıydı. Torun tek vâristi. Vârisler, kraliyet ailesi için *her şeydi*. Eğer o herifin başına bir şey gelirse, benim itibarım cehennemi boylardı. Ayrıca bu gibi yüksek profilli uluslararası olaylarda, artan terör tehditlerini göz ardı edemezdik. Bir sürü örtülü tehdit olacağını tahmin ediyordum. Deliler, böyle dünya çapında, güvenilir basın fırsatına karşı koyamıyordu.

Her zaman yaptığım gibi, işin yolunda gitmesi için kaderime boyun eğmişim ama benim için ciddi ilgi çekici bir şey yoktu. Seyahat planım şubat ayı boyunca boş olduğu müddetçe iyi olacağıma karar verdim. Bebek ayın sonuna kadar doğmayacaktı, fakat Brynne'in vakti geldiğinde ülke dışında olma riskini almayacaktım. Düşünceyle birlikte karnımın kasıldığını hissettim. Dürüst olmam gerekirse, doğumdan ödüm kopuyordu. Hastaneler, doktorlar, kan, acı, Brynne'in ıstırabı, bebeğin çabaları. Yanlış gidebilecek on binlerce lanet olası şey vardı.

Neil'dan gelen bir mesaj tüm dikkatimi talep eden bir şekilde beni uyardı. Acil durumlar için alarm zillerimizi ayarlamıştık. Mesajını okudum.

Sonra karımın donduğunu hissettim.

Televizyondaki kayan haber bandı spordan politikaya geçti.

Hayır. Ah, siktir hayır.

Brynnne

Tuvaletten döndüğümde Ethan'ın yüzünde gördüğüm bakış, bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini gösteriyordu. Ethan'ın gözlerini televizyona doğru takip ettim ve onun yüzünü gördüğümde dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Sunucunun onun hakkında söylediği şeyi dinledim. Ekranda beliren harflerde onun adını okudum.

Yedi yıl uzun bir zamandı.

Onun yüzüne bakmamın üzerinden yedi yıl geçmişti. Aslında yedi yıldan daha fazlaydı. Bu süre içerisinde onu hiç düşünmediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Elbette arada sırada onu düşünmüştüm. "Bana bunu nasıl yapabildin?" ya da "Benden o kadar mı nefret ediyordun?" gibi şeylerdi. Ya da içlerinden en iyisi, "Yaptığın şey yüzünden kendimi öldürüneye çalıştığımı biliyor muydun?"

Sunucu, benim için, bütün hikâyeyi duymak veya anlamak istemediğim kusursuz, etkili kelimelerle anlattı.

Dün Bağdat'ta İçişleri Bakanlığı'nın dışındaki karargâha yapılan, beş kişinin öldüğü ve sekizden fazla yaralının olduğu bombalı saldırıda, ciddi şekilde yaralananlardan biri de Teğmen Lance Oakley. Bombalama sabah saatlerinde, tam da işçiler güne başlamak için devlet binalarındaki işlerine geldiklerinde meydana geldi. Teğmen Oakley, o bölgenin büyükelçilik kapasitesi üzerinde çalışmak üzere geride kalan birkaç Amerikan birliğinden birine atanmıştı. Henüz saldırının

sorumluluğunu hiçbir terörist organizasyonu üstlenmedi, fakat Teğmen Oakley'nin Amerikan politikasının üst düzeyleriyle olan bağlantısı düşünüldünce, bunun değişmesi bekleniyor. Teğmen Oakley, Amerika Birleşik Devletleri Senatörü Lucas Oakley'nin tek oğlu. Senatör Oakley, kasım ayının başında düzenlenecek, her dört yılda bir yapılan Amerikan seçimlerinde, Benjamin Colt'un yanında başkan yardımcısı adayı. Colt'un, Birleşik Devletler'in en üst düzey makamı için adaylığını koyması başından beri trajediyle doluydu. Birleşik Devletler Kongre Üyesi Peter Woodson'un nisan ayının başlarında bir uçak kazası sonucunda hayatını kaybetmesi, Woodson'un yerine Oakley'nin getirilmesine sebep olmuştu. Senatör, Londra'daki Lord Guildford Hastanesi'nde tedavi görmekte olan oğlunu görmek üzere yolda olduğunu söyledi. Teğmen Oakley ve diğer yaralılar, uzman tedavi ve rehabilitasyon için havayoluyla Bağdat'tan İngiltere'ye getirildi. Gelen haberlere göre, Teğmen Oakley'nin yaraları yüzünden sağ bacağının dizinden aşağısının ampute edildiği öğrenildi. Teğmen Oakley'nin durumuyla ilgili herhangi bir bilgi almak için haber kanalları Lord Guildford'a akın ediyor. Politika analistleri, bunun Amerika'daki bir aydan az süre kalmış başkanlık seçimlerine etkisinin nasıl olacağını değerlendirmeye başladılar bile. CNN, Londra'dan canlı olarak bildiriyor...

Ethan, bizi Indigo'daki öğle yemeğimizden sonra doğrucaya dairemize götürdü. Eve giden yol boyunca ikimiz de sessizdik. Tüm bu olanlarla ilgili ne düşündüğünü merak ettim, fakat bunu onunla tartışmayı gerçekten istemiyor-

dum. Beni iyi okuyordu. Hiç soru sormadı ya da talepte bulunmadı. Erkeğim sadece beni eve götürdü ve kendi halime bıraktı.

Bu kesinlikle Dr. Roswell'in bölgesine giriyordu.

Telefonum çaldığında Ethan ofisinde çalışıyordu. Daha ekrana bakmadan kim olduğunu biliyordum. "Merhaba anne."

"Hayatım, Lance'le ilgili haberleri gördün mü?"

"Evet."

"Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve annemin San Francisco'da yaşamasına, bir okyanus tarafından ayrılıyor olmamıza son derece minnettar oldum, çünkü bu konuşmanın nereye gittiğini çabucak anlamıştım ve hoşuma gitmiyordu. "İsmi duymak, resmini görmek veya babasının başkan yardımcısı adayı olduğunu dinlemek istemediğimi biliyorum ya da her yerdeki haberlerde olacağını bilmek..."

"Brynne, dinle beni. Senatör Oakley, bir destek ve arkadaşlık gösterisi olarak gidip Lance'i ziyaret etmeni istiyor. Zaten sen de Londra'da yaşadığına göre, bence bir gözden geçirmelisin..."

"Hayır! Dünya yansa olmaz, anne! Sen aklını mı kaçırdın?"

Sessizlik. Annemin bana karşı duyduğu hüsrarla dudaklarını büktüğünü gözümde canlandırabiliyordum.

"Hayır Brynne, aklımı kaçırmadım. Seni düşünüyorum. Mutluluğun ve gelecekte aklının huzurlu olması için gidip eski bir aile dostuna ziyarette bulunman gerektiğini görmeni sağlamaya çalışıyorum."

"Bunu benden nasıl isteyebilirsin, anne? Bana acı çektiren ve çektiği videolarla beni neredeyse yok eden bir adamı ziyaret etmeye gitmemi mi istiyorsun? Bunu yapmamı mı

istiyorsun? Neden? Babası başkan yardımcısı adayı olduğu için, ailemizin onun ailesiyle bağlantıda olması iyi mi görünür? Sebebi bu mu?" Soruyu sormak beni incitse de bilmem gerekiyordu. Eğer doğruysa umarım bana söyleyebilirdi. Gerçi bundan şüpheliydim. Akıtmak istediğim gözyaşları gelmedi. Onun yerine, bana hayat veren bu kadına karşı kalbim biraz daha sertleşti. Beni sevdiğini iddia ediyordu ama artık buna inanmıyordum.

"Hayır Brynne. Sadece seni düşünüyorum ve geçmişin peşini bırakma fırsatını kaçırmamanın bir hata olduğundan endişeleniyorum."

"Geçmişin peşini bırakmak mı?" İşte bakın, gafil avlanmak dedikleri şey tam olarak buydu. Hiçbir uyarı olmadan darbeyi yemektir, sizi ikiye bölmek üzere yaklaşan darbeydi. Acı ve şokla başımın döndüğünü fark ettim, tamamen inanmazlıkla dolduydum, sonra yeniden sesimi bulmayı başardım. "Bu nasıl olabilir, anne? Sence... Sence gidip onu hastanede ziyaret etmeli ve bana tecavüz etmemiş, o bilardo masasının üzerinde arkadaşlarının beni istismar etmesine izin vermemiş gibi mi davranmalıyım? Onu... Onu affetmeli miyim?"

"Öyle düşünüyorum, hayatım. Bırak geçmişi gitsin, böylece kendi hayatına devam edebilirsin. Bu acılara tutunmak sana yardım etmiyor."

Artık gözyaşlarım akıyordu.

Annem beni sevmezdi. Seviyor olmasının yolu yoktu. Kalbimi delip geçen keskin acıya karşı soluk soluğa bir nefes almak zorunda kaldım.

"Hayır, anne." Konuşurken sesim çatladı ama kelimeler doğruydum ve ne demek istediğimi anlayacaktı. "Keşke babam bana yardım etmek için burada olsaydı. O beni seviyordu. Babam beni seviyordu. Bunu nasıl biliyorum,

biliyor musun anne? Çünkü o senin istediğin şeyi benden *asla* istemezdi!"

Ona cevap vermesi için fırsat vermedim. Bunun yerine suratına kapattım ve telefonu duvara fırlatma güdüme direndim. Yatak odamızda ayakta dururken, düzgün bir şekilde nefes alıp vermek dışında bir şeyi yapmaktan aciz haldeydim. Garip biçimde uyuşuk ve güçlü hissettim.

Eğer yüzümden akan yaşlar olmasaydı bu doğru olablirdi.

Kocamın kaslı kolları arkamdan etrafıma dolandı ve beni bedenine doğru çekti. Kollarına tutunmak için ellerimi yukarı kaldırdım ve kendimi kaybediverdim.

"Ethan... O... O, Lance'i z-ziyarete gitmemi ve onu a-affetmemi söyledi..." Yüzümden akan gözyaşları önümü göremeyeceğim bir noktadaydı. "O... O, bu kötü deneyimi geride bırakmamın bana yardım edeceğini düşün..."

"Şışt, şışt." Beni çevirdi ve göğsüne yasladı. Hoş kokusunun duyularımı sarmalaması sefil durumdayken benim için çok rahatlatıcıydı. "Biliyorum," diye mırıldadı. "Söylediklerinden bazılarına kulak misafiri oldum. Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin bebeğim. Görmek istemediğin birini görmek zorunda değilsin. Ya da istemediğin biriyle konuşmaya mecbur değilsin."

"Benden bunu istemiş olmasına i-inanamıyorum... Babamı özlüyorum..." Sesim azalarak kesildi, hüngür hüngür ağlayışım akan her yaşla birlikte ivme kazanıyordu. En sonunda Ethan hoş olmayan, beni sakinleştirmeye görevini devraldı.

"Hadi bakalım yatağa. Bu ne senin için ne de çocuğumuz için iyi, şimdi hemen uzanıyorsun." Beni yatağıma doğru yönlendirip kenarına oturttu. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildi, sessizce ama etkili biçimde uğraştı ve sonra

bir dakikadan kısa bir süre içinde beni yatağa soktu. Üzerime eğilip yüzünü yakınımda tuttu. "Bana canının istediği her şeyi anlatabilirsin ama bunu yaparken uzanıp dinlenmeni istiyorum. Bitkin ve üzgünsün, bu lanet şey çok yanlış." Hareketleri nazikti, ancak sesinin tonunun naziklikle uzaktan yakından alakası yoktu. Ayrıca bu konuyla ilgili ne kadar öfkeli olduğunu gösteren bir kaş çatışı vardı. Tabii anneme de kızgındı. İkisinin bir daha arkadaş olabilmeleri kesinlikle mümkün değildi. İçten içe dudak büktüm. *Kendini kandırma. Sen bile annenle arkadaş değilsin.*

Bana yüzümü temizlemem için soğuk bir bez ve bir bardak su getirdikten sonra yatakta bana katıldı. Ethan çok sessiz kalarak beni teselli etti, iri bedeniyle arkamdan sarıp tekrar tekrar saçımı okşadı ve annemle yaptığım sohbeti tüm detaylarıyla tekrar edişimi dinledi.

En sonunda bitirdiğimde bana bir soru sordu. Ses tonu rahatlatıcı ve nazikten, daha sert ve ciddi bir tona büründü. "Bryenne, Karl Westman'la olanları annene hiç anlattın mı?"

"Hayır, sen onun hakkında kimseyle konuşmamamı söyledin."

"Ve annene hiçbir şey söylemedin?"

"Hayır Ethan, tek kelime etmedim. Dr. Roswell'e bile ondan hiç bahsetmedim."

"Güzel. Bu iyi." Konuşmadan önce bir dakika boyunca başımı okşamaya ve parmaklarını saçlarımdan geçirmeye devam etti. "Bebeğim, bundan bahsetmenin ve bunu düşünmenin zor olduğunu biliyorum ama Westman'ın seni kaçırdığı gece olanları kimse bilemez. Asla. O deneyimi alman ve hiç olmamış gibi aklının bir kenarına koyman lazım."

"B-biliyorum. Çünkü onu öldürdüler, değil mi? Senatör Oakley'nin adamları Karl'ı öldürdü, çünkü onlara şantaj yapmaya çalıştı ve videoyu da güvence olarak tuttu, değil mi?"

Başımı ovalamaya devam ederken, güçlü parmakları saçlarımın üzerinden kafatasıma masaj yapıyordu. İlahi bir histi bu ve konuştuğumuz hoş olmayan konunun tam aksiydi. "Sanırım bu olan şeylere en yakın hali, tabii bunu gösterecek kanıt ya da gösterge asla yoktur. Bedeni asla bulunmayacak. Westman yeryüzünden silindi."

Başımla onayladım. Hislerimi gerçekten ifade edemem de anlıyordum. Ethan'm kelime seçimleri beni yüreğimden vurdu. *Yeryüzünden silindi*. Çünkü babama da bu olmuştu. Gitmişti. Artık benim için burada değildi. Artık konuştuğumuzda benim için hissettiği sevgiyi sesinde duyduğum zamanlar yoktu.

Ve gitme sebebi, benim yıllar önce olmasına izin verdiğim bir şeye dayanıyordu. Hareketlerimin sonuçlarıydı. Lance de oradaydı, evet, fakat onun şeytani fiiliyatını mümkün kılan benim kararımdı. Partiye gittim. Sarhoş oldum ve bedenime saygı duymadım. Kullanıldım ve istismar edildim. Başıma gelen şeyin beni ölmek istememe sebep olan bir noktaya getirmesine izin verdim. *Acınası*. Fakat en sonunda, feda edilen babamın hayatı oldu.

Bugün ikinci defa, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Babamı ne kadar özlediğimi," diye ağzımdan kaçırıp verdim. Duygularım öyle hassas haldeydi ki başka bir ağlama krizinin yolda olduğunu hissettim.

"Bebeğim..." Ethan elini karnıma koyup okşamaya başladı. Hareketi çok tatlıydı ama sadece babam için daha fazla özlem duymama sebep oldu.

Kelimeler ağzımdan çıkıvermeye başladı ve onları durduramadım. "Bugün doktora gidip bebeğimizin görüntüsünü gördük. Eğer babam hâlâ burada olsaydı onunla paylaşırdım ve o bunu dinlemek isterdi. Büyükbaba olacağı için heyecanlı olurdu. Ona fotoğrafları gösterirdim. Nasıl hissettiğimi bilmek isterdi. Sadece onu çok özleyorum..." Nefes almak için duraksadım. "Şimdi onunla konuşamam ve annemle de konuşamıyorum. Kimsem yok... Kendimi bir yetim gibi hissediyorum..." En sonunda patladım, bu defa sessizce ama çok uzun zamandır acı veren bir şeyle ilgili kederimi paylaşmak, duygusal olarak daha az acı verici değildi.

Ethan benim sessiz hıçkırıklarla titrememi hissetti, fakat yanıtı sadece bana biraz daha sıkı sarılmak oldu. Büyük bir kaybım olsa bile hâlâ ona sahip olduğumu gösteriyordu. Karnımdaki okşayışları da sertleşmiş olmalıydı, çünkü tam o sırada oldu.

Rahmimin içinde titreşen ufak bir gıdıklama. Bana keleklerin kanatlarını hatırlatan bir şekilde, karnımın iç kısmına sürtünen bir şey. Donakaldım ve Ethan'ın elini kendi elimle kaplayıp hissettiğim noktaya bastırdım.

"Ne?" diye sordu endişeyle. "Canın mı yanıyor?"

"Bebeğimizi hissettim. İçimde hareket ediyor. Tıpkı kelebeğin kanat çırpması gibi." *Tıpkı bir melekten gelen mesaj gibi.*

Elini üzerimde tuttu. Benim hissettiğim şeyi hissedebilmeyi umuyordu muhtemelen, fakat henüz bunun mümkün olduğundan şüpheliydim. Birlikte yatakta uzanarak değiştirilemeyecek kötü şeyler için endişelenirken, çok önemli bir şeyin farkına vardım. Ethan olmasa asla bunun üstesinden gelemezdim. Onun gücü, beni zor kısımlardan çekip almıştı.

Ethan pes etmeme asla izin vermedi.

Sonra ağzından çıkan kelimeler, kayıplarına rağmen o beni bulduğunda ne kadar kutsandığımı gösterdi.

"Seni seviyorum," dedi kulağıma, "ve bu ufaklık seni seviyor... hem de çok." Parmaklarını genişçe açtı, bana son kısmı söylerken sevgi dolu bir sahiplenicilikle karnımın üzerini kavradı. "Oradan izliyor. Baban. Artık seni başka bir yerden seviyor ama sevgisi hâlâ orada Brynne ve her zaman da orada olacak."

Ethan

Oakley işe koyulmak için bir gün bile kaybetmedi. Ricanın gelmesine birkaç gün var diye düşünmüştüm. Ama hayır, sanırım düşünmemeliydim. Senatörün harcayacak fazla vakti yoktu. Amerika'daki seçimlere bir aydan az zaman vardı ve kimse için zaman durmuyordu. Restorandaki öğle yemeğinde haberleri gördüğüm andan beri senaryoyu aklımda oynatmıştım. O sik emici oğlunun savaş yarasını, kendi partisinden adayı başkanlık koltuğuna sevk etmek için kullanacaktı. Ve işe yarayacaktı.

Arama, ben gece vakti tek sigaramı içerken cep telefonuma geldi.

"Blackstone."

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Geçmiş tamamen arkada bırakmanın garantisini istiyorum."

“Tabii ki garanti istiyorsun. Hepimiz istiyoruz. Bunun nasıl olmasını teklif ediyorsun, Senatör?” Önerebileceği şey her neyse ödüm kopuyordu. Muhtemelen ne olabileceğine dair bir ipucum olduğundandı. Brynne’in annesinden gelen arama iyi bir kahrolası ipucuydu.

“Eski bir aile dostunun yapması gereken basit bir destek gösterisi. Hastane ziyareti. Medyanın icabına bakılacak.”

Bingo. Fikirle birlikte irkildim. Brynne’in yatakta ağlaya ağlaya uyumasını aklıma getirdiğimde, “Karım asla kabul etmeyecek,” dedim. Pili bitmiş ve bitkindi, annesiyle yaşadığı tartışma dolayısıyla çok duygusaldı. Duyarsız sürtük bugün sabrımı son sınırına kadar zorlamıştı. Ne çeşit sikik bir inek, kızının duygusal ve fiziksel iyiliğini bu kadar az düşünürdü? Ve şimdi de bu göt oğlanı vardı. Sigaramı söndürdüm ve bir tane daha yaktım.

“Kabul etmesini sağla, Blackstone.”

“Kampanyandan başka hiçbir şeyi umursamadığını biliyorum, Senatör, hatta kendi oğlunun başına gelenleri bile ama politika ya da tecavüzcü oğlunla ilgili herhangi bir şey sikimde bile değil.”

Açık açık konuştuğu için Oakley’yi takdir ettim. Boş laflarla vakit harcamamıştı. Neredeyse insanlıktan yoksunmuş gibi görünen düz tonlu Amerikan aksanıyla doğrudan konuya daldı. “Yıllar önce hatalı bir karar vermiş ve her şeyi kesinlikle arkalarında bırakmış bir çift pervasız genç olmaları, utanç verici sırlarının şantajla açığa çıkarılacağından endişelenmekten daha iyi değil mi sence de? Eğer hâlâ arkadaşlarsa, o zaman suç falan olmamıştır. Basit bir sigorta, Blackstone. Bence bundan hoşlanırsın.”

Kabul etmekten ne kadar nefret ediyor olsam da, Oakley’nin “sigorta” olayı gerçekten çok akıllıcadı. Fakat akıllıca olmasının Brynne’e yardımı olmazdı. Onu incitir-

di. "Hamile karımın iyiliğini önemsiyorum, kendisi bugün medyada patlayan boktan kasırga yüzünden hastalandı. Ve bunun sana bir zerre bile yararı olmayacak, Senatör. Gidip de onu görmesini sağlayamam. Bunu yapmaz."

"Bir hafta içinde, lütfen," diye yanıtladı ve hattı kesti. *Sikilmiş piç kurusu*. Cep telefonuma gözlerimi dikip baktım, elbette aradığı numara şimdiden devre dışı kalmıştı. Bir korku hissi omurgamdan aşağı doğru indi. Bir Djarum daha yakıp ciğerlerimi doldurdum. Bu sorunu nasıl çözeceğimi bilmiyordum ve sıkıntı saatler içerisinde katlanarak artmıştı. Amerikan başkanlık seçimleri bunun sorumlu-suydu. İnsan bu devasa, lanet olası canavarla nasıl savaşırdı?

O yüzden kalkıp ofisimden çıktım. Balkonda oturacaktım. Ciddiyetle sigaramı içmeye başladım. Birinin arkasından diğeri geliyordu, ta ki nikotinle uçana ve tütünle inkâr edemediğim bağımlılığımı doldurana kadar.

Duman, serin gece rüzgârında ağır, dalgalanan şekillerde uzaklaştı. Sorunlarımın da büyüğü bir şekilde aynısını yapabilmesini diledim. Olmayacak bir düşünceydi. Gerçek hayat asla o şekilde işlemiyordu. Bu konuda elim zorlanıyordu. Bazen poker becerim bir lanetten ibaretti, çünkü buradaki ihtimalleri biliyordum. Oyundan çekilmenin tek seçenek olduğu zamanı görebiliyordum.

Brynn'e'i Oakley'nin çemberine sokmak onun için iyi olmayacaktı ama bunun için çoktan geç kaldığımdan korkuyordum. *Zavallı sevgilimin canı yanacak*.

BÖLÜM 8

Bryenne

"Birkaç gece önce Ethan'ı balkonda sigara içerken buldum. Erken saatlerde ben... Lance Oakley konusunda üzgündüm ve gecenin ortasında uyanıp yatağı boş buldum. Tuvalete gitmek için kalktım ve sonra ona bakmaya gittim. Sigarayı bırakmaya çalışıyordu ve bildiğim kadarıyla iyi de gidiyordu ama birkaç gece önce... bir araba sigara içmiş olduğunu görebiliyordum."

Dr. Roswell yargılayıcı olmayan ses tonuyla, "Nikotin bağımlılığını bırakmak, uyuşturucu ya da alkolü bırakmaktan daha kolay değil," dedi.

"Yine de, sanırım onun durumunda bu nikotin bağımlılığından daha fazlası."

"Nasıl, Bryenne?"

"Ah, bir gün bana Afganistan'daki savaşta tutsak tutulduğu zamanı anlattı." Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, çünkü Ethan'ın hikâyesini ondan habersizce paylaşmak ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Bilgi ihtiyacımın, onun mahremiyetine üstün geldiğine karar verdim. "Yirmi iki gün boyunca bir yerde tutulup işkence görmüş.

İutsaklığı sırasında sigara için duyduğu istekle neredeyse kafayı yiyecek noktaya gelmiş. Bana, sigaraların kurtulmasının bir hatırlatıcısı olduğunu söyledi. Çektiği onca şeyden sonra hayatta kaldığını, bir gün daha sigara içebildiğini. Korkunç kâbuslar görüyor ve onlar yüzünden ıstırap çekiyor. Yardım etmeye çalıştığımda duvarlarını indiriyor. Bana pek bir şey anlatmıyor ve sanırım utanıyor. Bu korkunç... Onun için çok endişeleniyorum."

"Ethan için çok zor olduğunu hayal edebiliyorum. Birçok asker travma sonrası stres bozukluğundan mustariptir." Defterine yazdığını fark ettim.

"Öyleyse onun için ne yapabilirim?"

"Az önce söylediğin şeye göre, Ethan son derece uç bir travmaya maruz bırakılmış ve hayatta kalmış. Travma kurbanları hakkında anlayan gereken şey şu ki onlara travma geçirten şeylerin hatırlatılmasından uzak durmak için neredeyse *her şeyi* yapacaklarıdır. Çok acı vericidir."

"Yani, bana anlatması için ona baskı uyguladığımda onun için daha zor hale getiriyorum? Neler olduğuyla ilgili konuşmasını istemek onu daha çok incitiyor?"

"Şey, kendini onun yerine koy, Brynne. Sen de bir travmaya maruz kaldın. Hayatını her yönden etkiledi. Az önce bana, bu hafta medyanın Lance'in yaralanmasıyla dolu olmasının seni ne kadar çok üzdüğünü anlattın." Dr. Roswell hiçbir zaman tatsız şeyleri güzel göstermeye çalışan biri olmamıştı. "Sana olan şeylerin hatırlatılmasından sakınmaya çalışmak senin için ne kadar zor oluyor?"

Gerçekten fena halde zor, doktor.

Dr. Roswell'in ofisinden ayrılırken, Len benim için kapıyı açık tuttu. "Sizi eve mi götüreceğim, Bayan Blackstone?"

Nazik, dev gibi şoförüme bakıp iç geçirdim. "Len, lütfen. Bunun üzerinden defalarca geçtik. Bana Brynne demeni istiyorum."

"Evet, Bayan Blackstone. O zaman eve?"

Başımla yavaşça onu onaylarken, "Pes ediyorum," diye homurdandım. Bu adam fazlasıyla tahammüllüydü ve yine de bu küçük oyunumuzu oynarken bana takıldığını hissediyordum hep. Koltuğa yerleştim ve Dr. Roswell'le TSSB konusundaki konuşmamızı düşündüm. Ethan ve kendim için. Ama daha da önemlisi, onun için destekleyici, iyi bir eş olmak istiyordum sadece. Yanında olduğumu, kötü bir rüya görürken ne diye bağırırsa bağırırsın onu sevdiğimi ya da kendini daha iyi hissetmesi için bana ihtiyaç duymasında bir sorun olmadığını bilmesini istiyordum. Eğer kötü bir rüyanın ardından rahatlamasına yardım etmek için biraz ezici seks gerekiyorsa, o zaman onu yapabilirdim. Seks her zaman nefisti ve şu anda bedenim hormonlarla aşırı hareketliydi, yani...

Telefonum çaldığında çantamdan çıkardım. Benny'den gelen bir mesajdı: **İyi misin, hayatım?** Okuduğumda beni gülümsetti. Artık Ethan'la evliyim diye, Ben bana göz kulak olmayı kesmemişti. Düzenli olarak temas kuruyorduk. O, bütün kalbimle sevdiğim bir arkadaşımды ve birlikte olduğumuzda sadece kendim olabileceğimi biliyordum. Ben'le ikimiz, Gaby'yle olamadığım bir şekilde farklıydık. Ben ve Gaby de çok yakındı, fakat Gaby'nin de kendi karabasanları vardı. Duygusal problemleri dağ gibi olan kadın arkadaşlara ilgi duyduğu konusunda Ben'e takılıp dururduk. Biz kadınları neyin mutlu ettiğini öğrenmenin ona "vajina puanı" kazandırdığını söylüyordu. Bizzat kendisi vajinalara düşkün olmayabilirdi, fakat bu dünyanın dönmesini sağlayan şeydi, o yüzden anlamaya değerdi. Ne yazık ki

şakası son derece doğrudu. Ben, Lance'in hikâyesinin bütün haberlere düştüğünü görmüş olmalıydı. Lanet olsun, birinin bunu duymaması için bir kayanın altında yaşaması gerekirdi. Yani sadece yanımda olduğunu haber veriyordu.

Cevap yazdım: **Olacağım :) Seni özledim ama. Yakın zamanda hamile kıyafeti almak için beni alışverişe götürsen?**

Hızlı cevabına genişçe sıırttım: **Tabii, seksi annecik. XO.** Ben, moda ve tasarım olan şeyler konusunda ciddi ağzının tadını biliyordu. Kıyafet konusunda beni doğru yönlendireceğine hiç şüphem yoktu.

Londra trafiği, eve gitme vaktimin normalden daha uzun zaman alacağını emrettiğinden, e-postalarımı kontrol ettim ve gelen kutum tamamen temizlenene kadar cevap yazdım. Len konuşkan biri değildi, o yüzden o Rover'ı tıkalı sokaklarda ve sonbaharın çiseleyen yağmurunda sürerken sohbet etmek zorunda kalmadım.

Annemin beni tekrar aramaya çalışmamış olması da dikkatimden kaçmamıştı. Şaşırtıcı değildi ciddi. Gerçekten ağır şeyler söyleyip telefonu suratına kapatmışım. Yeniden konuşmamız biraz zaman alacaktı. İlişkimiz öyle fena halde karmaşıktı ki! Buna inanmaktan nefret etsem de, gerçekler sık sık çirkin olurdu ve annemle benim içinse bu gerçek, sıkı bir adet öncesi sendromu yaşayan şeytanın teki gibiydi.

Telefonum gelen bir mesajla beni uyardı. Bir kez daha çantamdan çıkarıp okudum.

Facebook profilimin ekran görüntüsünü içeren bir medya mesajıydı. Daha yakından baktım, bana gönderilen şeyi tam olarak deşifre ettiğimde kalbimin bir taş gibi dibe çöktüğünü hissettim. Kendi profilimde paylaştığım bir gönderiydi. Ethan, Karl'ın beni götürdüğü yeri bulabilsin diye Facebook'un GPS'ini kullandığım zamandandı. Ayrıca

Kiminle birliktesin? kısmına Karl Westman'ı etiketlemiştim, böylece Ethan beni kimin kaçırdığını öğrenecekti. Ekran görüntüsünün altında tek bir cümle vardı: **Kari Westman 3 Ağustos'tan beri kayıp ve en son seninle birlikte görüldü.**

Ethan

Ofisime vardığında onu tarif edecek tek şey, kendini kaybetmiş olurdu. Len, Brynne'i kırk dördüncü kata çıkar-mıştı ve Brynne'i resepsiyonun dışında karşıladım. Onu oradan alıp çalıştığım yerin bitişiğindeki birkaç odalı süite götürdüm.

Brynne etrafındaki stüdyo daireye kafa karışıklığıyla baktı, muhtemelen niçin daha önce hiç burada bulunmadığını ya da benim bahsettiğimi duymadığını merak ediyordu. Ondan önceki bütün kadınları becerdiğim yerin burası olduğunu ona söylemek için hiçbir zaman uygun görünmüyordu, ama şu anda? Siktiğimin söz konusu bile değil bu.

O yüzden bunun yerine onu kollarımın arasında tut-tum. "İyi olduğunu söyle bana bebeğim."

"Ethan, bana bunu niçin yapıyorlar? Hiç duracaklar mı?" Soruları kalbimi parçaladı. Sanki bir kasap satırı göğ-süme dayanmış ve sertçe bastırılarak kemiklerimi parçalıyor ve etimi deşiyordu.

"Brynne, sakinleşmen ve beni dinlemen gerekiyor." Yüzünü ellerimin arasına alarak yukarı doğru kaldırdım, bana odaklanmaya zorluyordum. "Haberlerin patladığı o gece Senatör Oakley beni aradı. Senden... oğlunu hastanede

ziyaret etmeni ve dünyaya ne kadar iyi arkadaşlar olduğunu göstermeni istiyor." Kelimeleri ona söylemek zorunda kalmak bile beni hasta etti, fakat birkaç gece önce bu pislikten kurtulmanın başka yolu olmadığını fark etmiştim.

"Seni mi aradı? Onunla konuştun ve bana söylemedin mi?" Suçlarcasına bağırıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, ama o an için öyle karar..."

"Ama niçin? Yaşadığım müddetçe bir daha Lance Oakley'yi görmek istemiyorum. Benden ona gitmemi istemeye cüret etme," diye bağırdı. "Annemden daha iyi değilsin!"

Gözleri bana bakarken vahşice alev alevdi. Kaçmaya hazırlandığını söyleyebilirdim, o yüzden o fikri hemen bastırdım. "Hayır, doğru değil," dedim ve kollarını kavrayarak onu bana odaklanmaya zorladım. "Ona hayır, dedim. Seni üzecek bir şeyi yapmanı istemeyeceğimi söyledim ama onlar bugün Facebook ekran görüntüsü yolladılar." Sesimi alçalttım ve ona acımasız gerçeği söyledim. "Sen yakın bir aile dostu olarak röportaja gitmediğin müddetçe bu bok bitmeyecek."

Acıklı bir şekilde, "Hayır..." dedi.

"Brynne, bebeğim... Videoyu bilen başkaları da var. Bunu bana kendin söyledin. Oakley'ye yapacağın bu hastane ziyareti videoyu beş para etmez hale getirecek. Seni olduğundan daha fazla riske sokamam. Lütfen sadece nedenini dinle."

Bana attığı bakış... Güzel yüzündeki trajik ifade, akan gözyaşları ve yıkım... gerçekten canımı yakıyordu.

Bir dakika boyunca gözlerini kapattıktan sonra başını neredeyse belli belirsizce salladı.

Uzun ve ağır bir şekilde öptüm onu. Sadece bizi birbirimize yaklaştırmak ve ona, onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek için. Sonra onu oturtup senatörle olan konuşmamı anlattım. Videonun varlığından haberdar olan kişileri, Karl Westman'ın kalkıştığı şeyi yapmaya çalışmaktan alıkoymanın ne kadar önemli olduğundan bahsettim. *Soysuz şantajcı orospu çocuğu*. Ayrıca, Lance Oakley'yle arkadaşlığını ilan ederek videonun olumsuzluğunu etkisiz hale getirmekten. *İki sikli tecavüzcü it*. Eğer hâlâ arkadaş olarak görüşüyorlarsa, nasıl olur da bir suç işlenmiş olabilirdi? Eğer geleceğin Amerika Birleşik Devletleri Başkan Yardımcısı'nı utandırmak için video yayınlanacak olursa, sadece iki çocuğun arasındaki, gençliğin verdiği düşüncesizlik olacaktı. *Sik emici ahlaksız yalaka*.

Brynne bölmeden ya da daha fazla soru sorarak her şeyi yıkmadan konuşmamı dinleyerek sindirdi. Berrak kahverengi gözleri benimkilere baktı, durumu sessizce değerlendirdiyordu. Tanrım, gücüne hayrandım. Kadınının cesareti ya da zekâsından asla şüphe etmemiştim.

Fakat şu anda onun canını yakıyordum. İnsanı korkutan şeylerle yüzleşmeyi bilirdim. Brynne için de, Oakley'yi yatağında ziyaret etmeye zorlanmak onu korkutuyordu.

Lanet olası şey beni de öldürüyor.

Ona söylediğim her şeyi dinliyormuş gibiydi ve ayağa kalkıp banyoya doğru yürüyerek aynanın önünde durdu. Orada durup kendine baktı, biraz duygusal gibiydi ve benim mayısta tanıştığım tutkulu kızla hiçbir alakası yokmuş gibi görünüyordu.

En sonunda bana bakmak için döndü. Dudakları titriyor, gözleri eğer tadarsam tuzlu olacağını bildiğim yaşlarla doluyordu. Konuşmak için ağzını açtı. Refleks olarak yutkunurken sesi çatladı. "Benim... Benim gidip Lance'i görmem gerekiyor, değil mi?"

Sorusuyla irkildim, verebileceğim sadece tek bir cevap olduğunu biliyordum. *Buharı tüten bir bok yığını gibi berbat bir durum bu.*

Bryenne

Hükümetin ağır hareket ettiğini söyleyenler her kimse, Amerika Birleşik Devleti'nin gelecek başkan yardımcısı adına çalışan insanlardan bahsetmiyormuş. Lance Oakley'yi ziyaret etmeyi kabul ettiğim anda, olaylar ışık hızında ilerledi.

Bunu yapmak zorundasın. İçeri girmeyi bekleyerek hastanenin koridorunda durdum, antiseptik ve steril havaya yayılan yemek kokusu kusmak istememe neden oluyordu. Kendimi toparlamaya çalışırken, elime tutuşturulan çiçek buketi hafifçe sallanıyordu. Seçim şansın yok. Ethan'ın sırtıma yerleştirdiği eli sahiplenici hissettiriyordu, fakat şu anda hangi duygularla boğuşuyorsa başa çıkamazdım. Bebeğini korumak için yapmak zorundasın. Ethan'ın neden kafayı yediğini biliyordum. Ama şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ethan, benim cep telefonumdan gönderdiği bir kısa mesajla Lance'le buluşmayı kabul ettiğimi söylediği anda, fazlasıyla iyi organize edilmiş bir medya şovu yürürlüğe koyuldu. Limuzinler, polis eskortları, gizli girişler, kişisel fotoğrafçılar, hasta için hediyeler, ne yapılacağı, ne kadar kalınacağı ve neler söyleneceği üzerine yapılan bilgilendirmeler. Her şey milisaniyede ayarlanmıştı. *Bunu gerçekten*

yapıyorsun. Ethan'm eli belimi okşadı. Bu hasta ziyareti sirkinin bir parçası olmaya zorlanıyordu. Kocam geçmişimle tanışmak üzereydi. Unutmak istediğim her şeyle. *O sadece ülkesine hizmet ederken yaralanan bir asker.*

"Bay Blackstone, siz Lance Oakley'yle tanıştırılana kadar Bayan Blackstone'un sol tarafında kalacaksınız, tanıştırdıktan sonra bir telefon görüşmesi yapmak için odadan çıkacaksınız. Karınız, Teğmen Oakley'yle yapılan bu görüşmeyi yalnız tamamlayacak." Ethan'la konuşan basın sözcüsü kadın, Ethan'ın ona attığı bakışla bembeyaz kesildi. Aslında irkilmmişti. Benim görüş menzilimin dışında kaldığı için, Ethan'ın kadına attığı "siktir git kasıntı amcık" bakışını göremedim, fakat yüzünün şu anda nasıl göründüğünü tahmin edebilirdim. Ve hayır, Ethan kadının talimatlarını pek iyi karşılamazdı, öyle değil mi? Özellikle de az önce beni başka bir adamın ellerine bırakması söylenmişken. *Lance alelade bir başka adam değil.* Ethan kadının talimatlarını izlemeyebilirdi bile. Sanırım Bayan Basın Sözcüsü bunu öğrenmek üzereydi.

Kadın, kasten Ethan'la göz teması kurmaktan kaçınarak bana, "Hepimiz hazır mıyız?" diye sordu.

Hayır. "Evet." O sadece ülkesine hizmet ederken yaralanan bir asker. Onu uzun zaman önce tanıyordun, bunu yapabilirsin.

Bacaklarım beni ileri yönlendirdi. Nasıl olduğunu bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse ruhumun bedenimin dışına çıktığı bir deneyime yakın bir şey hissettim, fakat bir şekilde beni onun özel hastane odasına götüren ağır adımları attım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Lance'in korkunç şekilde yaralandığını ve sağ bacağının dizinden aşağısının

kesildiğini biliyordum, fakat yatakta yatan insan benim için neredeyse tanınmaz haldeydi.

Benim hatırladığım Lance Oakley kolejli, batı yakası sosyete çocuğuydu. Hoş görünümlü ve hırslı. Biz birlikteyken Stanford Üniversitesi'nde hukuk eğitimi alan bir öğrenciydi.

Şimdi Stanford Hukuk'taki haliyle alakası yoktu.

Kolları dirseklerinden parmak boğumlarına kadar dövmelemlerle kaplıydı. Kahverengi saçları, bir askerde olması gerektiği gibi kısacık kesilmişti, fakat tıraşsız sakalıyla karışığında kaba ve sinirleri gergin görünüyordu. İri bedentli, kaslı ve dövmeliydi. Hastane önlüğü içinde bir yatakta uzanıyordu. Bakışları doğrudan önündeki duvardaydı. Bende değildi. Terk edilmiş görünüyordu, uzun yıllar boyunca kafamda canlandırdığım soğuk, kadın düşmanıyla alakası yoktu.

Olduğum yerde duruvermiş olmalıydım, çünkü Ethan sırtımda tuttuğu elini biraz daha sertçe bastırdı.

Bir adım daha attım, gittikçe yaklaşıyordum. Gözlerini yukarı kaldırdı. Hatırladığım gibi çok koyu kahverengiydi. Ayrıca hatırladığım ukala, kendinden emin olma durumu gitmişti.

Şimdi, daha önce onda hiç görmediğim bir şeyi görüyordum. Gözlerinde pişmanlık, özür ve önümdeki hali yüzünden duyduğu utanç vardı. Hastane yatağında, bacaklarından birini kaybetmiş halde. Geçen yedi yıl içinde bir noktada, belki de sakatlandığından beri, Lance Oakley bir vicdan sahibi olmuştu.

"Brynne."

"Lance."

Yüzü yumuşadı. "Buraya... geldiğin için teşekkür ederim," dedi açıkça. Sanki o da babasının basın sözcüsü tarafından talimat almıştı.

"Tabii ki." İleri doğru çıkıp çiçekleri örtünün kenarına bıraktım ve elimi uzattım.

Dövmeli parmakları uzanmış elimi yakaladı ve mucizevi bir şekilde, korkunç bir şey olmadı. Dünya sona ermedi, güneş de batıp yok olmadı. Lance elimi kaldırıp yanağına koydu ve orada tuttu. "Seni yeniden gördüğüm için öyle mutluyum ki."

Fotoğrafçı bu ânı deli gibi kayıt altına aldı ve fotoğrafları baskıda, televizyonda, dergilerde, her yerde göreceğimi biliyordum. Artık içindeydim ve geri dönüşü yoktu. Hiç-birimiz için.

Ethan'ın yanımda olduğunu hissedebiliyordum, kopmaya hazır bir ip gibi gergindi. Lance'in bana böyle samimi bir şekilde dokunmasından dolayı şüphesiz küplere biniyordu. Garip bir şekilde, beni hiç etkilemedi. Her şeyden daha çok, uyuşmuş hissediyorum. O yüzden bu işkenceye son verebilelim diye kendimi bu maskaralığı sürdürmeye, devam ettirmeye zorladım.

Elimi, tutuşundan geri çekerek konuştum. "Lance, bu kocam Ethan Blackstone. Ethan, bu Lance Oakley, San Francisco'dan eski bir... arkadaş."

Lance bütün dikkatini Ethan'a çevirdi ve selamlaşmak için elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ethan."

Ethan'ın el sıkışmayla karşılık vereceğinden emin olmadığım uzun bir duraklama geçti. Herkes nefesini tutarken zaman durdu.

Sonsuzluk kadar hissettiren bir müddet sonra Ethan elini uzattı ve sertçe el sıkıştı. "Ne var ne yok?" Karşılama sorunsuzca gitse de erkeğimi tanıyordum ve burada olduğu

her kahrolası saniyeden nefret ediyordu. Benim burada bulunmak zorunda olmamdan. Kendisinin olmadığı biri gibi davranmak zorunda kalmasından.

Sonra, sanki bir ekran yönetmeni sahneyi kesmelerini söylemiş gibi birisi ileri çıkıp Ethan'ın omzuna dokunarak böldüğü için özür dilediğini, ancak önemli bir telefonu olduğunu söyledi. Ve işte öylece, Ethan izin istedi. Ethan'ın dışarı çıkışını izledim, gergin yürüyüşü beni burada yalnız bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. *Bunu yapabilirsin.*

"Oturacak mısın?"

"Evet, elbette." Senaryoyu izledim. Beynimin ne söyleyeceğimi ve yapacağımı hatırlamasından dolayı şaşkındım.

Yanına oturtulduğum anda yine uzanıp elimi tuttu. Yapmasına izin vermemin tek sebebi, kameranın klik seslerini duyabilmemdi. Bizi, biri yaralandığı için hastanede yatarken yakın arkadaşların yapacağı şekilde sohbet ederken çekiyorlardı. *İyi bir iş çıkarıyorsun ve neredeyse bitirdin. Şunu bitir, kapıdan dışarı çık ve asla arkana bakma.*

"Öyle harika görünüyorsun ki. Mutlu görünüyorsun, Brynne."

"Mutluyum." Sanki bir hatırlatıcıya ihtiyacım varmış gibi, küçük kelebekten meleğim bana varlığını göstermek için o ânı seçti. Gözlerimi kapattım ve kendime, içimde güvenle büyüyen bebeğimin titreşen dokunuşlarını hissetme izni verdim. Bu mucizenin güzelliği, şu andaki durumun bütün garipliğini silip götürdü. Katlanmayı mümkün hale getiriyordu.

"Brynne... Bunun için çok üzgünüm. Buraya gelmek zorunda kaldığın için. Mecbur kaldığın için üzgünüm, ama en sonunda seni yine gördüğüm için çok minnettarım."

Sesi artık öyle farklıydı ki. Konuşma şekli farklıydı. Samimiyet seziyordum...

Gözlerimi açıp ona baktım, bir cevap bulma konusunda zorlanıyordum. En sonunda becerdim. "Umarım... çabucak iyileşirsin, Lance. Benim.... Benim gitmem gerekiyor." Son darbenin vaktiydi, benim için atlatması en zor kısım olacaktı. Ama benden ne beklendiğini biliyordum. Ve öyle de yapacaktım.

Sandalyemden kalkıp ona doğru eğildim.

Yüzü asıldı, ziyareti sona erdirdiğim için yüzü hoşnutsuzlukla değişiyordu. Derin bir nefes aldım ve basit bir sarımayla yanağımı onunkine bastırdım. Kamera başka bir klik yağmuruyla patlarken kendimi orada tuttum.

Lance kollarını sırtıma doladı.

Yine gözlerimi kapattım ve Ethan'la kelebek meleğimin düşüncesi bu ânı atlatmamı sağladı.

Görevim neredeyse tamamlanmıştı. Damalı bayrak düşmek üzereydi ki Lance kulağıma bir şey fısıldadı. Sözler aceleyle söylenmişti ve yalnızca benim duyabileceğim kadar sesliydi, fakat kulağa nasıl geldiğini tarif edecek tek bir kelime vardı. Çaresiz.

"Brynnne, lütfen beni görmek için tekrar gel. Sana yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu anlatmam lazım."

BÖLÜM 9

Bryenne

Lance'in odasından çıktığım anda Ethan'ın kötü bir durumda olduğunu biliyordum. Gözlerinin çevresindeki endişe çizgilerini ve çenesinin sertçe kenetlenmesini görebiliyordum. Özellikle de bizi eve götürecek arabayı reddedererek onun yerine Len'i beklettiğinde, bedenindeki gerilimi fazlasıyla hissettim. Ethan, senatörden gelecek hiçbir şeyi kabul etmezdi. Görev tamamlanmıştı.

Len bizi binamızın lobisine bıraktığı anda, Ethan hızlı adımlarla beni içeri yönlendirdi. Genelde yaptığı gibi, kapıcımız Claude'u selamlamak için bile bir saniye harcamadı. Bizi tek bir amaçla yönlendirdi, bir kelime bile etmeden beni asansöre çekti.

Beni bir köşeye doğru ilerletip bedenini benimkine dayadı, başını boynuma indirdi ve içine bir nefes çekti. Sessiz kalmaya devam ederken beni oraya sabitledi ve kokumu içine çekti. Ondan gelen baştan çıkarıcı erkeksi kokuyu alabiliyordum. Seks arzusunun ve yakıcı, ilişkiye girme isteğinin kokusuydu.

"Ethan," diyerek adını mırıldandım.

“Şişt.” Tek parmağını dudaklarıma getirerek orada tuttu. “Konuşmak yok.”

Aletin uzunluğunun kalçama dayandığını hissedebiliyordum ve omurgamdan aşağı bir ürperti iniverdi. Şimdiden ıslaktım ve henüz bana bedenini dayamaktan ve konuşma yüzünden hoşnutsuzluğunu göstermekten başka bir şey yapmamıştı. Ona göre hepsi güç gösterisiydi. Ne istediği konusunda zihni ve bedeninin benimkiyle iletişim kurma yoluydu ve bu çok etkiliydi.

Ethan becermek istiyordu. Beni.

Kapalı kapıların ardına girdiğimiz anda salacağı ateş fırtınasını geride tuttuğunu biliyordum.

Kapı mandalının kilidinin oturuşu gergin sessizlikte inanılmaz gürültülüydü.

Duyularım yüksek alarımda olduğundan, bana gelmesi için kendimi hazırladım. Uzun süre beklemem gerekmedi. Bir saniyeden daha kısa sürede, her şeyden öte bir niyeti ve yalnızca bir amacı olan çok sert bir beden arkadan sarıldı. Amacı içime girmektir.

Ethan ellerini eteğimden yukarı çıkardı ve ben daha bir adım atmadan, parmaklarını klitorisimde kaydırıyordu. Kadınlığımı zorlayıcı bir şekilde dürtüklemesi ilkeldi ve beni ânında şehvete yolladı. Düğmeyi açan, onun bu hayvansı çaresizliği idi. Ethan arkamda yırtıcı bir canavardı ve aklımda uyandırdığı erotik görüntüler benim de aynı şekilde çıldırmamı sağlıyordu.

Boynuma doğru kendini beğenmişçe, “Şimdiden sırlıslıksın,” diye mırladı. Vajinamı parmaklarken kalçalarını popoma doğru hareket ettiriyor, beni bedenimin olayları ele geçireceği ve zihnimin bundan ötesini düşünmek zorunda kalmadığı yere doğru götürüyordu.

Beni ileri doğru, girişteki masanın üzerine itti. "Ellerini şuraya koy ve tutun," diye emretti.

Ben yerimi alırken, külotumun sertçe indirildiğini hissettirdi. Bir bacağımdan çıkarıldı ve sonra... sihirli parmakları yeniden vajinamdaydı. Şükürler olsun. Bu defa, ön taraftan yağmaladığı için arkamdan dayanabiliyordu. Kayganlığı kadınlığım boyunca yukarı aşağı yayıyor, yetenekli parmaklarıyla uğraşılıyor, sıvazlıyor ve ben neredeyse orgazma hazır hale gelene kadar orayı kayganlaştırıyordu. Ethan işaretler konusunda uzman olduğu için, bunu kısa süre içinde değiştireceğini biliyordum. Onun oluşturduğu ritme göre sarsılmaya başlayınca kadar istediğimi yapmama izin verdi, hafifmeşrep bir kadın gibi elinde gidip geliyordum. Sonra duruverdi. Parmakları beni terk ederken, "Hayır," diye karşı çıkarak inledim.

"Yakaladım seni, bebeğim. Tutun." Kıçıma sert bir şaplak indirdi, acı hazzımı bir tutam artırdı. Kaslarımı sıktım ve içimde olmasını çaresizlikle isteyerek ürperdim. *Bunu nasıl biliyor?*

Fermuarını açma sesi, tüm gün boyunca duyduğum en güzel sestiydi. Titremeye devam ediyordum, aletin başının sıcak ve hazır bir şekilde girişimde durduğunu hissettiğimden beklentiyle inledim.

Kollarımı masada hazırlayarak güzel Travertine mermerinden yapılma zemine baktım. Altımızdaki sahne sadece seksi temsil etmek için tarif edilebilirdi. Doğal yollarla elde edilen krem rengi çizgili taş zemine, gelişigüzel bir şekilde saçılmış kıyafet yığını vardı. Ethan'ın koyu gri pantolonu ve deri kemeri dizinin altında toplanmıştı, benim sıyrılan pembe dantel külotum hâlâ ayak bileğimin etrafındaydı. Burnu açık Gucci ayakkabılarım genişçe açılan bacaklarımı destekliyordu. Temsil ettiği şey yüzünden

cidden ağızları açık bırakan, seyirlik bir görüntüydü. Çıplak kalmaya uğraşamayacak kadar çaresiz kalan iki âşışın vahşı, edepsiz seksi.

Ayrıca kendimden geçercesine becerilmek üzereydim.

Ethan sabit bir darbeyle beni doldurdu, elleri baskı uygulamak için kalçalarımıdaydı. İçime gömüldüğünde, şu çok sevdiğim zevkle soluk soluğa inleme sesini çıkardı. "Hisset bunu, güzelim. Hepsini. Sadece senin için." İhtişamlı bir kaydırmayla kalın penisini çıkardı. "Şu anda öyle iyi, öyle kahrolası şekilde güzelsin ki... Bu masaya eğilmiş," derin bir şekilde içime itti, "aletimi alıyorsun."

Tanrım, içimde olması çok güzel bir histi. "Evet... Ah!" Erotik zırvalarına mantıklı bir şekilde yanıt veremezdim. Tek yapabildiğim almaktı.

Sert darbelerini yaparken, "Sen bana aitsin!" diye bağırdı, süratle girip çıkarken hızı neredeyse cezalandırıcıydı.

Evet, öyleyim. Erkeğim hastanede benden vazgeçmek zorunda kaldığı için, bana sahip olduğunu bir kez daha göstermeye çalışıyordu. Buna ihtiyacı vardı. Benim buna ihtiyacım vardı. Tekrar tekrar içime girdi, sıcak aleti içime gömülüyor ve beni neredeyse soluksuz bırakacak ahlaksız bir çekişle geri çekiliyordu.

"Söylediğini duymak istiyorum," diye hırladı.

Orgazmım yaklaşmaya başlarken, konuşmak şöyle dursun zorlukla düşünebiliyordum, ancak onun talepleri beni her zaman kendime getirirdi. "Ah, aman Tanrım Ethan... Evet... Ben sadece sana aitim!"

İlk kasılmamın başladığını hissettim, girip çıkan aletine yapabildiğim kadar sertçe kenetlenirken zirveye doğru yuvarlanıyordum.

"Ah, siktir, evet. İşte böyle sık!" Eli saçlarımı kavrayıp boynumu geriye doğru çekti. Nedenini anladım. Ethan du-

daklarımızın ve gözlerimizin buluşma yakınlığına ihtiyaç duyuyordu, sadece cinsel organlarımızın birleşmesi yetmiyordu. Diğer elini boğazımın etrafına sardı ve beni kıpırtısız tuttu. Dudaklarımı esir alırken aleti arkamda durmaksızın hareket ediyordu. Öpücüğü kavurucu, yiyip bitirici ve açtı. Sert dudakları ve dişleriyle beni ısırp emiyor, her yolla bana sahip oluyor, kesinlikle onun olduğumu gösteriyordu.

Tıpkı benim de ihtiyaç duyduğum gibi.

Ben yoğun bir zevk patlamasıyla zirveye ulaşırken, dili derin bir şekilde ağızıma dalarak soluğumu, ruhumu, her şeyimi ele geçiriyordu.

İçimde sertleştiğini ve şiştiğini hissettim. Uzun, alçak bir inleyişle adını haykırdım. O tek kelimeden başka bir şeyi dillendirmekten acizdim. Bildiğim tek kelime Ethan'dı.

Boşalmaya başladığında dudaklarıma doğru, "Seni seviyorum," diye soludu.

Ethan

Bryenne boşalırken etrafımı kavrayıp sıkıyordu. Nasıl da iyiydi. *Fena halde güzel.* Kadınlığının her kasılarak tutuşu ve ürperişi aletime sahip oluyordu. Kendimi bırakmaya başlarken hayalarındaki aceleci kasılmayı hissettim. Sıkı vajinasına yaptığım her darbeyle, "Ah... Ah... Ah," diye inledim.

Güzel sevgilim zarif bir teslimiyetle kendini bana verdi.

"Siktir, EVET!" Sıcak meni dalgası fışkırıp onu güzel ve edepsiz bir şekilde yıkarken ona dayandım. O güzel

saçlarından birkaç tutamı yakalayıp onu kendime dayalı tutarken, coşkulu şekilde düzmeyi sürdürdüm. *Siktir. Sevgilim. Benim. Bryme...* İçine karışırken bilincime gelişigüzel düşünceler girdi, fakat bir düşünce benimle kaldı. Ne kadar uzağa gitmiş olursam olayım, gerçeği kaybetmedim: Bu kadın bana baştan ayağa ve aradaki her şeye sahipti.

Ve her zaman böyle olacaktı.

Saçını serbest bırakıp boynunu düzelttim ve yüzümü ensesine gömdüm. Kadınlığının kokusuyla karışan çiçeği kokusunu soludum. Dudaklarımla omurgasının üzerini takip edip ona fısıldıyor, onu seviyor, kelimelerin arasında onu öpüyordum. Şimdi daha sakın olabilirdim, fakat az önce karımı evimizin girişinde deli bir adam gibi becerdiğimin fazlasıyla farkındaydım.

“Sen iyi misin?”

Seksi bir şekilde, “Hı hı,” diye mırıldandı.

Ne düşündüğünü merak ettim. Öyle olsa bile, farklı bir şekilde yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Oakley’yi hastanede bıraktıktan sonra aklımda fazlasıyla karanlık bir yere kaymışım. Ziyaretin gerekli olduğunu anlıyordum, ancak her saniyesinden nefret etmişim. İstedğim tek şey, kıymetli sevgilimi canını yakan şeylerden korumaktı. Ve bugün bunu yapamamışım. Kenara çekilmek ve o herifin ona dokunmasına izin vermek zorunda kalmışım. Yine.

O sik emici pislik hakkında düşünme.

İçinden çıkıp pantolonumu yukarı çektim, sadece yürüyebilmek için çekmişim. Birkaç dakika sonra üzerimden çıkacaklardı.

Elimi onun muhteşem şekilde sergilenen kalçasında gezdirdim ve yanaklarından birini sıkıp manzaraya kapıldım. “Sen fena... halde... güzelsin.” Güzel kelimesi, şu andaki görüntünün hakkını veremiyordu bile. Bunu karşıla-

yacak kelime yoktu. Ve ben ona bakmaya doyamıyordum.

İyice gerinen bir kedi gibi boynunu kıvırdı. Kadının memnun bir şekilde dingin görünüyordu, ama henüz onunla işim bitmemişti. Az önce yaptığımız çaresiz eve giriş seksî sadece ısınma turuydu.

Masaya eğildiği pozisyonundan, "Sanırım ayağa kalkmam gerekiyor," dedi. Pembe kadınlığı ayrık bacaklarıyla çevreleniyordu, bacakları uzun ve düz bir şekilde muhteşem ayaklarındaki siyah topuklulara kadar iniyordu.

İçimi bir suçluluk doldurdu. Elbette ayağa kalkmalıydı. Hamileydi. *Bazen sikik bir angut oluyorsun.* Doğrulmasına yardım edip onu kendime çevirdim. "Bunun için çok üzgünüm bebeğim. Senin için telafi etmeme izin ver." Onu kollarımın arasına alıp öptüm, yatak odasına doğru yürürken dudaklarındaki seksî gülümsemeyi gördüğümde rahatladım. "Uzun süre boyunca onları ovalayacağım."

"Lütfen," diye mırıldandı göğsüme doğru.

Ve dünyadaki her şeyin düzelmesi için bu kadarı yeterdi. Sadece ondan bir işarete ihtiyacım vardı. Bir gülümseme, bir söz, bir okşayış. Kafayı yemiş halimden sıkılmadığını ve beni hâlâ sevdiğini söyleyen bir şey. Bu ve bana doğru gelen en azından bir tane daha kör edici orgazm olduğu gerçeği. Öte yandan, Brynne en azından iki tane hak ediyordu ve artık olarak gerçekten güzel bir ayak masajı.

Onu yatağıımıza yatırırken, "Memnun olacaksın," dedim.

Özel kuvvetlerde, Yüzbaşı beş adamdan oluşan birliğe liderlik eder. Keşif gerektirmeyen taktik operasyonlar için ufak ekipler. Benim adamlarım İngiliz ordusunun temin ettiği en iyi adamlardı. Mike, Dutch, Leo, Chip ve Jackie. Oğlanı ve ölmüş annesini

yolun ortasında bulduğumuz o gün, hepimizin aynı anda hayatta olduğu son gündü. İngiltere'nin kardeşleri, kocaları, babaları ve oğullarının nefes aldıkları son seferdi. Yirmi gün sonra, o sayı azaldı ve bir oldu.

Benim dışımda, o sokaktaki pusudandı kurtulmayı başaran tek kişi Mike'tı. Eğer kurtulmamış olsaydı çok daha iyi olurdu...

Bryenne

Küvetin içindeki güzel kokulu su bedenimi ısıtırken, son on iki saati düşündüm. Yüce Tanrım, her şeyi aklımdan geçirmek için küvette sırlıklam olmaktan fazlası gerekecekti.

İkinci sevişmemizi bitirdikten sonra Ethan öyle bir uykuya dalmıştı ki ben yataktan çıkarken hissetmemişti bile. Genellikle küveti doldurduğumu duyduğunda peşimden gelirdi, tabii küveti doldurmak için kalkan kişi o değilse. Ama bu akşam değil.

Ethan'ın hastanedeki oyun yüzünden bitkin düştüğünü tahmin ediyordum. Bana gitmek zorunda olduğumu söylediği için içten içe parçalandığını söyleyebilirdim. Bir seçim şansımız yoktu gerçi. Lucas Oakley, şu anda oğlunu bir savaş kahramanı yapan kaderin cilvesi sayesinde, Benjamin Colt'un başkanlığını güvenceye alacaktı. Genç, yakışıklı ordu mensubunun bacağı savaşta havaya uçmuştu. Ah, tabii o genç, yakışıklı ordu mensubu Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkan Yardımcısı Adayı'nın oğlu oluyordu. Anketler şimdiden ezici bir üstünlükle kazanacaklarını

öngörüyordu ve herkes bunu biliyordu.

Ama gerçekten korkutucu kısmı ne miydi? Senatör Oakley başkan yardımcısı olduğunda... başkan olmaktan yalnızca bir adım uzaklıkta olacaktı. İşte bu düşünce kalbimi eziyordu. Normal yanıt acıyı azaltmak için bölgeyi ovalamak olurdu, fakat ben onun yerine karnımı tuttum. İlk içgüdüm küçük meleğimi korumaktı. Bugün yapmak zorunda olduğum şeyi yapmıştım. Lance'le olan iğrenç geçmişimin babasının ya da benim geleceğime zarar vermeyeceğini güvence altına almam gerekiyordu. Ve bunu yeniden yapardım. Küçük meleğim için ne olursa yapardım.

Lance... Bu sabah uyandığımda görmeyi düşündüğüm son insan oydu. Henüz onunla uğraşmaya hazır değildim, fakat Lance Oakley probleminin gitmeyeceğini görecektim kadar gerçekçiydim. Özellikle de şimdi. *"Brynne, lütfen beni görmek için tekrar gel. Sana yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu sana anlatmam lazım."*

Bu da beni ikinci şokuma yönlendirmişti. Üzgün müydü? Ricasından ne çıkaracağımı bilmiyordum, fakat Lance'in sadece benim duymamı istediğini anlıyordum, çünkü gizli bir fısıltıyla sormuştu. Önemli değildi. Onu tekrar görmek için geri dönmeyecektim. İhtiyacım yoktu. Garip bir şekilde, olayların oluş şekline memnundum. Her şeyi hesaba katarsak ziyaretin yapılaş şekli, olacağını düşündüğüm kadar travmatik olmamıştı. Buluşmamız sırasında güçlüydüm ve benden istenilen her şeyi yapmıştım. Lance de öyle.

Duygusal sağlığını hesaba katarak tüm bunların ne anlama geldiği üzerinde ciddi düşünmedim, çünkü araştırmak için vaktim ya da hevesim yoktu. Yaşamam gereken bir hayatım, beni seven ve desteğime ihtiyaç duyan bir

kocam ve her şey için bana ihtiyacı olan bir bebeğim vardı. Lance'le geçmişte olan tüm boktan şeyler, hayatımın itici kuvvetinin arka koltuğunda kalmak zorundaydı. İlerlemek için başka bir yol görmüyordum.

Ve ilerlemeye kararlıyım. Elimi tekrar karnıma getirdim ve daha çok hareket hissetmeye çalıştım ama sanırım bebek havasında değildi.

Lance'in ya da entrikacı politikacı babasının, beni ihtiyacım olan şeyi yapmaktan alıkoymasına izin veremedim. Lance'in birlikte olduğumuz zamankinden bu kadar farklı olması, buluşmada beni gerçekten şaşkına çeviren şey olmuştu. Tıpkı şu aradaki yedi farkı bulma oyunları gibiydi. Bugün gördüğüm adamla, benim daha önceden tanıdığım adamı bağdaştırmakta hâlâ sorun yaşıyordum. Aynı insanmış gibi bile hissettirmiyordu. Belki de geçen yıllar içinde değişmişti. Bedeni tüm o dövmelerle kesinlikle değişmişti...

"Hayııııııırrrr! Mike, üzgünüm kardeşim. Bir daha yapmayacağım! Ahhhh, siktir hayır. MIKE! Tanrım, lütfen. Hayır. SİKTİR. HAYIR, LÜTFEN BUNU YAPMA. HAYIR... HAYIR... HAYIR!"

Ethan. Yatak odasından bağırdığını duydum ve ânında anladım. Erkeğim başka bir kâbus daha görüyordu. Küvetten doğrulduğumda su üzerimden aktı ve bornozuma uzandım. Su damlayan bedenime geçirdim ve banyodan dışarı fırladım. Bana ihtiyacı vardı ve ona yardım etmek zorundaydım. Bu kadar basitti.

Yataktan nefes nefese fırlayıp doğrudum. Ellerim boğazımın etrafındaydı, oksijen alırken öylece tutunuyordum.

Nefes al, orospu çocuğu. Al, ver, al, ver.

Geçmiş zamanları hatırlamak en kötüsüydü. En derin işkencem, aklımdan asla silinemeyecek bir anı. Onu sonsuza kadar içimde taşımakla lanetlendim. Şimdi huzur buldu. Ne zaman suçluluk içimi kavuran bir noktaya gelse, kendime bunu söyledim. Fazla yardımı olmasa da, biraz ediyordu. Ve elimden gelenin en iyisi buydu.

Al, ver, al, ver.

"Ethan, bebeğim..." Nazik sesi, bana bu defa uyanık olduğunu söyledi.

Ona bakmaya korktum. Başımı kaldırıp tatlı sevgilimle yüzleşmekten ödüm patladı. Eğer bakarsam, utancımı ve zayıflığımı görürdü. Ne sikimi bağırdığımı ancak Tanrı bilirdi. Midem bulanacakmış gibi hissettim.

Fakat Brynne, diğer durumlarda yaptığı şeyleri yapmadı. Kızmadı ya da konuşmaya başlamamı talep etmedi. Yargılamadı ya da sorgulamadı. Sadece yumuşak elini göğsüme koydu ve kendini iyice yaklaştırdı, böylece kokusunu içime çekebilirdim ve geçmişimde değil, burada ve şu anda bulunduğumu biliyordum. Onu güvenli bir şekilde yanımda tuttuğumu görmeme izin veriyordu. "Buradayım ve seni seviyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

Sözleriyle birlikte üzerimden saf, akışkan bir rahatlatma geçiverdi. Onu kendime çektim ve hayatım pahasına

tuttum. Deyim, bunu benim için kusursuz şekilde açıklıyordu. Kadınıma *hayatım palasına* tutundum.

Ensesindeki saçlar hafif nemliydi. Saatlerce saçlarıyla uğraşabilirdim. Yumuşaklığını, hissini, kokusunu, her şeyini seviyordum. Bana nasıl yardım edebileceğini sorduğu anda, ona tam olarak nasıl yardım edebileceğini gösterdim.

Bence biliyordu, çünkü daha önce de “yardım etmişti” bana. Karabasanlarımı seksle boğmak için bedeninde biraz teselli bulmama izin veriyordu. Şimdi zor kısmı geliyordu. Onu yatıştırıcı bir ilaç gibi kullanırken canavar gibi davrandığım için özür dilediğim kısım.

Yan taraflarımıza döndük, kokusunu içime çektim ve küçük bebeğimizi elimle sardım. Bir tekme ya da yumruk hissetmeyi dört gözle bekliyordum, fakat henüz o kadar şanslı olamamıştım. Brynne, karnını tuttuğum elimin üzerini eliyle kapladı ve rahatlatarak iç geçirdi. Bu beni yüzlerce kat daha iyi hissettirdi. Memnun olmuş Brynne iyi bir başlangıçtı.

En sonunda kulağına, “Çok üzgünüm, bebeğim,” diye fısıldadım. “Bağışla beni...”

“Üzgün olman gereken bir şey yok Ethan, asla. Umursadığım tek şey, senin için burada olduğumu ve seni sevdiğimi bilmen. Benim için önemli olan bu.” Uykulu bir şekilde esnedi ve elime hafifçe vurdu. “Şimdi uyu.”

Gözlerim açılıverdi. Onu doğru mu duymuştum? Kâbusum hakkında sorguya çekmeyecek ya da boku yemiş geçmişimle ilgili konuşmak için deli doktoruna gidip “konuşmamı” talep etmeyecek miydi? Hareketleri beni meraklandırırdı.

“Brynne?” Burnumu omzunun arkasına sürttüm.

“Hımmm?”

“Bu akşam yaptığım şey yüzünden niye rahatsız olmu-yorsun? Kâbusumla ilgili?” diye dikkatle sordum, sorum ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı tenine bastırarak öp-tüm.

“Travma sonrası stres bozukluğuyla ilgili Dr. Roswell’le konuştum.”

Bir an için ihanet hissiyle boğuşurken bedenim gerildi, fakat kendimi tuttum, çünkü daha fazla açıklaması oldu-ğundan emindim. Brynne benim gibi çabucak kızan biri değildi. Bir şeyleri söylemeden önce düşünürdü. Çoğu zaman. Ve eğer ben onun yerinde olsaydım, muhtemelen aynısını yapardım. *Durumum* onun için artık sır falan de-ğildi. Güvenebildiğim tek insana karşı niye numara yapa-caktım ki?

“Şey, ona fazla şey anlatmadım. Orduda bir tutsakken geçirdiğin zamanla ilgili kötü anımsamalar yaşadığını söy-ledim sadece. Sana nasıl yardım edebileceğimi sordum.” Benimle yüzleşmek için döndü, ifadesi sözlerindeki gerçeği gösteriyordu. “Çünkü seni seviyorum, Ethan ve seni o ka-ranlık yerden çıkarmak için ne yapabiliyorsam yaparım.”

“Zaten yapıyorsun. Başından beri bunu yapıyorsun,” de-dim ona. “Bana yardımı olan tek şeysin sen.” Parmağımla elmacık kemiğini takip ederken, bir daha asla geçmişi hatırlamayacağımı ya da geceleri deli gibi bağırıp çağırarak onu uykusundan uyandırmayacağıma söz verebilmeyi diliyor-dum. Tekrar yapacaktım. Yapmayı asla bırakamayabilirdim.

Dikkatlice, “O yüzden Dr. Roswell travma anılarının nasıl işlediğiyle ilgili biraz bir şeyler anlattı,” diye başladı, sesi yumuşak bir okşayış gibiydi.

“Ne dedi?” diye sormayı başardım.

“TSSB yaşayan insanların, olayları hatırlamaktan sakın-mak için neredeyse her şeyi yapacaklarını söyledi. Fazla acılı ve korkutucu olduğunu.”

Dr. Restell haklı.

Başını yavaşça iki yana salladı. "O yüzden artık sormayacağım. Senin için burada olacağım yalnızca. Benden neye ihtiyacın varsa, *senin* için buradayım. Seks mi? Seni kâbuslardan uzak tutmak için eğer ihtiyacın olan şey buy-
sa. Eğer istemiyorsan hakkında konuşma konusunda baskı olmadan." Yutkundu ve boğazındaki boşluk kasıldı. Ardından soğuk eliyle yanağıma dokundu. "Seni kâbusların hakkında benimle konuşman için zorlarken, aslında işleri senin için zor hale getirdiğimi artık biliyorum. Çok üzgünüm Ethan, konuşmanın sana yardımı olacağını düşünmüştüm. Senden zorla yanıt almaya çalışarak seni incittiğimi bilmiyor..."

Onu öperek sözlerini kestim. Yeterince duymuştum. Kabullenmenin güzel sözleri beni iyileştirmekte, muhtemelen herhangi bir şeyin yapamayacağı kadar etkiliydi. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kadını az önce ilk adımı atmama yardım etmişti. Belki şimdi, onun kayıtsız şartsız desteğine sahipken dışarı çıkıp bir yerlerden yardım alacak cesareti bulabilirdim.

Brynnne ellerini saçlarıma götürüp sertçe tuttu, tüm süreçte benimle birlikte olacağını bilmemi istiyordu. Tanrım, onu o kadar çok seviyordum ki, ne kadar sevdiğimi ifade edebilmemin ötesindeydi. Sadece içimde tutmak zorunda kalacağım bir şeydi. Brynnne'e duyduğum sevginin ne kadar derine gittiğini bilebilecek tek kişi bendim.

En sonunda öpücüğümüzü sonlandırdığımda, onu kendime dayayarak tutmaya devam ettim, çünkü onun kollarımdan çıkmasına izin vermeye katlanamazdım. Siktiğimin şeyine katlanamazdım işte. Gecenin geri kalanında ona sarılmaya mecburdum.

BÖLÜM 10

8than

19 Ekim

İskeçiya

Bryenne'le düğün için giyindik, fakat gelin ve damat biz değildik. Bugün o onur Neil ve Elaina'ya aitti. Tabii Neil gelinine yeminini söylemeden endişeden ölmezse.

“Eğer deli bir herif gibi aşağı yukarı yürümeyi kesmezsen bu antik taştan zemine bir delik açacaksın. Köşeye oturup ileri geri de sallanacak mısın?” Kendime engel olmadım, ayağıma gelen fırsat görmezden gelemeyeceğim kadar tatlıydı.

Neil bana ölümcül bir bakış atarken volta atmayı sürdürdü. “Bunu söylemesi senin için kolay, artık evli olduğun için tabii. Bryenne’e yeminini söylemeden önce o odada ne kadar akli başında olduğunu hatırlıyorum. Eğer senin şu siyah sigaralarını bulamayacağın bir yere saklamış olmasaydık, tek seferde üçer üçer tüttürüyordun.”

Başımı iki yana salladım. Demek sigaralarımı böyle gitmişti. Sikikler. “Dinle dostum, çok kısa bir süre içinde her şey yoluna girecek. Beni endişelendirmeye başlıyorsun.”

Neil volta atmayı kesti. “Hasta hissediyorum.” diye gürlledi. “Suya ihtiyacım var.”

"Bence senin kahrolası bir şişe viskiye ihtiyacın var,ama gerçekten, her şey yoluna girecek."

Zayıf bir şekilde başıyla onayladı ve içine ağız dolusu hava çekmeye başladı. "Saat kaç?"

"Son soruşunun üzerinden iki dakika geçti." Zavallı herife acıdım. Sefil bir yıkıntı gibiydi. O yüzden ona doğru yürüdüm ve kardeşçe sevgi kisvesi altında sertçe sırtına vurup ona ufak bir yalan söyledim. "Kadınma bir göz atmak için herkesin beklediği şu yan odaya gittiğimde Elaina'yı senin için gelinliğini giymiş bir halde gördüm." Elaina'yı gerçekten görmemiştim ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Gerçi Brynne'i soluk mavi elbisesi içinde görmüştüm. *Leziz*. İyi hissettiğinden emin olmam gerekmişti, çünkü sabah bir baş ağrısıyla uyanmıştı.

Neil ânında soruları ateşlemeye başladı, cevaplar için bekleyemeyecek kadar çaresizdi ki cevapların hepsi uyduurulmuş olacaktı ama konumuz gerçeği saptırıyor olmam değildi. Onu sırtının üzerinde yatar halde değil, ayakta ve bilinçli bir halde mihraba götürmem gerekiyordu. "Onu gördün mü? Nasıl? Endişeli görünüyor muydu? Herhangi bir şeyle ilgili endişeli..."

Yine yalan söyledim, o kadar da zor değildi. Elaina her zamanki gibi güzel olacaktı. "Muhteşem görünüyordu. Seni kafeslemek için sabırsızlanıyor, seni koca mağara adamı. Sana yatıştırıcı falan vermem gerekiyor mu?"

Yorumum görevini yerine getirdi, çünkü ânında cana gelip karşılık verdi. "Brynne bebeğinizi doğurmaya hazır olduğunda ve sen yerde titreşen bir jöle kıvamına geldiğinde bunu hatırlayacağım. Endişelenme, yatıştırıcı teklif ederek iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Şey, siktir. Haklı olduğu bir nokta vardı. Şu anda doğumu düşünmeyi reddediyordum. Eğer o yolu takip et-

meye başlarsam, Neil'in yanında yere yığılırdım. Ağzımın, Simba'nın kril istediğindeki gibi göründüğünden eminim; bir an için açık bir şekilde kaldıktan sonra kendime gelip kapatabildim. Neil bana pis pis güldü ve başını iki yana salladı. Saatimi kontrol edip ona acımasız gerçeği söylemeye karar verdim. En iyi dostumdu ve neyin gelmekte olduğunu bilmeyi hak ediyordu. O da geri kalanımız gibi bundan sağ çıkacaktı. "Tamam, dürüst olacağım. Tören saçmalıklardan oluşan tam bir sikik stres yumağı ve o konuda sana zerre kadar yardım edemem. İyi haber mi? Beş saat içinde düğün gecene başlayabilirsin ve o kısım tamamen müthiş ." Elimi pürüzsüzce uçan bir uçak gibi hareket ettirdim.

Neil bana, sanki nefes alan en büyük gerzekmişim gibi baktı. Ona omzumu silktim ve ikimiz de bunun bu kadar saçma oluşuna kahkahalarla gülüp bütün gerilimi azalttık. Daha iyi görünüyordu ve bu da itirafımın ana amacıydı. Neil iyi olacaktı. Ondan daha güçlü ya da daha sadık birini tanımıyordum. Ortağım ve dostum olmasının iki sebebiydi bunlar. Yıllar boyunca kadını bekledikten sonra onu alıyordu ve bunun olduğunu gördüğüm için mutluydum. Düğün gününde arkadaşşıma arka çıkmaktan onur duydum.

Kapı tıklatıldı ve Elaina'nın annesi başını içeri soktu. "İçeri girmem sorun olur mu?"

"O zaman sizi yalnız bırakayım, kardeşim." İzin isteyerek Neil'i ve gelecekteki kayınvalidesini huzur içinde bıraktım. Neil o konuda piyangoyu vurmuştu. Caroline Morrison tatlı bir kadın ve sevgi dolu bir anneydi. Yüzümü ekşiterek benimkinin tam tersi olduğunu düşündüm. *Güzel olmalı.*

Dışarı çıkıp yeniden Rolex'imi kontrol ettim. Eğer acele edersem her şey başlamadan önce bir sigara içecek kadar vaktim vardı.

Sert engbeleriyle evi kusursuz şekilde çevreleyen manzara nefes kesiciydi. Neil'in İskoçya'nın tepelerindeki bu yeri tam anlamıyla taşralı stiliydi. Çiçek açmış bir ağacın altında durdum ve bir sigara yaktım. Durumum için bir çeşit tedavi aramayı aklıma koymam, kâbuslarımla ilgili endişelerimi hafifletmişti, Brynne'in ve sadece onun sayesinde. Şu ana kadar son noktayı koymak adına bir şey yapmış mıyıldım? Pek değil. Dumanı içime çekerken, her seferinde bir adım dedim kendime.

Sigaramı bastırıp söndürdüm ve izmaritten kurtulmak için bir yer aradım. Cebime atmak istemiyordum, durumu göz önünde bulundurunca biraz kaba geliyordu, ancak mecbur kalabilirdim.

"Ethan?"

Döndüğümde bir daha hiç görmeyeceğimi düşündüğüm biriyle karşılaştım. Kalbim bir taş gibi düşüverdi ve sonra kaldırım taşına çarparak hiç sonu yokmuş gibi görünen bir ivmeyle sekmeye başladı. Sanırım geçmişim kapıyı çalıyordu.

"Sarah..." Onu dikkatle incelerken sesim çatladı, çok uzun zaman sonra önümdeydi. Her zamanki gibi güzeldi; zerre kadar yaşlanmış görünmüyordu. Bana gönderdiği gülümseme, kalbime bir daha yüzleşmek istemediğim şeyler yaptı. *Sakin bana gülümseme Sarah. Bunu hak etmiyorum.*

Kolları beni kucaklamak için açıldığında gözlerimi yumdum, ne hissedeceğimden ödüm kopuyordu ve ayrıca, kaderin cilvesine bakın ki onu yeniden yoluma çıkarışı şu anda olmuştu.

“Sen iyi misin?” Brynne yumuşakça sordu, gözleri bana endişeyle bakıyordu.

Pek sayılmaz. “Evet. Neden soruyorsun?”

Omzunu silkti ve çatalını tabağında gezdirdi, yemek konusunda iyi bir iş çıkarmıyordu. “Tören sırasında aklın başka bir yerde gibiydi ve şimdi de öyle,” dedi somurtkan bir şekilde.

Topla kendini. “Hayır, bebeğim.” Elimi boynuna koydum ve çenesinin altından çekip başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Hâlâ başın ağrıyor mu?”

Çeneme dayalı başıyla onayladı. Ensesini ovalayıp basık noktalarına derin bir şekilde masaj yapıyordum.

“Mmmm, bu gerçekten yardım ediyor,” diye inledi. Masaja devam edebileyim diye boynunu elime doğru gerdi.

“Güzel. Ağrıdan almanı istiyorum...”

“Ethan, beni gelininle tanıştırmadın.” Sarah arkamızdan bizi böldü, yüzündeki memnun ifade sadece görgü kuralları için takılmış bir maskeydi.

Siktir.

Veeeeeee başlıyor.

Demek bugünkü işkencem Sarah olacaktı. Hızlı bir tren gelirken kendini raylara fırlatıyordu. Aklımı onun hareketlerine uydurmaya çalıştım, fakat işe yaramıyordu. Brynne’le tanışmak mı istiyordu... Benim *karım*la? Gösterişli düğünümüz ve balayımızla ilgili her şeyi bilmek mi istiyordu? Bebek haberini duymaktan keyif alıyor ve kız mı, yoksa erkek mi olacağını öğrenmeyeceğimizi eğlenceli mi buluyordu? Blackstone Güvenlik’le ilgili iyi talihimden dolayı beni tebrik etmesi mi gerekiyordu?

Neden? Tüm bunlara nasıl katlanabilirdi? Ben kesinlikle yapamazdım. Siktir olup gitmem gerekiyordu.

Ama burada saklanacak bir yer yoktu, tabii şişenin dibi haricinde. Ya da dört şişenin. Durum göz önüne alındığında yapabileceğimi düşündüğüm en iyi şeydi.

Eski bir askerin düğününde, hamile karım yanımdayken...

Tepemin atması muhtemelen hissettiğim şeyi donuklaştırabilirdi, böylece güzel ve mutlu bir şekilde evliliklerini tebrik edebilirdim.

Brynn'e'in gerçekten parti ruh halinde olmaması bir lütuftu. Bu sayede kocasının nasıl kafadan kontak olduğunu fark etmeyebilirdi.

Alışmak için kesinlikle hiç zamanım olmaması hesaba katılırsa, Sarah'ın sürpriz ziyaretiyle oldukça iyi bir şekilde başa çıktığımı düşündüm. Hem de insanlardan oluşan bir kalabalığın önünde arkadaşım için durmam bekleniyordu. Ve Brynn'e tam oradaydı, yeni yaşamla ışık saçıyor ve ânın tadını çıkarıyordu. Hiç adil değildi.

Öyle söyleme. *Bunların hiçbirisi adil değil. Ne Sarah için. Ne de kesinlikle Mike için.*

Tören sırasında, Brynn'e'in ne fark etmiş olabileceğine dikkat edemeyecek kadar dikkatim dağınıktı. Kadınım beni çok iyi okuyabilirdi. Zaten hasta hissediyor olmasına ek olarak, bir de bu endişeye ihtiyacı yoktu. İzin veremezdim.

Bir şekilde geceyi atlatabileceğimi düşünmüştüm. Ta ki Sarah gelip de beni Brynn'e için soğuk su alırken yakalayana kadar. Bana gitmek zorunda olduğunu söylemek için geldi. Gözlerinde yaşlar vardı. Neil'in hatırına kalabilmeyi umduğunu, fakat buraya varıp da ikimizi görünce her şeyin çok zor olduğunu söyledi. Çok fazlaydı. Çok acı vericiydi. O yüzden gitmesi gerekiyordu.

Ve ben de içmeye başladım.

Brynnne

“Başın nasıl?” diye sordu Gaby.

“Başımın şanssızlığına, hâlâ benimle birlikte,” diye yanıtladım alaycı bir şekilde. “Hamileliğin ‘çok da iyi olmayan’ kısımlarından biri ve geçirmek için ilaç alamıyorum, fena halde iğrenç.” Buzlu suyu kaldırıp bardağı alnıma bastırdım.

“Pekâlâ, eğer yardımı olursa, güzel görünüyorsun,” dedi ve kendi nedime elbisesinin şifon eteğiyle oynadı, “ve güzel elbiseler koleksiyonuna katmak için yeni bir güzel elbisen var.” Omzunu silkti. “Epey çeşitli elbiseleirim oluyor.” Elaina ikimizi de düğününde istemişti, bu da Gaby’nin sadece yedi kısa haftalık bir sürede ikinci nedime idi. Önce benim düğünüm ve şimdi Elaina’nın. Sevimlilik denizinde boğuluyor, kurtarılmak için dua ediyor olmalıydı.

“Buranın dışında herhangi bir yerde olabilmeyi istiyorsun, değil mi?”

“Elbette hayır. Burada olmak istiyorum, Bree.” Bana, az önce söylediği sözlerden daha fazlasını söyleyen bir bakış attı. Arkadaşımı tanıyordum ve dolayısıyla bunun onun için neden zor olacağını onaylayan gizli bilgiyi de biliyordum.

“Sen güzel bir yalancısın, hayatım.” Sevgiyle elini tuttum. “Ama Elaina’nın, onun için burada olmana minnettar olduğunu biliyorum.”

“Hayır, yalancı değilim,” dedi inatçı bir şekilde. Harika görünen alkollü bir şeyden bir yudum aldı ve ben

alamayacaktım. “Düğün gününde Elaina’nın yanında olmak için buradan başka bir yerde olmak istemezdim.”

Kendi güzelliğini asla kabul etmeyecekmiş gibi görünen en yakın arkadaşına güldüm. Gabrielle Hargreave kızıl kahverengi saçları, yeşil gözleri ve taş gibi vücuduyla kesinlikle muhteşem bir kadındı ama bunu görmüyordu. Erkekler her zaman peşinde geziyordu. Ve tam şu anda onu süzen erkekler vardı. Ethan’ın kuzeni Ivan, onlardan biriydi.

“Ee Ivan’la senin arandaki olay da ne?” Ethan’la Ivan’ın bira içerek sohbet ettikleri bara bir bakış attım. Çok fazla bira vardı. Kocam bu düğün töreninde sarhoş olabilirdi. İkimiz de bu düğüne davet edilmiştik, tıpkı Neil ve Elaina’nın bizim düğünümüze davet edildiği gibi. Sanırım biraz stres atıyordu ve buna hakkı vardı. Tören sırasında bana biraz gergin görünmüştü. Nedenini merak ettim. Mutlu bir zamandı. En yakın arkadaşı yıllardır sevdiği kadınla evlenmişti. Ethan’ın tavrı mantıklı değildi, onun için bile.

“Ne demek istiyorsun?” Gaby’nin gözleri, Ethan’la Ivan’ın rahat bir şekilde yayıldıkları bara doğru döndü. Gaby bara baktığı anda, Ivan’ın onu fark ettiğini de kaçırmadım. “Sağdıç ve nedime olduğumuz için sizin düğünüzde tanıştığımız açık. Biz... Biz birbirimize eşlik etmeye zorlandık.”

“Zorlandınız, hı? Ivan çok tatlı... ve *ateşli*. Neden onun etrafında olmak istemeyesin ki?” Yavan açıklaması yüzünden kötü kokular alıyordum. Ayrıca en yakın arkadaşımı yemliyordum. Ethan’ın, Mallerton Galası’nda alarmin çaldığı ve herkes aceleyle binadan kaçmak zorunda kaldığı gece hakkında söylediklerini unutmamıştım. Ethan onları, sanki *birliktelermiş* gibi darmadağın bir halde görmüştü. Ayrıca Ethan kuzeninin peşine düşeceği tarzdaki kadınları

biliyor gibiydi ve bana birden fazla kez Gaby'nin doğru özellikleri barındırdığını söylemişti.

"Şey, bence... bence o... o çok... hmm... Ivan ilginç bir adam." Kokteyl peçetesini kürdan şeklinde büktü. "İrlanda'daki mülkünde bulunan tüm o Mallertonlardan bahsetti. Oraya yeniden gitmemi ve bütün koleksiyonu kataloglama üzerinde çalışmamı istiyor."

Ahhh, işte! Endişeli peçete tahribatı, kekeleme, yanaklardaki kızarıklık, Ethan'ın öngördüğü her şey tam on ikidendi. "Yeniden gitmek mi?" diye sordum.

"Hımmm?" Masum bakışı beni kandırmadı.

"Zaten onun İrlanda'daki mülkünde daha önce bulunmuşsun gibi *yeniden* gitmek dedin." Başımı yana eğdim. "Gaby, Ivan'ın tablolarını gördün ve *en iyi arkadaşına* bundan bahsetmedin mi?"

"Aa... Evet, orada ne olduğunu kontrol etmek için Paul Langley tarafından gönderildim." Başını iki yana salladı. "Kalamadım gerçi. Zamanlama benim için kötüydü." İçkisinden bir yudum aldı ve göz temasından sakınmak için aşağı baktı.

"Belki geri dönmek için daha iyi bir zaman bulursun. Eğer tablolar benim *Leydi Percival*'ıma biraz olsun benziyorlarsa, bahse varım muhteşemlerdir." Üstelemeyi bırakmaya karar verdim. Şimdilik. İtiraf etme işini bitirdiğini söyleyebilirdim ve hatırlatılmaya ihtiyaç duymadığı kötü hatıraları gün yüzüne çıkararak onu incitmek istemedim.

"Evet. Öyle umuyorum." Başını kaldırıp dürüstçe sordu. "Meşhur politikacıyla başa çıkmak nasıl gidiyor?"

Güzel konu değişimi, Gab. Şimdi kaçınma sırası benimdi. "Dikkatimi vermemeye çalışıyorum," diye yalan söyledim. "İkimiz de bir şov ortaya koymak zorunda kaldık ve bunu yaptık. Şimdi, sadece devam etmeyi ve geçmişi olduğu yerde bırakmayı istiyorum, bilirsin?"

"Biliyorum, arkadaşım." Elimi sevgiyle sıktıktan sonra düğün fotoğraflarını çeken Benny'yi bulmaya gitti.

İpeksi bir ses kulağıma, "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

Dillon Carrington, İtalya'da onunla tanıştığımızda söz verdiği gibi kesinlikle buradaydı. Neil'in sağdıçlarından biriydi ve bütün hanımları eritip bitiriyordu. Bunun, onun alışkın olmadığı bir şey olduğunu sanmıyordum, ünlü yarış şampiyonu falan filan işte. Karanlık yakışıklılığı da cabasıydı. Adam tam anlamıyla muhteşemdi. Ama bunu biliyordu. "Tabii, eğer şarap içemediği için huysuz olan hamile bir hatunla takılmak senin olayınsa." Ona göz kırptım.

Kahkaha atarak bir sandalye çekti. "Pekâlâ, şarapsızlık seni birazcık çılgın hale getirse de, hamile ya da değil, sen tam bir afetsin. Nasıl yardım edebilirim?"

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Ben iyiyim, sadece arkama yaslanıp insanları izliyorum. En sevdiğim şey."

"Gerçekten mi? İnsanların senin fotoğraflarına bakmaktan hoşlandığını biliyorum."

Benimle flört mü ediyordu? Ve eğer öyleyse, buradaki herhangi bir bekâr kızı seçebilecekken ne demeye benimle ilgileniyordu? "Fotoğraflarımı gördün mü, Dillon?"

Bir sırtışı bastırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzüştürdü. "Evet Brynne, gördüm." Dikkatle başını eğdi. "Tüm kalbimle onaylıyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Ethan onaylamıyor."

Sanki düşünüyormuş gibi başını yana eğerek onayladı. "Sanırım neden o şekilde hissettiğini görebiliyorum. Ethan'ın sahiplenme eğilimleri var. Profesyonel olduğu

alan düşünölünce öyle olmak zorunda, artı seni daha yeni piyasadan çekip alıverdi, yani durumunu sadece hayal edebilirim.”

“Evet, biliyorum.” Derin bir nefes aldım ve Ethan’ın bakış açısından düşündüm. Ya model olan o olsaydı ve kadınlar onun çıplak fotoğraflarını görseydi? Hoşuma gitmezdi. Cidden, nefret ederdim. Bu ruh halinden uzaklaşmak için gereken şeyin konuyu değiştirmek olduğuna karar verdim. “Güzel kız arkadaşın nerede, Dillon? Niçin şu anda onunla dans etmiyorsun?”

“Ah, Gwen mi? O kız arkadaşım değil, sadece bu hafta sonu için randevum.” Bana şeytani bir şekilde sırıtmayı, Dillon Carrington’ın kadınlar konusundaki cinsel yetenekleri hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını anlattı. Büyük, bağırarak harflerle BELA olduğu barizdi ve Ethan, Dillon’ın yalnızca *randevulara* çıktığı konusunda hedefi vurmuştu. “Ve onunla şu anda dans etmiyorum, çünkü senin kocan ediyor.”

Dillon tepkime kahrkaha attı. Ethan kesinlikle Dillon’ın *randevusuyla* dans ediyordu. Bacaktan oluşan Gwen, kocamla dans etmekten gerçekten keyif alıyor gibiydi. Ethan sarhoş görünüyordu. *Ah, senden hiç hoşlanmıyorum, Gwen.*

“Benimle dans etmeni isteyecektim ama yanına geldiğimde buna pek meraklı değilmişsin gibi göründün ve ben de olası reddedilişe yüzleşmek istemedim.” Kehribar rengi gözleri edepsizce titreşti.

Kararımı ânında verdim. Ethan’a yandan bir bakış attım ve elbisemi düzeltmek için ayağa kalktım. “Dillon, seninle dans etmek çok hoşuma gider.”

Dillon öyle kabiliyetliydi ki beni pistte iyi gösterdi. Ve eğlenceliydi de. Beni döndürdüğünde, eteğim puslu bir dalga gibi uçuştı ve buna bayıldım. Bugün ilk defa, gittikçe genişleyen kalçamın üzerine oturup eğlenenleri izleyen garip, hamile nedime gibi değil de hoş ve arzulanır hissettim kendimi.

Şarkı Stateless'tan *Bloodstream*'e geçtiğinde, Dillon'a bana eşlik ettiği için teşekkür ettim ve Ethan'a bakındım. Benim en sevdiğim şarkılardan biriydi ve Ethan'ın benimle birlikteyken nasıl olduğunu hatırlatıyordu. *Sanırım seni bir soluk gibi içime çekmiş olabilirim... Seni kapalı gözlerimin ardından hissedebilirim... Kan dolaşıma işledin... İçimde aktığını hissedebiliyorum.* Özellikle bu şarkıda erkeğimden başkasıyla dans etmem söz konusu bile değildi. Artık Gwen'le de dans etmiyordu. Ne cehenneme gitmişti? Bu düğünde kocamın benimle dans etmesi gerekirdi. İnce ve güzel olan alelade bir kadınla değil... *Bedenim çok hızlı değişiyor.*

Açık konuşmak gerekirse, rahatsız oluyordum. Resmen barda erkeklerle içki içmek ve başka bir kadınla dans etmek için beni yüzüstü bırakmıştı. Bu şekilde hissetmekten hoşlanmadım ve Ethan'ı tanıdığım süre boyunca ilk defa, gerçekten benden kaçtığını düşündüm. Ama neden? Bu sabah iyiydi ve törenden sonra beni kontrol etmeye gelmiş, baş ağrım yüzünden endişelenmişti. Benimleyken her zaman olduğu özverili, dikkatli erkeğimdi. Ama sonra, törenden resepsiyona geçildikten sonra daha mesafeli gibiydi. Ivan ve Elaina'nın kardeşi Ian'la biraz hasret gidermek için gittiğini düşündüm. Tüm bu düğünle ilgili kalpler ve sevgi pıtırıcıkları olayının canını sıkıyor olması mümkün müydü?

Şey, evlenmek için ısrar eden kişi oydu, diye kendime hatırlattım. Ben hiç yüzük istememiştim. Her şey Ethan istediği içindi, “hadi şimdi evlenelim” maskaralığı ona aitti. Eğer bir karısı olması konusunda pişmanlıkları varsa, o zaman bunu anlamakta biraz geç kalmıştı.

Şu anda Ethan’ın olayı neydi? Milyonluk güçte, tam gelişmiş puştluktu. Ayrıca hamile ve huysuz karısı için amansız bir hayal kırıklığıydı.

Gelin ve damadı öptüm. Gaby ve Ben’e baş ağrımı sebep gösterdim ve kalabalığın geri kalanını yarınki geç kahvaltıda göreceğimi düşündüm. Şu anda, başımı yastığımla buluşturmaya hazırdım. İçimde küçük bir insan büyütme, normalden daha fazla uyumamı gerektiriyordu. Bu akşamın benim için ne kadar romantiklikten uzak olduğuyla ilgili ufak bir sinir krizi, kafamın içinden elbette, geçirdim. Keyif kaçırmaktı resmen bu.

Ethan’ın nereye kaybolduğunu aramak yerine uyuma-ya karar vermek benim için gerçekten çok kolay olmuştu. Çünkü zaten bütün gece tek başımaymışım gibi hissettirmişti. Odamıza çıktığımda sıcak, rahatlatıcı bir gecelik giydim ve terk edilmiş hissederek boş yatağıma girdim. Bana katılmak için ne zaman sendeleyerek geleceğini merak ediyordum. Fakat eninde sonunda gelmeyi başaracağını biliyordum.

Bu bizim aramızdaki olaydı. Götlük yapıyor olsa bile Ethan’a güveniyordum. Benimleyken düzenimi biliyordu. Dürüstlük ve güven gerekiyordu, yoksa bizi bir arada tutan hiçbir şey olmazdı.

İyi seks, sevgi demek değildi.

Benim için dürüstlük, özveri ve sadakat sevgi demekti.

Eğer Ethan beni bir kez olsun aldatırsa kapısından dışarı adımımı atar ve asla arkama bakmazdım. Bunu biliyordum. O da bunu biliyordu.

BÖLÜM 11

8than

Basamaklardan çıkıp onu takip etmeden önce ona yarım saat verdim. Biraz beklemek istedim, böylece alkolün uğultusu keskinliğini biraz daha uyuşturacak, etrafımda olmayı daha güvenli hale getirecekti. Fakat ondan bir dakika daha uzak kalamazdım. Yatıştırıcıma ihtiyacım vardı. Neil bana daha önce söylemişti. *Brynnne senin devan.* Böyle hissederken hiçbir şey beni cehennemimden çıkaramazdı... Onun haricinde.

Çok fazla şey söylememin gerekmeyeceğini bilerek daha rahat soludum. Karabasanlarımla tek başıma yüzleşmem için beni yalnız bırakması çok yardımcı oluyordu. Brynnne'le ilgili her şey bana yardım ediyordu.

Odaya girdiğimde oda karanlıktı ve umduğum gibi uyuyordu. Smokinden kurtulup örtülerin altına girdiğimde arkasına sokuldum. İlk nefesle rahatlatıcı kokusu burnumdan geçip beynime ulaştı. Ânında yatıştırıyor, çirkinliğin solup gideceğine dair bana umut veriyordu. Bütün gece boyunca en iyi hissettiğim an, ensesine sokulduğum ve burnumu saçlarına gömdüğüm andı.

Bryenne kendisiyle ilgili bana karşı çok cömertti, onu uyandırdığım ve düzüşmek istediğim zamanlara asla al-dırmıyordu.

Şu anda da düzüşmeye ihtiyacım vardı.

Suçluluğumu bastırmak için.

Yataktan aşağı kayıp örtüleri çektiğimde, onu bir çeşit gecelikte tepeden tırnağa sarıp sarmalanmış bir halde buldum. Daha çok büyükannemin seksen yaşındayken giydi-ği tarzda bir şeydi. Bu çirkin şeyin çöp kovasına gitmeye aday olduğu kesindi. Bütün o güzelliğin gözlerimden uzak tutulması beni hüsrana uğrattı. Muhtemelen yarı yarıya tepemin atmış olmasının kararına yardımı yoktu ama bu beni durdurmadı. Göğsünün orta kısmından aşağıya doğ-ru inen düğmeleri buldum, parmaklarımı düğmelerin ara-sından geçirdim ve iğrenç şeyi ikiye bölüp kenarına kadar ayırdım. Öncelikle çıplak göğüsleri gözler önüne serildi ve sonra da geri kalanı. Ânında daha iyi hissettim. Aletim taş gibi sertti.

Bir çılgınlıkla uyandı.

“Şişşt.” Tek elimle ağzını kapattım ve dudaklarımı çe-nesine bastırdım. Bu ev partisinde bulunan konukların, şu eski “Orada her şey yolunda mı?” olayını yapmalarını iste-miyordum ve bu yer ağzına kadar konukla doluydu. Göz-leri geniş bir şekilde alevlendi ve yaptığım şeyden mutlu olmadığını sezdim ama yine de bu beni caydırmadı. “Sa-dece senin için o çirkin gecelikten kurtuluyordum. Ondan tiksindim.” Elimi çekerek ağzını dudaklarımla kapattım. Önce öpücüklerimin altında mırıldandı, fakat dilimin ağ-zına girdiğini hissettiği anda, bedenimin altında yumuşa-

arak, oyunlarımı oynayıp onu almama izin vererek güzel bir şekilde yanıt verdi. "O gecelikten nefret ettim ama seni seviyorum." Boynundaki boşluğa kadar öperek indim, göğüs kemiğini takip edip göğüslerinin arasına girdim. Dilimi kısıp meme uçlarından birinin üzerinden geçirdim. Kendini daha da yaklaştırmak için sırtını kavislendirdi. Altımda neredeyse kıvrana kadar tomurcuklanmış, pembe meme ucunu çevirdim.

"Böylesi daha iyi," dedim ona. "Güzel karımı görmem gerekiyor... her santimini."

"Ethan?"

"Şişşt, bebeğim," diye yatıştırdım, "sadece sana vereceğim şeyi hisset."

Öperek indim, aşağı doğru giderken karnını okşadım. Uyluklarını iç kısmından tutarak ayırıp onu açtım ve nefes kesici manzaranın tadını çıkardım. Nefesimi kesti. Her zaman bunu yapıyordu. Kadınlığı... Tanımlayacak kelime yoktu. Derin bir nefes aldım, muhteşem kokusuyla sarhoş oluyordum. Brynne'e hastı ve tam anlamıyla lezizdi. Ona sahip olmam için anlık ihtiyacımı tetikliyordu.

Uyluklarının iç kısmını yaladım, ikisine de aynı özeni gösterdikten sonra kendimi bir saniye daha mahrum bırakamadım. Dudaklarımı o tatlı kadınlığına dayamak zorundaydım. Pürüzsüz katlarını hafifçe yalayarak yavaş bir şekilde başladım ve daireler çizip dilimi ufak bir penis gibi kullandım. Dudaklarıma doğru kasıldı ve dilimin ritmiyle sarsıldı. Bunu bütün gece yapabilirdim, o ziyafetimden keyif alana ya da bana aksini söyleyene kadar.

Hızlanan soluğunun güzel sesi endişemi ısıttı. Çektiğim işkenceyi eritip yok etti. Bana onun hazzını anlatıyordu bu ses. Sırılsıklam sıcaklığına iki parmağımı kaydardım. O özel, küçük mağaraya girmek için parmaklarımı kısırdım. sihrin gerçekleştiği sert kısımdı.

Hızla yükseldi. Parmakların ve G-noktasının, dil ve klitorisle birleştiği şiddetli hücumun altında inliyordu. Patlayıcı bir karışımdı. İki dakikadan kısa bir sürede benim adım soluyarak benim için boşalmasını sağlamıştım, bunu yapmasına bayılıyordum. *Kesinlikle kusursuz güzellik.*

Dilimin altında titrediği orgazmın hemen sonrasında başıma elini bastırdı. Ne anlama geldiğini biliyordum. Ale-time hazırды.

Dudaklarımı kadınlığından çekip üzerine çıktım, uzun bacaklarını omuzlarıma üzerine attım. Aletimle buluşması için sırtını kaldırdığımda, kızım sabırsızca iç geçirdi.

Birkaç darbe için aletimi klitorisinin üzerinde kaydırırken, hüsrana karşılık sessizce güldüm.

“Şimdi seni düzeceğim, bebeğim,” diye fısıldayıp ileri doğru atıldım. Penisimin başı onun kaygan sıcaklığına dokunduğu anda kontrolümü kaybettiğimin fazlasıyla farkındaydım. Seks, şehvet ve enfes düzüşmenin pusunun içinde süzıldüm.

Nefesimi kesercesine derinlerine kayarken, aletimin etrafındaki sıkı tutuşu iyice sağlamlaştırdı. Dibinden başına kadar beni içine alıyor, frenleyemediğim istilayı kabul ediyordu. Onun içinde olma ihtiyacımı asla frenlemiyordum. İmkânsızdı. Dünyadaki gerçekten güvenli olan tek yerimdi.

Coşku arttıkça, aletimin her darbesiyle birlikte kaygan vajinasının sıkıştığını hissettim. Hırıltıyla solumaya ve sür-tünmeyi neresinde istiyorsa orasına ulaştırmak için kalçalarıyla daireler çizmeye başladı. Aşağı doğru yaptığım her darbeye daha derine girdim ve beklenen gerçekleşmek üzereyken takındığı bakışı gördüm. Zafer. Beni boşaltınca boşalırdı, tıpkı benim de onu boşaltınca boşalmam gibi.

Aletim patlama hazırlığıyla şişti.

Gözleri ışık saçarak bakıyordu, boynunu kavrayıp onu

yerinde tuttum ve başparmağımı ağzının etrafında gezdirdim. Dilini parmağımın etrafına sarıp emdi. Hayalarım kassıldı ve kendini bıraktı, kendimi içine boşaltırken düpedüz kör edici bir zevk beni yıkayıp geçti.

Bebeği aklımda tutarak yığılmadan önce kenara kaymayı başardım, onları ezmek istemiyordum. Brynne bana dayalı halde ağır ağır soluyor, zirveden sessizce iniyordu ve onunla birlikte hâlâ içinde nabız gibi atmakta olan penisim de öyle. Elim boynundan çekip göğüslerinden birine indirdim ve avuçladım. Süper yumuşak etten bariyerin arkasındaki kalbinin atışını açık bir şekilde hissettim. *Benim kalbim.*

Bir dakika sonra, "O da neyin nesiydi?" diye sordu. Lambanın ışığının altında daha çok yeşil gibi görünen gözleriyle, ifadesini okumak güçtü.

"Erkeğin tarafından adamakıllı becerilişindi, güzelim," diyerek ona takıldım. Elimde tutmakta olduğum göğsünü sıktım ve kalçalarımı kıvrarak hafifçe sürtündüm.

"Düzüşmekten bahsetmiyorum, Ethan. Geceliğimi parçaladığında bunu kusursuzca anlamıştım. Bilmek istediğim şey, niçin en yakın arkadaşının düğününde sarhoş olmak için bütün gece beni görmezden geldiğin."

Onun neler hissetmiş olabileceği biraz netlik kazanırken, aletim resmen pörsüdü. O kederli gözlerde ıstırap ve hüznü vardı. Hatta gözyaşlarıyla parlıyorlardı.

Ona ne yapmış olduğumun farkına varırken, tüm o zindelik hissi yok oldu.

Onu hak etmiyorum ve asla da hak etmeyeceğim.

Brynne

Kendini beğenmiş sırtışının yavaşça gidişini ve yerine pişmanlığın gelmesini izledim. "Bir şey mi oldu Ethan? Benimle evlenerek bir hata yaptığına mı karar verdin? Sen... mutsuz musun... benden ve bebekten... çünkü bedenim değişiyor diye?"

Ona sormak zorundaydım. Benim için neyin önemli olduğunu biliyordu, gerçeği isterdim. Olay şuydu ki Ethan hakkında hep öyle hissetmiştim. Daha ilk günden itibaren bana karşı hep lafını esirgemeyen ve dürüst biri olmuştu. Onunla ilgili bunu seviyordum. Bana aklında ne varsa onu söyler, arzularını paylaşır, ne istediğini ve neye ihtiyacı duyduğunu anlamama yardım ederdi. Fakat bu garip, mesafeli davranışı gerçekten kafamı karıştırıyor ve canımı yakıyordu.

"Ah, bebeğim... Hayır! Siktir, hayır!" Hararetli bir şekilde başını iki yana salladı. "Seninle evlenmek başıma gelen en iyi şeydi, Brynne. Sen ve bebek yüzünden mutsuz olduğumu mu düşünüyorsun? Neden?!"

Göğsümdeki elini sıkıp üzerimde belirdi, yüzü çok yakındı ve lacivert gözleri araştırıyordu. Sanki gözlerini dikip yoğun bir şekilde bakmak bazı gizemleri çözecekmiş gibi izliyordu.

"Duygularımı incittin. Beni masada bırakarak çekip gittin ve içmeye başladın. Bunu hiç yapmazdın Ethan. Niçin Gwen'le dans ettin de benimle etmedin?" Acınası sorular ağzımdan çıkıvererek beni utandırıyor, fakat elimde değildi. Hormonların suçuydu.

“Kim?”

“Gwen, şu sıska sarışın.”

Bundan daha fazla kafası karışmış görünemezdi.

“Dillon’ın *randevusu*,” diye vurgulayarak konuşurken, hâlâ sarhoş olup olmadığını merak ediyordum.

İlgisizce, “Ahh... Evet, o,” diye homurdandı. “Beni oradan çekti ve çok dağılmıştım, hayır diyemeyecek kadar dikkatim dağınıktı.”

“Bu, bu akşam yaptıklarını benim için *normal* hale getiriyor.” Filtresiz düşüncelerimi duyması ve böyle bir davranışa müsamaha gösterilmeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Ciddiyetle, “Çok üzgünüm, bebeğim,” dedikten sonra dudaklarını benimkilerin üzerine indirdi. Beni yumuşakça öptü; çok nazik ve sevgi doluydu. Seks sonrası öpüşme seansımızın gidişatına uygundu. Dilini ve dudaklarını çok uzun süre kullanıyordu, kesinlikle beni sevdiğini göstermekten başka bir amacı yoktu. Önemli ölçüde daha iyi hissettiğimi kabul edeceğim, fakat bu akşamki resepsiyonda ne olduğu konusunda hâlâ kafam karışık.

En sonunda geri çekildiğinde ve yeniden gözlerime baktığında, büyük bir şeyi açıklamak üzere olduğunu sezdim.

“Seni çok seviyorum, Brynne ve bu hayatta sensiz yapamam. Bebeğimizden asla pişmanlık duymayacağım ve seni ya da çocuklarımızı sevmeyi asla bırakmayacağım. Sen benim hayatımsın ve bana mahkûm kaldın. Sen dünyadaki en güzel kadınsın. Kahrolası *dünyadaki!* Beni anlıyor musun, Brynne?” Ses tonu sertti, fakat yüzündeki bakış yalvarıyordu.

“E-evet.” Bir hıçkırığı yuttum, fazlasıyla duygusal ve rahatlamış hissediyordum ama hâlâ ondan bazı cevaplar almam gerekiyordu. “Ö-öyleyse bu akşam n-ne oldu? Bir şey oldu, değil mi?”

Yan tarafına yattı ve elini kalçamda tutarak benimle yüzleşti. Sanki bana söylemesi gereken şeyi söyleyebilmek için bedenimle fiziksel temas kurmak zorundaydı. “Evet bebeğim, bir şey oldu.” Beni kendine doğru çekip dudaklarını saçıma bastırdı ve derin derin soludu. “Yemek sırasında seninle tanışmak isteyen kadını hatırlıyor musun? Sarah?”

“Evet. Çok iyi ve arkadaş canlısı görünüyordu. Onu nereden tanıyorsun, Ethan?” Sarah güzel bir kadındı ve konuşması etkileyiciydi. Ethan’la tanışmamıza samimi bir ilgi duyduğunu hatırladım. Doğum tarihimi sormuştu, fakat benim için hepsi sosyal açıdan normal hissettirmişti, garip bir şey yoktu.

“Sanırım bugün düğüne, saygısını göstermek için geldi ama gitmek zorunda kaldı, çünkü Neil ve Elaina’yı, seninle beni, sevdiğimiz insanlarla mutlu hayatlar sürdürdüğümüzü görmek onun için çok zordu.” Kalçamdaki eli ağır hareketlerle okşamaya başladı. “Sarah Hastings, Özel Kuvvetler’e Neil ve benimle birlikte hizmet eden biriyle evliydi. O... Afganistan’dan sağ çıkamadı.”

“Ah... Bu korkunç. Neil’la ikinizin, kocasına yakın olduğunuzu tahmin edebiliyorum...”

“Evet. Benim emrim altında, benim birliğimdeydi.”

Ethan konuşurken sakın görünüyordu, fakat bu adamın savaştaki ölümü yüzünden derin bir keder ya da suçluluk beslediğini hissettim. Onun tecrübe ettiği bu şey her neyse, sadece korkunç olduğunu hayal edebilirdim.

“Onu önemsiyordun,” dedim nazikçe. Onu daha fazla incitecek sorular sormak istemiyordum. Paylaşmak konusunda rahat hissettiğinden daha fazlasını sormak yerine, durumu belirten şeyler söylemek benim için daha iyiydi.

“Mike Hastings en iyi askerlerimden biriydi. Güçlü, sadık, son âna kadar savaşçı. İşler berbat hale geldiğinde

arkanda olmasını isteyeceğin tarzda bir askerdi," dedi Ethan. Ses tonu mesafeli, yiten yoldaşı için duyduğu saygı ve onurla ağırdı.

"Ben... Ben bir defa onun adını söylediğini duydum... bir kâbus gördüğünde..." Dudaklarımı göğsüne sürtüp kalbinin üzerini öptüm. Kulağımı oraya dayadım, böylece cesur atışlarını duyabilirdim. *Benim kalbim.*

Elini başımın arkasına yerleştirerek saçımı okşadı, beni yerimde tutarak kendini rahatlatıyordu. "Mike. Evet. O... Mike hakkındaki h-hatıram... En kötüsü o."

"Eğer istemiyorsan onun hakkında konuşmak zorunda değilsin Ethan. Bebeğim, lütfen benim için kendine bunları tekrar yaşatma."

"Hayır, bilmelisin. Sen benim karımsın ve neden olduğunu bilmelisin. Neden böyle olduğumu."

Gözlerimi yumup açıklama için hazırlandım, tam anlamıyla tüyler ürpertici bir şey olacağını biliyordum. "Seni seviyorum, Ethan," diye fısıldadım.

"Mike benimle birlikte tutsak alındı. Ben ne çektiysem onu çekti. Onunki yirmi iki gün yerine, yirmi gün sürdü. Sonra onu benim önümde infaz ettiler. Bana yapmayı düşündükleri şey için o-onu bir de-deneme olarak kullandılar."

Yutkunduğunu hissettim ama sesi değişmedi. Sesi anlaşılmaz bir şekilde sakindi ve Mike Hastings'in ölümüyle nasıl buluştuğunu hayal ederken gerildim. Ethan'ın bir zamanlar bana anlatmış olduğu şeyi çok iyi hatırlıyordum. Taliban onun kafasını kesecek ve ne yaptıklarını göstermek için dünyaya bir video izleteceklerdi.

"Kocaman bir bıçak kullandılar ve beni izlemeye zorladılar. Eğer gözlerimi kapatırsam ya da başka tarafa baktıysam, Mike'a daha uzun süre acı çektireceklerini, onu

öldürmeyecek, fakat işkence edeceklerini söylediler ama bunu ıstırabı ve kaçınılmaz olanı uzatmak için yapacaklardı. Bizi kaçıranların o takıntılı oldukları duygusuz, sikik, göstermelik savaşlarındaki eğlenceleri buydu.”

Bana deneyimini anlatırken sessiz gözyaşlarıyla ağladım, bir şey söylemekten acızdım. Ona sarılmaktan ve ne olmama ihtiyaç duyuyorsa onu olmaktan başka ne yapacağımdan emin değildim.

“Ama Mike’ı yüzüstü bıraktım. Ben denedim... Çok feci şekilde denedim Brynne, irkilmemeyi denedim ama elimde değildi...”

Konuşmayı kesti. Kulağımın altında düzenli şekilde gümbürdeyen kalbi haricindeki sessizlik sağır ediciydi, yattığım nokta şimdi sıcak gözyaşlarımla sırlıslıklamdı... Onun için, arkadaşı için, kontrolü dışındaki şeyler için taşıdığı çaresiz suçluluk için.

“Seni seviyorum ve her zaman seveceğim.” Ona söylecek başka bir şey yoktu.

Şakağımdaki saçlarımın kokusunu içine çekti ve biraz rahatlamış göründü. Sessiz geçen az bir zamandan sonra bana bir soru sordu. Kelimeleri oluşturmak onun için acı verecek şekilde zordu. Kelimeleri dudaklarından çıkarmaya zorlamak için çabalarken korkusunu duyabiliyordum. “Sence bana yardım edebilecek bir yer ya da biri var mıdır?”

“Evet Ethan, olduğunu biliyorum.”

BÖLÜM 12

Brynne

*23 Kasım
Somerset*

Stonewell Court'taki en iyi oda benim ofisimdi. Buna ikna olmuşum. Zengin meşe panellerle kaplı olan duvarlar, en nefes kesici okyanus manzarasına sahip pencereyi çevreliyordu. Dylan'ın, Hendrix'in yeniden yorumladığı *All Along the Watchtower* şarkısını anımsatıyordu bana. *Buradan hangi prenses etrafı seyretmişti? Ne kadar hizmetkârı vardı?* Bu evdeyken benim prenses gibi hissettiğim kesindi.

Bristol Körfezi önümde uzanıyordu ve havanın açık olduğu bir günde, körfezin diğer yakasındaki Galler kıyısını görebiliyordunuz. Somerset her yönüyle nefes kesiciydi. Denizden uzak kısımdaki arazide ticari lavanta tarlaları olduğunu keşfetmiştim. Kilometrelerce uzanan mor çiçekler havaya kokularını yayıyordu ve öyle güzellerdi ki zihniniz gözlerinizin gördüğünü zorlanarak kabul edebiliyordu. Uzun hafta sonları için buraya gelmeyi seviyordum ve Ethan için de iyi olduğunu biliyordum. Bu yerdeki huzur ona iyi geliyordu.

Ethan'la odaları nasıl kullanacağımızı düşünerek araştırma yaparken, bu odaya denk geldiğimiz anda burayı

kendime istediğimi biliyordum. Ve hayret verici olan şeyse, odada zaten etkileyici bir masanın olmasıydı. Benden çok önce burada bulunanların da bu odayı inanılmaz bir çalışma alanı olarak düşündüklerini onaylıyordu.

Manzaradan sonraki ikinci en iyi şey masaydı. Devasa, İngiliz meşesinden oyulmuş bir canavardı, ancak cüssesini yumuşatan sanatsal oymalarla kusursuzca dengeleniyor, gözlerimde son derece tasarımlı oluyordu. Bu olağanüstü deniz manzarasının önünde otururken, üniversite projelerimin üzerinde çalıştığımı hayal etmekten hoşlanıyordum. Veya sadece telefon yanıtlayacak ya da internette gezilecek bir yer olurdu.

Katıksız mükemmellik.

Nar suyumu yudumladım ve pencereimin hemen dışındayken, göğün altındaki okyanusun parlayan derin mavisine keyifle baktım. Farkına varmadan burada saatlerce otatabilirdim, fakat bu hiçbir şeyi başarmama yardım etmezdi ve yapacak çok fazla şeyim vardı. Sanırım hamilelikteki “bebek için uygun yuva kurma” moduna biraz erken giriyordum. Ethan, yatağın yanındaki şifonyerin üzerinde tuttuğu ve dini bir kitap gibi didik didik ettiği, *Bebek Beklerken Sizi Neler Bekler?* kitabında bu konuyu okuduğunda “yuva kurma” olayımla ilgili bana sataşmıştı. Ve kocam, benim gibi zevk için okuyan biri değildi. Dünyayla ve sporla ilgili haberleri okurdu; aylık dergiler alırdı ama kurgu okumazdı. Öğrenmek ve bilgilenmek için okurdu. O yüzden, bedenime neler olacağını ve neyin geldiğini öğrenmek için internet sitesini takip etmesi ve kitap okuması bence çok tatlıydı. Ethan hazırlık ve planlama konusunda çok iyiydi, aslında neredeyse her konuda öyleydi ama özellikle de bana bakma konusunda iyiydi.

Bir anlık gündüz düşünün ardından iç geçirdim, dikka-

timi gerektiren görevlerim olduğunu biliyordum. Favorim değildi, orası kesin. Ama zaten bilgisayar kablolarıyla boğuşmanın birinin en sevdiği iş olacağından şüpheliydim. Ellerimle dizlerimin üzerine indim ve arka tarafta elektrik kablosunu besleyecek bir delik var mı diye görmek için masanın altına süründüm. Birileri bunu modern dönemde kullanmış olmalı, diye düşündüm. Ama belki de öyle değildi. Robbie bana yardım edebilir mi diye merak ettim. Elimi oyuk iç yüzeye dayadım ve kendimi masanın altından çıkarmak için bastırdım. Ardından mekanik bir klik sesi duydum ve sonra tozlu ahşap kenara kaydı.

Günlükler. Üç tanesi masanın üzerinde duruyordu. Deri ciltliydiler; yaldızlı ve ipek bir bağla bağlanmışlardı. Günlüklerin sayfalarındakiler, uzun yıllar önce bu evde yaşamış genç bir kadının paylaştığı özel düşüncelerdi.

Yıllarla sertleşmiş bağları çözdüm ve ilk kitabı açtım; daha ilk sayfadan tutsağı olmuştum. Her şeyi unuttuğum ve sözlerinde kaybolduğum bir noktaya geldim...

7. Mayıs, 1837

Bugün J.'yi ziyaret ettim. Onunla konuşup haberlerimi paylaştım. Pişmanlığımı anlamasını her şeyden çok dilerdim, fakat bunun, yaratıcımın buluşacağım an gelene kadar olasılıklar dahilinde olmadığını biliyorum.

...Suçluluğun bedeli ne olacak? Sadece sekiz harfli bir kelime ağırlığıyla beni gömüyor.

... Şimdi hissettiğim acı pişmanlık, bugüne kadar sevdiğim herkesin kalbini kıran sonu gelmez bir sessizlikte doğmuş olmalı.

... Ayrıca bugün bir adamla evlenmeyi kabul ettim. Hiçbir şeyi, benimle ilgilenmek ve beni el üstünde tutmaktan daha fazla istemediğini söyleyen bir adamla.

... Bu nedenle, Stonewell Court'ta yaşamaya gideceğim ve onunla bir hayat kuracağım... fakat beni bekleyen şeyden çok korkuyorum. Benden beklenen düzeye nasıl yükselebilirim ki?

...Darius Rourke, herhangi bir adam tarafından el üstünde tutulmayı hak etmediğimi henüz anlamıyor. Ben paramparçayım ama yine de kendimi, Darius'un benim için dileklerini reddetmekten aciz bir halde buldum. Tıpkı sevgili Jonathan'ıminkileri reddetmekten aciz olduğum gibi...

M G

Marianne George, daha sonra Bay Darius Rourke'la 1837 yazında evlenmesinin ardından Marianne Rourke olmuştu.

Başımı günlükten kaldırıp rengârenk manzaraya baktığımda ensemdeki tüyler ürperdi. Tesadüf inanılmazdı.

Ethan'ın evlenme teklifi ettiği gece bana vermiş olduğu, Keats'in şiirlerinin ilk edisyonu olan kitabım da aynı Marianne'e aitti. Önceki devirden kalma zarif bir el yazısıyla yazılmış ithafı nasıl unutabilirdim? Marianne'im için. Her zaman senin olan, Darius. Haziran 1837. Bir âşığın armağanı. Darius'un Marianne'e yazmış olduğu şeyi sevgiyle anıyordum. Çok basitti, yine de onu görüş şekli son derece saftı. Darius onu sevdi ve yine de sebebi her neyse, Marianne kendini onun aşkına layık bulmamıştı. Suçluluk üzerine çöküyordu. Tıpkı benim üzerime çöktüğü gibi. Tıpkı Ethan'ın üzerine çöktüğü gibi.

Şimdi onların evinde mi yaşıyorduk? Zorlukla inanabiliyordum. Jonathan'dan bahsediyordu. Bahçedeki, anlamlı

bir şekilde denize bakan deniz kızından melek heykelinin üzerine kazınmış isimdi. Şimdi heykelin bir mezar değil de, kaybettiği Jonathan'ın bir anıt olduğunu anlıyordum. Çünkü Jonathan'ın mezarı yoktu. Güzel, ancak bazen korkunç olan denizde yitip gitmişti. Marianne onu sevdi ve sonra Jonathan boğuldu. Ve onun başına gelenler için Marianne kendini sorumlu tutuyordu.

Marianne onu sevdi ve sonra Jonathan boğuldu. Marianne'in acısını çoğu insanın anlayabileceğinden daha iyi anlıyordum. Bunu anlıyordum, çünkü ben de kendi suçluluğumdan kurtulmanın özlemini duyuyordum. Muhtemelen benim için hiç mümkün olmayacaktı. Sonuç asla değişmeyecek bile olsa, bazı şeyler kabul edilmek zorundaydı. Çünkü gerçek sabit kalıyordu; sevdiğin birinin kaybından sorumlu hissetmenin ve onu bu hayatta bir daha asla göremeyeceğinin ne anlama geldiğini biliyordum.

Evet, onun beni izlediğini seziyordum, fakat bu, onu özlediğim için hissettiğim koca boşluğu geçirmiyordu. Onun ölümüyle kalbimde oluşan delik hâlâ bir oyuktan ibaretti. Her gün boğuştuğum suçluluk, hâlâ çoğunlukla benim hatamış gibi hissetmek benimle birlikte kaldı. Babamı özledim. Kaybını yaşayana kadar, sevgisinin ve desteğinin beni ne kadar koruduğunu fark etmemiştim. Varlığını özledim. Sevgisini özledim. Sadece onu özledim işte.

Baba, seni çok özliyorum...

Sanki beni üzücü düşüncelerimden sıyırmak istermiş gibi, bir tekme ve ardından dürtükleme hissettim. Gülümseyip büyüyen karnımı ovaladım. "Ah merhaba, kelebek melek."

Meleğim cevap olarak kaburgalarımı dürterek zamanlamasıyla beni güldürdü. Yirmi altı haftalık olmuşken, hareketleri artık kelebeğin kanatları gibi hissettirmiyordu

ama o laf ağzıma dolanmıştı bir kere. “Sanırım yemek yemek istediğini söylüyorsun, bu da demek oluyor ki biraz yemek yemeliyim, değil mi?”

“Çocuğumuz çok zeki, bebeğim ve ona tüm kalbimle katılıyorum. Yemek yemen gerekiyor,” dedi Ethan arkamdan. İri ellerini omuzlarıma bırakıp derin şekilde nefes aldı. Öpücükleriyle hassas noktaya burnunu sürterken sakallıyla boynumu çizdi. Geriye, ona doğru eğildim ve daha iyi ulaşabilsin diye boynumu eğdim. Ben de derin bir nefes çektim. Her zaman çok güzel kokardı. Erkeğim de beni koklamayı severdi. Her yerimden. Biraz garipti ama bu, benimleyken dürüstlüğünü nasıl açığa vurduğunu gösteriyordu. Dürüstlükten hoşlanıyordum. İlişkimizin yürümesi için dürüstlüğe ihtiyacım vardı.

“Ahh, beni yine kendi kendime konuşurken yakaladın.”

“Kendi kendine değil, buradaki küçük marulla konuşuyorsun ve bu her şeyi değiştirir. Henüz seni ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatırmamız gerektiğini düşünmüyorum,” diyerek sataştı.

“Bu hafta bebeğimiz marul kadar mı?” Başımı iki yana salladım, şu doğum öncesiyle ilgili internet sitesindeki her meyve ve sebzeyi hatırlayabilmesi çok komikti. Her seferinde de haklı çıkıyordu. Fotografik hafızası olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. Ethan her şeyi hatırlarken, ben ‘hamilelik hafızasına’ bürünüyor ve bugüne kadar öğrendiğim hemen hemen her şeyi unutuyordum. Bir itme daha hissettim. “Buraya gel, hisset. Şu anda bebek tekme-liyor.”

Sandalyeyi çevirip önümde dizlerinin üzerine çöktü, üstümdekini çabucak yukarı itti ve taytımın bel kısmını aşağı indirerek karnımı açığa çıkardı. Aksiyonun döndüğü noktayı işaret ettim ve ikimiz de izledik. Bir dakika sürdü

ama sonra ufacak bir ayak olması muhtemel bir şey yavaşça dönüp gün kadar açık bir şekilde derimi dürtükledi, ardından geldiği kadar çabuk bir şekilde yerine geri çekildi.

"Ahhhh, şunu gördün mü?" diye sordu hayretle.

"Aa, evet." Başımınla onayladım. "Hissettim de."

O noktayı nazikçe öptü ve fısıldadı. "Annene göz kulak olduğun ve zamanında yemesini sağladığın için sağ ol." Sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktı. Gergin değildi ama gülmüyordu da. Sadece yoğun ve duygu doluydu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Sen tam anlamıyla muhteşemsin, bunu biliyor musun?"

Elimi yanağına koyup orada tuttum. "Niye öyleyim?"

"Bana verdiğin her şey için. Yapabildiğin şeyler için." Gözlerini yine aşağı çevirdi, avuçlarıyla karnımı kaplıyordu. "Burada bir hayat yarattığın için." Tekrar bana baktı. "Beni olduğum gibi sevdiğin için."

Son kısımdan söz etmesiyle birlikte kalbim ufak bir acı sızısıyla sendeledi. Ethan hâlâ, bana anlatmış olduğu, o tutsakken korkunç şekilde işkence gören Mike'la ilgili bocalıyordu. Bunu düşünmekten nefret ediyordum, fakat benim için duymaktan ve gözümde canlandırmaktan ibaretti. Ethan için bunu hatırlamanın ne kadar fazla acı verici olduğunu ancak hayal edebilirdim. Ethan bunu yaşamıştı. Ve unutamıyordu, çünkü bilinçaltı dehşeti tekrar yaşaması için onu zorluyordu. Fakat Dr. Roswell'in aracılığıyla onun için bir terapi yeri bulmaya çalışıyordum, kendini rahat hissedeceği, işkencesinin birazını dindirmek için ona yardımcı olabilecek teknikler ve metotlar öğretebilecek bir yer. Başka bir alternatifi kabul etmiyordum. Ethan biraz rahatlık bulacaktı, bu konuda azimli ve kararlıydım.

"Olduğundan farklı bir şekilde olmanı istemezdim. Sen tam da olman gerektiği gibisin." Onu dudaklarından öpmek için eğildim ama o benimle daha önce buluşup derin bir öpücükle beni yuttu ve geri çekildiğinde beni soluk soluğa bırakmıştı.

"Şimdi, eğer küçük marulumuz hemen yemek yeme konusunda ısrar etmeseydi, sizi bir yere taşıyıp gerçekten iyi vakit nasıl olur göstermek zorunda kalacaktım, hanımefendi." Sulu bir şekilde kaşlarını kaldırdıktan sonra taytını yerine çekti ve kararlı bir şekilde tişörtünü indirdi. "Fakat ne yazık ki durum öyle değil." Önce kendi doğruldu, sonra elimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti ve beni yumuşak bir öpücükle öptü. "Önden buyurun, leydim."

"Şu anda ne kadar da centilmensiniz, Bay Blackstone," dedim ondan önce giderken. "Sebebi nedir?"

Cevap olarak kıcıma sertçe bir şaplak attı.

"Ah!" diye cıykladım. "Az önce kıcıma tokat *atmadın*, değil mi Blackstone!"

Duymaya bayıldığım derin kahkahasıyla güldü ve uzanamayacağım mesafeye çekildi. "Korkarım attım bebeğim. Şimdi seni besleyebilmemiz için o enfes Amerikan kıcını mutfağa doğru kıpırdat bakalım."

Omzumun üzerinden bakıp gözlerimi kısarken, "İntikam almak benim için eğlenceli olacak," dedim.

"Söz veriyor musun?" dedi kulağıma. "Ne yapacaksınız?"

"Ah... Bilmem. Belki de şöyle bir şeyler..." Dönüp kısığını kavradığımda hedefimi kolayca buldum ve malzemelerini hafifçe sıktım. "Kıcıma indirilen şaplağa karşılık hayalarını çekmek kulağa adil geliyor."

Yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Ve şaşkına dönmüş bir halde açık kalan ağzı da öyle.

"Taşakların elimde Blackstone," diyerek ona hatırlattım. Kahkaha attı ve beni öpmek için eğildi. "Bu benim için yeni bir bilgi değil güzelim."

8th an

"Bu bir sürpriz, sana söyledim. Bana güvenmek zorundasın." Gözlerinde göz bağı görevi gören ipek bir atkı varken onu dikkatlice yönlendirdim. "Şükran Günü için herkes tepemize üşüşmeye başlamadan önce sana göstermek istiyorum."

Kadınım evimizde Şükran Günü yemeği vermek istediğine karar vermişti ve İngiltere'de resmi olarak kutlamadığımız Amerikan bayramına katılmaları için herkesi davet etmişti. Fakat okyanusun karşı kıyısındaki Amerikalı dostlarımızın güçlü etkisi sayesinde, İngiltere'de de gittikçe hız kazanarak yayılıyordu. Brynne yeni evimizi kutlamak için buna ev sahipliği yapmayı uygun gördü, o yüzden biz de ev sahipliği yapıyorduk ve yarım gün içinde kuşatılacaktık. Babamla Marie birlikte seyahat ediyorlardı, Neil ve Elaina da öyle. Fred, Hannah ve elbette çocuklar, artı Clarkson ve Gabrielle. Tıka basa konuk dolu bir evimiz olacaktı ve birkaç günlüğüne sevgilimi herkesle paylaşmam gerekecekti.

Onu paylaşmayı hiç istemiyordum.

Havayı kokladı. "Tütün kokusu alıyorum, yani ofisinin yakınlarında olmalıyız?"

Artık evde sigara içmek yok.

Senatörün, *kahrolası sık emici yılan*, ultimatomonun olduğu geceki kaytarışından sonra günde bir tane alışkanlığımı

geri dönmüştüm. Hadi şuna, Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkan Yardımcısı diyelim. Ya da ocak ayında yeni başkan Beyaz Saray'a geçtiğinde öyle olacaktı. Colt ve Oakley, bu ayın başlarındaki Amerika seçimini açık arayla kazanmıştı. Korkunç şekilde yaralanmış asker bir oğula sahip olmak vatanseverliği uyandırmak ve oyları kazanmak için müthiş bir yoldu. Ve görünüşe göre, aynı oğlanın arkadaşlarıyla birlikte genç kızları istismar etmesi ve bunu yaparken videoya kaydetmesi önemsizdi. Seçimde galip gelmesi hiçbirimiz için sürpriz olmadı.

Brynn'e geçmişini tamamen arkasında bırakmayı kabullemiş gibiydi ve bunun için çok minnettardım. Ne Oakley hakkında ne de buluşmaları hakkında bana fazla bir şey söyledi. Hastaneye ziyarete gittiğimizde beklediğinden daha az sorun yaşadığını söylemişti, fakat Dr. Roswell'le üstesinden gelmiş olduğunu umuyordum, çünkü o herifin yüzünden Brynn'e'in ıstırap çekmesi fikrine katlanamıyordum. Hastane ziyareti benim için yeterince zordu, o yüzden onu görmek, onunla konuşmak, ona dokunmak zorunda kalmanın nasıl hissettirdiğini hayal edemezdim. Gözlerimi yumdum ve Lance Oakley'yle ilgili düşünceleri derinlere ve uzağa ittim. Önümdeki kadının sarhoş edici kokusunu soludum ve bunların yerine, ona göstermek istediğim şeye odaklandım.

"Şu anda çok acımasızsın. Bazen ne kadar rekabetçi olduğunu unutuyorum." Ki bu cidden gerçektir. Brynn'e içten içe tam bir kavgacıydı. Bir darbeye başa çıkmaya ya da darbeyi çenesine yemeye hazır halde, yumrukları havada, olaylara dalıveren bir kız. Buna bayılıyordum ve bunun onu daha da ateşli hale getirdiğini düşünüyordum. "Ve bunun fena ateşli olduğunu düşünüyorum, bebeğim."

Son yorumuma karşılık yumuşakça kahkaha attı, seksi

sesi aletimi taş gibi sertleştirdi ve aklımı olasılıklarla doldurdu.

"Tamam, işte geldik," dedim kulağına. Bedenini istediğim gibi çevirdim, böylece sürprizi gördüğünde manzaranın en iyi hali olacaktı. "Ve sanırım, bunu tam altı aydır beklediğimi bilmelisin. Altı uzun ay boyunca bu ânı bekledim," dedim dramatik bir şekilde.

"Bu uzun bir zaman Ethan, sana katılıyorum. Bana da sanki gözlerimdeki bağı çıkarmak için altı ay bekledim gibi geliyor."

Tek parmağımla dudaklarına dokundum ve sonra etrafını yavaşça takip ettim. "Ne kadar da arsız bir ağzın var bebeğim. Daha sonra ağzını meşgul tutmak için planlarım var ama şimdi sürprizini görmeni istiyorum, o yüzden sanırım şimdi şu göz bağını çıkarmam gerekiyor." Nefesi hızlanırken atkı düğümünü çözmeye başladım. Sözlerim onu tahrik etmişti. "Bu arada, bu ipek atkı üzerinde fena halde seksi durdu. Bence bir ara yeniden kullanmayı hatırlamalıyım," diye fısıldadım boynuna doğru.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Mımmm," diye inledi. Gözlerinin bağlanmasıyla ilgili gerçek hisleri konusunda bana çok şey söyleyen boğuk, nefes nefese bir sestti. Unutmayacaktım.

"Sürprizin," diyerek atkıyı çekip aldım.

Gözlerini kırpıştırarak kendi portresine bakıyor, sessizce inceliyordu. Onu benim gibi görüp görmediğini merak ettim. Çaprazlanmış bileklerine kadar metrelerce uzanan bacaklar, göğüslerini koruyan bir kol, bacaklarının arasında stratejik olarak açılmış parmaklar, tek tarafa doğru dökülen saçlar.

Tom Bennett, kızını güvende tutmak için benden yardım isterken yolladığı e-postada bu fotoğrafı da göndermişti. Onunla tanıştığım gece galeride gördüğüm ve içgüdüsel

bir şekilde satın aldığım, insanı esir eden bir fotoğraftı. Bana vermeden önce galerinin altı ay boyunca sergileyeceğini bilmiyordum. Amerikalı güzel sevgilimin portresi artık sadece bana aitti.

Tamamen nefes kesiciydi.

"Sonunda almışsın." Sesi alçak ve yumuşaktı, Stonewell'deki çalışma odamın baskın duvarında yer alan devasa fotoğrafı inceliyordu.

"Aynen öyle."

"Bu fotoğrafıma sahip olmak senin için gerçekten çok fazla anlam ifade ediyor Ethan." Bedenini bana yaslarken ikimiz de fotoğrafa baktık.

"Ah, evet, kesinlikle öyle."

"Neden?"

"Şey, bu fotoğraf gözlerimin görmüş olduğu sana ait ilk parça. Bu fotoğrafı gördüğüm anda almak zorunda olduğumu biliyordum. Gerçekten doğru düzgün açıklayamadığım ama kusursuz bir şekilde anladığım bir dönüm noktası."

Yavaşça kollarını okşarken dudaklarımı ensesine dayadım. Teninin tadını almak için dilimi kıvırdım, boynunu yana eğerek bana açılmasını nasıl da seviyordum. Her zaman öyle cömertti ki. Beni kendine hayran bırakmayı asla kesmiyordu.

"Seninle tanıştığım gecedен öncesine kadar bir koleksiyoncuyla hiç tanışmamıştım," dedi özlemlili bir şekilde. "Portremi satın almış olman ve sonra yüz yüze görüşeceğimiz fikri benim için de bir dönüm noktasıydı. O gece koyu gri takım elbisenin içinde orada duruşun, odanın karşısından bana bakış şeklin, yaşadığım müddetçe asla unutmayacağım bir şey."

Sözleri doğrudan içime atıldı. "Deneseydim bile o ânı unutamazdım Brynne. Hafızama kazındı."

“Neden, Ethan?”

“Buraya gel.” Onun o güzel kahverengi-yeşil-gri gözlerine bakabilmek için onu çevirdim ve başparmaklarımı elmacık kemiklerinde gezdirdim. “O geceki halini unutamam, çünkü seninle yüz yüze geldiğim o ilk an, yeniden yaşamaya başladığım andı.”

Gözlerinde cam gibi bir bakış vardı. Yoğun duygular hissettiği zamanlarda onda bunu görürdüm, o yüzden sözlerimin onun için anlamlı olduğunu biliyordum. Sözlerim doğruydı. Brynne’i ilk defa gördüğüm o an bir şekilde beni yeniden hayata döndürmüştü ve olanların hiçbir planlı ya da beklenen bir şey değildi. Sadece öylece oluvermişti.

“Bu doğru. Geleceğin nasıl olacağını cidden hiç düşünmediğimi ya da fazla umursamadığımı bildiğim bir zamanda, sen benim yaşamak istememi sağladın,” diye tekrarladım.

“Seni seviyorum, Ethan.”

“Ben seni daha çok seviyorum, güzelim.”

İfadesi duygusaldan başka bir şeye dönüştü. Bana sorsanız en az o kadar harika bir şeydi: Şehvetli bir *seni istiyorum* bakışı.

Alçak bir sesle, “Ee, ağzımı meşgul tutmak için planların olduğunu söylemiştin,” diye mırıldandı. Göz kapakları hafifçe alçalırken gözleri kararıyordu.

Sesimin çok fazla çatlamasına müsaade etmeden, “Bu bir teklif mi bebeğim?” diye sormayı başardım.

Altımızdaki kalın şark halısının üzerinde dizlerinin üstüne çöktü ve bana en enfes yanıtı verdi. Aynı şekilde enfes ve son derece meşgul ağzıyla.

Babam, "Bryenne, hayatım, böyle seçkin bir yemek için tebrik edilmen gerekiyor. Şükran Günü'ne!" diyerek şarap kadehini coşkuyla şerefe kaldırdı. "Bunun, her yıl tekrarlamamız gereken güzel bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bu aile için bir gelenek başlatalım."

Marie, "Tüm kalbimle katılıyorum, Jonathan," dedi. "Evet, tatlı Bryenne'im, çok güzeldi. Senin hazırladığın gibi tatlı patates ve frenk üzümü sosuyla yapılan Amerikan Şükran Günü yemeğinin keyfini sürmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Gerçekten mutlu anılarımdan bazılarını geri getirdi. Şükran Günü'nü bizlere getirmeye karar vermiş olmana çok memnunum ve Jonathan'ın dediği gibi, bunu yeni geleceğimiz yapmayı çok isterim." Tam bir teslimiyet bakışıyla babama bir göz attı.

Bryenne'in büyük teyzesinin doğuştan yarı Amerikalı olduğunu biliyordum, fakat yetişkinlik hayatının çoğunu İngiltere'de geçirmişti. Ayrıca Marie babamın aklını başından almıştı. İkisinin arasında neler döndüğünden tam olarak emin değildim, fakat oldukça iyi bir tahminim vardı. Bu akşamdan sonraysa, hangi odayı uyumak ya da uymamak için kullanacaklarına bağlı olarak kesin olarak bilecektim.

Masanın etrafındaki herkes sırayla kadehini şerefe kaldırıyor ve sevgilimin çabaları için takdir ediyorlardı ki yapmalıydılar. Hatta Zara bile balkabaklı turta için samimi şekilde onu takdir etmişti. Ona biraz zencefilli çöreği hatırlatmıştı ama *süngerimsi* halini.

Bryenne övgüler yüzünden kızarak bunu bizimle paylaşmak için gelmelerine teşekkür etti. Ne kadar da zarif ve alçak gönüllüydü. Usta bir aşçı olduğunu zaten biliyordum. Birlikte olmaya başlar başlamaz benim için yemek pişirmişti ve ben de yaptığı her şeyde iyi olan bir kızı elde

edecek kadar büyük bir şansa sahip olduğum için şükretmişim.

Hayatımda şansla ödüllendirildiğim iki alan vardı. Onlardan biri kartlardı. Bir zamanlar, ta ki ardımda bırakana kadar. Diğeriyse onu bulmaktı. O sonsuza kadar sürecek bir armağandı, ta ki son nefesimi verinceye kadar.

"Ben de kadeh kaldıracağım," diyerek bardağımı kaldırdım. Bizimle birlikte olmak ve şükrettiğimiz şeyleri birlikte paylaşmak için gelen ailemin ve arkadaşlarımızın yüzlerine baktım, her şey yerli yerinde hissettirdi.

İlk defa, minnettarlığın benim gerçeğim olduğunu fark ettim.

"Güzel Amerikalı kadınıma, hepimize şükretmeyi hatırlattığı için." Gözlerimi tamamen ona çevirdim. "Fakat çoğunlukla bana hatırlattığı için, çünkü hayatımda olduklarını daha önce fark etmediğim lütufları görmeme yardım etti. Şükredilecek şeylere sahip olmamın sebebi o." Herkesin duyması için gerçeği sesli olarak dile getirdim. "*Benim şükrettiğim her şey o.*"

KISIM ÜÇ

KIŞ

*Kış rüzgârları, yalnız yüreklerle Londra'yı
darmadağın ederken,
Ah, gözlerindeki sıcaklık beni kollarına sürükledi
Geceyi geçirmemize sebep olan sevgi mi, yoksa soğuktan
korkmamız mıydı?
Her öpücük için, güzelliğin şüphemi gölgede bıraktı.*

Mumford & Sons - Winter Winds

BÖLÜM 13

Brynne

13 Aralık

Londra

Ethan'a mesaj attım ve Dr. Burnsley'nin resepsiyonisti adımlı söylemeden önce buraya varabilecek mi, diye merak ettim. Doktor kontrolünü kaçırmak ona göre değildi. Doğrusu, Ethan detaylara benden daha düşküncü muhtemelen. İnternet sitesinde daha çok vakit geçiriyor ve kesinlikle benden daha çok kitap okuyordu. Her zaman bana araştırmasından öğrendiği ufak parçaları ve bilgileri söylüyordu. Bebeğimizin nasıl olduğunu ve hangi gelişimsel süreçlerden geçtiğini falan. Ona sürekli "bebek doğumuyla ilgili her şeyi bilen süper inek" diye sataşıyordum. *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki Prissy'den bir alıntıydı. Ve uzman o olduğundan, bana bütün bilgileri vererek beni kendi başıma araştırmaktan kurtarıyordu.

Şaka bir yana, bana mesaj atmayı ya da aramayı unutmak gerçekten ona göre değildi. Bir kez daha mesaj atmayı denedim. **Bir sorun mu var? Neredesin?**

Benimle öğle yemeği için buluşup buluşmayacağını merak ettim. Dr. Burnsley'yi gördükten sonra ufak bir rutinimiz vardı. Ethan ofisine geri dönmek zorunda kalmadan önce şehirde bir yerde öğle yemeği yiyorduk. Ethan her

zamankinden daha meşguldü. Yılbaşının hemen ardından Bilmem-Ne-burg'un Kralı için XT Avrupa Kış Oyunları'nda önemli bir görev almak için gidecekti. Ethan, uluslararası bir spor müsabakasında tahtın vârisi olan prense bebek bakıcılığı yapma işinden heyecan duyuyor gibi durmuyordu, fakat kral şahsi olarak onu istiyordu. Sanırım, evet, demekten başka bir şansı yoktu. Zaten onunla birlikte İsviçre'ye gidemezdim, hamileliğin son üç aylık döneminde uçmak diye bir şey yoktu. Burada tek başıma olacaktım ama sadece bir haftalığına. O süreyi bebek odasının son dokunuşlarını yapmak için kullanmayı planlıyordum. Şunu *bebek odaları* yapalım. Çoğul. Şubatın sonuna kadar hazırlamam gereken iki ev vardı.

Buradaki işim biter bitmez alışverişe gitmeye karar verdim, Ethan olsun ya da olmasın. Aslında, Noel alışverişini bitirmek için iyi bir gün olacağını düşünmüştüm. Her şeyi halletmek için sadece on iki gün kalmıştı ve hediyeler kendi kendilerini kaplamayacaktı.

"Brynne Blackstone." Hemşire, listesindeki bir şeye işaret koydu ve kapıyı benim için açık tuttu. "İçeri girip idrar örneğinizi bırakın, sonra kilonuzu ölçeceğim." Tatlı bir şekilde gülümsedi. Muhtemelen ilk görevi yapmaya umutsuzca ihtiyaç duyan, ancak ikincisini yapmaktan ödü kopan hamile kadınlardan aldığı pis bakışlara verdiği karşılıktı.

Eğlence zamanı.

Dr. Wilson'ın bana bir çırpıda söylemiş olduğu istatistikleri tekrarlamak, geleceğim için gerçekten büyük bir iyimserlik duymama ilham olmadı. Beş itfaiyeciden biri, araba kazalarından kurtulan üç gençten biri, tecavüz kurbanı iki kadından biri, üç savaş esirinden ikisi. Özellikle de bu acınası listedeki son iki kısım. Bu sikik şey Brynne'le benim hakkımda ne diyordu? TSSB kurbanları. Kaderin bir cilvesiyle bir şekilde birbirlerinin hayatına girmiş olan yaralı ruhlar. Brynne karabasanlarını kabulleniyor ve olanlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmak için Dr. Roswell'le çalışıyordu. Gücüyle beni kendine hayran bırakıyordu. Yöntemleri fazlasıyla İngiliz tarzıydı. Tıpkı doktorun, masasının üzerine astığı İkinci Dünya Savaşı posterı gibiydi: SAKİN OL VE DEVAM ET. Kadınımla cesur ve güzeldi. Düpedüz gerçektir bu.

Benim için de umut var mıydı? Olmasını istiyordum. Şimdi, aklımın en karanlık boşluklarına dokunan kahrolası lanetten kurtulmanın bir yolunu bulmanın hasretini çekiyordum. Rahatlamaya fena halde ihtiyacım vardı.

Buna ihtiyacım vardı, böylece Brynne ve ufaklığımız için olmak zorunda olduğum koca ve baba olabilirdim.

"Öyleyse dinliyorum." Dikkatimi doktora verdim ve niçin Askeri Stres Psikiyatristi Gavin Wilson'ın Surrey'deki sıradan ofisinde olduğumu düşündüm. Bilişsel davranışçı terapinin eylem planının getirilerini tartışıyorduk.

"Hedefimiz, seni geçmişindeki olayların üzerinde durmaya zorlamak değil, şu andaki duygusal durumunun iç

vüzünü anlamak. Bu 'koltuğa uzanıp her şeyi anlatın' tarzı bir terapi değil Ethan."

Siktir, şükürler olsun. Ağır bir soluk aldım ve az önce söylediği şeyle rahatladığımı hissettim. Konuşmak ödümü bokuma karıştırıyordu. Eğer konuşsam hissizleştirdim. Geçmiş zamandaki o yerde donup kalır, o sesleri duyardım. Sidik, kusmuk ve bok kokusunu alır, soğuğu hisse derdim. Bıçağı görürdüm... ve kandan nehirleri. Brynne'e kötü kısmın sadece ufacık bir kısmını anlatmıştım, çünkü taşıdığım yükü bilmeyi hak ettiğini güçlü şekilde hissetmiştim, fakat tüm bu çirkinliği onunla paylaşmak bana korkunç şekilde acı vermişti. Bu bok çukuru çok karanlık, çok korkunç, onun katlanmak zorunda kalması için çok fazlaydı.

"Sanırım, bu iyi o zaman. Öyleyse benim gibi biri için program nasıl işliyor?" diye sordum.

"BDT şimdi ve burada ile ilgilenir. İngiliz ordusundayken, seni bugün, burada oturarak benimle konuşmaya iten görevin sırasında olan olaylarla."

"Karım... O da geçmişinde travmatik bir olay yaşadı. Buna... Siktir, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Kâbuslarıma boyun eğersen, desteğime ihtiyaç duyduğunda onun için yeterince güçlü olamayacağımdan endişeleniyorum. Şubatın sonunda ilk çocuğumuzu bekliyoruz..." Sesim azalarak kesildi, kulağa acınası şekilde zayıf gelmemiş olmayı diliyordum, fakat doktora karşı dürüst olmalıydım.

"İkinizi de tebrik ederim." Not defterine bir şeyler yazdı. "Eşin terapi görüyor mu?"

Başım la onayladım. "Dört yıldır. Bana doktor ziyaretine gitmediğini hayal edemediğini söylüyor."

"Sen de karının tedavi arayışını ve psikiyatrik terapi-den yardım görmesini destekliyor musun?" diye sordu Dr.

Wilson. Bu sorgulamasıyla ne yöne gittiği hakkında bir fikrim vardı.

“Elbette onu destekliyorum. Ona yardım ediyor ve önemli olan da bu.”

Ağzının tek tarafı yukarı kıvrıldı. “Eminim karın senin de aynı derecede destek almanı istiyordur Ethan. Fakat elbette karar senin olacak.”

İstediyini biliyorum. “O zaman ben buraya gelince ne yapacağız?”

“BDT geçmişindeki olayların, şu andaki düşünme ve davranış durumunu şekillendirdiğini anlar. Bana söylediğine göre de özellikle senin gibi gecikmiş TSSB durumlarında. Geçmiştekileri, olayın hemen ardından değil de, şimdi yoğun bir şekilde geri getiren şeyin ne olduğunu keşfedeceğiz.” *Neden olduğunu biliyorum.* “Bütün bunlara rağmen, BDT geçmişe dayanmaz, şimdi ve gelecekte daha iyi faaliyette bulunmak için şu andaki düşüncelerini ve davranışlarını nasıl değiştireceğimiz konusunda çözümler bulmaya yöneleceğiz. Aslında buradaki anahtar, geçmişini yeniden yaşamak yerine, onun duygusal işleyişini kavramaktır.”

Başım la onayladım ve açıklamasını sindirdim. Karışık hisler içindeydim, bunun benim üzerimde işe yarayacağı konusunda tam olarak iyimser değildim, fakat eleştirel de değildim. Doktordan hoşlanmıştım. Özellikle olayları açıklarken boş konuşmamasından hoşlandım. Bir mucize sözü vermedi. Çünkü sana doğru gelen bir mucize yok. Benim mucizem yedi yıl önce, yirmi ikinci günde tamamen tükenmişti. Bunu biliyordum. Alırken armağanı kabul ettim. Dr. Gavin Wilson da benimle aynı orduda hizmet etmişti. Bir çeşit silah arkadaşıydık. Eğer bana yardım edebilecek biri varsa, muhtemelen onun gibi biri olacaktı.

Basit ayrıntılar hakkında konuştuk ve vaktimizin sonuna geldiğimizde, kararım hakkında daha hafif hissediyordum. Ayrıca yapılacak ödev bile verilmişti.

Binadan çıkmak için acele ederken saatimi kontrol ettim. Dr. B'nin yerinde Brynne'le buluşabilmek için şehrin karşısına geçmem gerektiğini ve bunun için önümde en az bir saatlik yol olduğunu biliyordum. Başarabilmem son derece zordu. Cep telefonumu bulmak için cebimi yokladım ve üzerimde olmadığını hatırladım. Askeri Stres Merkezi'ni ilk ziyaretimi yapacağım için dikkatim öyle bir dağılmıştı ki bir yerlerde bırakmıştım. *Siktir ya*. Bu, şu anda ihtiyacım olmayan türden bir bokluktu. Bir numaralı endişem: Dikkat dağınıklığı. Benim mesleğimdeki en kötü şey bu siktigimin dikkat dağınıklığıydı. Kesinlikle bu tür şeylere iznim olamazdı, yoksa işimi verimli bir şekilde yapamazdım. İmkânsızdı. Tüm bu hayalet hatıraları eşeleme olayı, benim günlük rutinimin içine sığıyordu. Şu anda cep telefonum üzerimde olmalıydı ki Brynne'i arayabileyim. Geç kalacağımı haber vermem gerekiyordu, yoksa endişelenirdi.

Koridora adım attığımda yine onu gördüm. Başka bir ofisten çıkıyordu. Dr. Wilson'dan farklı bir terapistti, fakat hastalarıyla benzer işler yapan biri olduğu belliydi. Aslında mantıklı geliyordu. *Al işte sana ev ödevi*. Zarar verdiği-me inandığım kişilerden bağışlanma aramak. Sorunlarımla sorumluluk sahibi bir şekilde başa çıkmak için attığım ilk adım, beni onunla aynı yere getirmişti. "Sarah, bekle!" diye seslendim.

Brynne

Dr. Burnsley'nin ofisinden çıkıp asansörlere yöneldim. Hâlâ Ethan'dan ses yoktu ve kontrolümü kaçırdığı için nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin edebilirdim. Ona takılmak zorunda kalacaktım. Dr. B'nin bağ kurma çabalarını ve araya sıkıştırdığı yavan seks esprilerini ona anlatacaktım.

Asansöre benimle birlikte binen kişiye dikkat etmedim, çünkü yanıtlanmamış mesajlarımı kontrol etmekle ve Len'e doktordaki işimin bittiğini haber veren mesajı atmakla meşguldüm. Ta ki o kişi adımı söyleyene kadar. "Brynne."

Kim olduğunu biliyordum gerçi. Gözlerimi yerden ya-vaşça yukarı doğru kaldırdım. Bacaklarını gördüm, hem protez hem de gerçek olanı, kaslı uyluklarını, bedeninin şeklini ve geniş omuzlarını, çok koyu gözlerini, şimdi bana çok farklı görünen yakışıklı yüzünü.

"Lance. S-sen burada ne yapıyorsun?" Sesim çatladı.

"Kızma lütfen ama randevun için içeri girdiğini gördüm, o yüzden sen dışarı çıkana kadar bekledim."

"Sen beni... beni Londra'da takip mi ediyorsun?"

"Hayır." Bir an için gözlerinde bir kıvılcım çaktı, fakat sonra başını iki yana salladı. "Kendi doktorumla birlikteydim. Kalıcı bir protez için ölçüm yapıliyordu."

"Ah." Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Lance bacağını kaybetmişti ve acı dolu geçmişimize rağmen, olanlar konusunda ona hâlâ sempati besliyordum. Sanki beynim "empati" kısmını tamamen kapatamıyormuş gibiydi. Empati kısmım hâlâ fişe takılıydı. Çok çalışıyor, uzun zaman

öncesinden kalma duygularla ve anılarla çalkalanıyordu. Lance Oakley az önce beni asansöre kadar takip etti ve dışarı çıkmamı beklediğini söyledi. Randevum, lobide beklemek ve sonra da muayene odasında daha fazla beklemekle neredeyse bir buçuk saat sürmüştü. Neden bir buçuk saat etrafta dolanmıştı ki? Aklımın içinden *siktir et*, dedim ve sordum. “Ee, beni niçin bekledin Lance?”

“Sana daha önce de söyledim hastanede ama geri gelmedin.” Yere baktıktan sonra başını tekrar bana doğru kaldırdı. “Bunu istemenin çok fazla olduğunu biliyorum ama Brynne, gerçekten seninle konuşmam gerekiyor. Soru şu ki benimle konuşacak mısın?”

“Hasta yatağında bana fısıldadığın şeyi duydum ama yapabilir miyim bilmiyorum.” Ve cidden bilmiyordum. Bir parçam, neden bana yaptığı şey için üzgün olduğunu söylemek istediğini merak ediyordu. Cidden, tüm bu olanlara şoke olmuşum. Lance’in özür dilemek için gelmesi, asla olasılıklar listemde değildi. Hem de asla. O yüzden asansöre binip karşımda belirdiğinde, çok samimi görünürken, onu tekrar gördüğüm için gerçekten altüst olmuşum. İçgüdüsel olarak elimi karnımın üzerine koydum.

Asansörün kapısı çınlayarak açıldı. Dışarı çıktığımda beni lobide takip etti, sakatlığını belli eden aksayan yürüyüş biçimi, garip hissetmeme ve ne yapacağım konusunda tamamen kafamın karışmasına sebep oluyordu.

“Anlıyorum.” Üzgünce başıyla onayladı. “Ben... Ben senin hamile olduğunu biliyorum... ve seni üzmemek falan istemiyorum ama...” Konuşmayı kesip yenilgiye uğramış gibi tek elini kaldırdı.

“Ama ne, Lance?” Kolayca ferahlamasına izin vermeyecektim. Bana yaklaşan oydu, yani onun açıklaması gerektiğini düşünüyordum.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin Brynne. Seni incitmek ya da hayatını altüst etmek istemiyorum ama benim hakkımdaki gerçeği bilmiyor olman gerçekten canımı sıkıyor. O gece neler olduğuyla ilgili."

"Aaa, şey... Bana ne olduğunu biliyorum, Lance. Video-da gördüm." Bakışlarımı kaçırdım, son cümleyi söylerken ona bakamazdım.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir şekilde. "Seni incittiğim için çok üzgünüm ve kendimi açıklama fırsatını vermeni istiyorum." Derin bir nefes verdi. "Başından neler geçtiğini biraz biliyorum. Seninle temasa geçmeye çalıştığımda annen birazını anlattı, fakat baban seni görmeme asla izin vermezdi ve sonra New Mexico'ya gittin. Muhtemelen beni göremeyeceğini kabul ettim, o yüzden bilerek senden uzak kaldım. Zaten Irak'taydım," dedi acı bir şekilde. Bir anlık sessizlikten sonra devam etti. "Ben... Ben babanın vefatını duydum. Ona ne kadar yakın olduğunu hatırlıyorum. Kaybın için gerçekten çok üzgünüm."

Kahrolası gözyaşlarım ölümüm olacak. Gözlerimi kuruldum ve kendimi toplamaya çalıştım, böylece bu binadan dışarı çıkmayı başarabilirdim ve Ethan geldiğinde ağlıyormuş gibi görünmezdim. Ya da Len geldiğinde.

Aslında, şu anda Len bana doğru yürüyordu ve yüzündeki ifade Lance'le olan buluşmamın sona erdiği anlamına geliyordu.

Lance de onu gördü.

"Ben... Ben üzgünüm, şimdi gitmem gerek. Lance, iyi şanslar," dedim yavan bir şekilde. Ona verecek başka hiçbir şeyim yoktu. Boş ve kafam karışık hissediyordum. Ethan'ı istiyordum.

"Pekâlâ." Bana sabırlı bir şekilde baktı ve başıyla bir defa onayladı. Sonra elime bir kart tutuşturdu. "Lütfen

bunu düşün," diye fısıldadıktan sonra döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Attığı düzensiz adımlar, Lance Oakley'nin son yedi yıl içinde ne kadar değişmiş olduğunun somut bir kanıtıydı.

Len'e, alışveriş yapabilmem için beni Knightsbridge'e bırakmasını söyledim. Şu noktada eve gidebilmemin hiçbir yolu yoktu. Aklımı boşaltmam ve hislerimi düzenlemem gerekiyordu. Bir şey kesindi: Lance'le karşılaşmamı Ethan'la paylaşmak istemiyordum. Sadece onu üzer ve bölgesini savunmak istemesine sebep olurdu, bunun da ne ona ne de bana bir yararı vardı. Gerçi Dr. Roswell'i aramalı ve bir randevu almalıydım. Tarafsız tavsiyeye ihtiyacım vardı ve Ethan'm tarafsız olması mümkün değildi. Onun nerede olduğunu ya da bugün niçin doktor kontrolünü kaçırdığını hâlâ bilmiyorum, diye düşündüm kasvetli bir şekilde, kendime acıyarak.

İnsanlara hediye seçme işine koyuldum. Kararlı bir şekilde tek bir işe odaklanıyordum ki tamamlayabileyim. Annem için sarı renkte, ipek bir sabahlık uygun göründü. Oldukça güzeldi ve muhtemelen sevecekti. Eğer doğrudan dükkândan kargoyla yollarsam, Noel'de onun eline ulaşabilirdi bile. Şu anda annem hakkında nasıl hissettiğimden emin değildim, özellikle de Lance, yıllar önce onunla benim hakkımda konuştuğunu itiraf ettikten sonra. O konuşmanın nasıl gittiğini merak ettim. Annem benim bilmediğim bir şeyi biliyor muydu? Önemsiz bir şüphe, ısrarcı bir kaşıntı gibi kaşınıyordu. Kartı çantamdaydı. Numarası oradaydı. Onu arayıp sorabilirdim ve muhtemelen bana söylerdi.

Öfke patlaması yaşatan konuşmamızdan bu yana, an-

nemle yalnızca bir defa konuşmuştum. Eski erkek arkadaşımın babasının şimdi başkan yardımcısı olması ve ciddi bir gün başkan olabilecek olmasından dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığını merak ediyordum. Onun için bu durum yenilir yutulur olmamıştır. Eğer Lance'ın yıllar önce bana yaptığı şeyi içime atmış olsaydım, sanırım zaman içinde barışabilmemizi umuyordu. Ethan'a bu kadar kızmasının sebebinin bu olduğuna inanıyordum. Annem planlarının bozulduğunu ve onun için katılacak gösterişli Beyaz Saray partileri olmayacağını biliyordu. Lance Oakley'nin babasının, bırakın Amerikalı bir politikacı olmasını, kahrolası dünyanın imparatoru bile olsa *sikinde olmadığını* söyleyen, doğrudan onun sözleriydi, bir İngiliz tarafından kapılmışım. Ethan beni hamile bırakmış ve benimle evlenmişti. Annem bile kurduğu fantezinin rüzgârdaki toz zerresinden başka bir şey olmadığını görebilirdi. Zaten o ikisi birlikte olmaya zorlandıklarında, benzin ve kibrit gibi patlamaya hazırlardı. Benim için çok üzücüydü. Çocuğumun büyükannesi olacaktı ve kocamın görüntüsüne katlanamıyordu.

Telefonum öttü. Çantamdan çıkarırken sonunda, diye düşündüm. *Bilinmeyen numara mı? Bebeğim randevuyu kacırdığım için çok üzgünüm. Uzun hikâye. Telefonum yok. Bu kullandığım Sarah Hastings'in cep telefonu. Şimdi neredesin? xoE*

Sarah Hastings mi? Kim olduğunu tam olarak biliyordum. Ethan'ın benimle olması gereken bir zamanda onunla beraber olmasının çok garip olduğunu düşündüm. Düşündeyken kadının varlığının onu ne kadar rahatsız ettiğini hatırladım, dolayısıyla kadının kendi kederini yatıştırmak için pençelerini ona saplamaya çalışmasından endişeleniyordum. Askeri sadakate saygı duyuyordum, fakat onun kaybı yüzünden Ethan'ın daha fazla ıstırap çekmesi

adil değildi. Eğer kocası hakkında konuşarak ona daha fazla suçluluk yüklüyorsa, o kadını hizaya getirmek zorunda kalacaktım. Mesajına yanıt yazarken saçlarım diken diken oldu, fakat mesajımın gideceği telefonun Ethan'ın telefonu olmadığını hatırladığım için fazla uzatmadım. Ancak ona cevap vermeden önce Sarah'nın numarasını telefonuma kaydettim. **Sorun değil. Harrod'ın yerinde Noel alışverişindeyim. Len burada benimle birlikte. -B**

Ânında cevap yazdı: **Şimdi seni bulmak için yoldayım. Sea Grill'de buluşalım mı? E**

Pekâlâ, eğer öyle diyorsanız Bay Blackstone, diye düşündükten sonra kısa bir cevap yazdım: **Peki.** Rahatsızlığımı bastırmaya çalışsam da bir şey üzerime çöktü ve bir kez daha güvensizliklerim hızla yüzeye akın ederek beni şüpheyle doldurdu.

Aldıklarımın parasını ödedim ve ganimetimi Len'e verdim. Benim için eve götürecekti. Derken hediye paketini ayarladım ve annemle Frank'in hediyelerini görevliyle gönderdikten sonra Ethan'ı beklemek için Sea Grill'e yöneldim.

Restoranda frenk üzümü çayımı yudumladım ve garip günüm hakkında düşünüp taşındım. Lance'in elime tutuşturduğu kartı anımsadım; çıkarıp inceledim. Ön tarafında adı ve ordu irtibat bilgisiyle birlikte cep telefonu ve e-posta adresi vardı. Arkasını çevirdiğimde daha önce fark etmediğim, el yazısıyla yazılmış bir mesaj gördüm.

Lütfen bunu düzeltmeme izin ver Brynne.

Başımı kaldırdığımda Ethan'ın vardığını ve elinde kocaman bir buket lavantayla masaya doğru geldiğini gördüm. Lance'in kartını çabucak yerine koyarken, kocamın ne ka-

dar suçlu hissettiğini merak ettim. Sonuçta barış anlaşması için çiçek getirmeye ihtiyaç duyduğuna karar vermişti.

Hareketini takdir etmeliyim, diyerek kendime çıkıştım. Ama takdir falan etmedim.

Ethan

"Ee, sana ne oldu?" diye sordu. Gözleri, gerçek hislerinin doğasını hiçbir şekilde ele vermiyordu. Çiçekleri kabul ederek takdir edercesine kokladı, fakat insanların içindeydik ve Brynne mesafeliydi. Belki gerçekte bütün yığını kafama indirmek istiyordu. *Boku yedin*. Yapabildiğim tek şey, elime yüzüme fena halde bulaştırdığım için beni affedeceğini ummaktı.

"Bu sabah telefonumu almadan çıkmışım. Bunun için üzgünüm."

"Bu pek sana göre değil Ethan." Konuşurken başını menüsünden kaldırıp bakmadı. *Evet... Fena boku yedin*.

"Hayır, değil. Korkarım çıkarken dikkatim dağınmıştı."

"Peki neden?" Menüsünü çevirdi. Bunu, İngiliz Kütüphanesi Koleksiyonu'ndan nadide bir parçaymış gibi inceliyordu.

Buraya koşturmadan önce bir sigara içme fırsatımın olmasını nasıl da umutsuzca diliyordum. "Şey... Sana söylemedim, çünkü kabul edileceğimden emin değildim." Menüsünü bıraktı ve en sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Ama bu sabah Askeri Stres Merkezi'nde Dr. Wilson'la ilk muayeneme gittim." Kahverengi gözler masanın karşısından bana odaklandı. "Pekâlâ, şey... Merkez ta Surrey'de ve Dr. B'yle randevuna gelmek için ofisten çıktığımı sırada

Sarah'ya rastladım. O da ASM'ye gidiyor. O sırada korkunç şekilde gecikmişim ve sana ulaşmamın hiçbir yolu yoktu, o yüzden Sarah'nın cep telefonunu ödünç aldım..."

"Birini mi buldun?" diyerek beni böldü. Yüzü, şu görmeye bayıldığım parıltı ve ateşle doluydu şimdi. Ânında kendimi daha iyi hissettim.

Başımınla onayladım. "Buldum, bebeğim. Dr. Wilson'a bir şans veriyorum."

Masanın karşısından elini uzattı. "Çok memnun oldum. Bana bunu söylediğini duyduğuma çok memnunum Ethan. Tüm gün boyunca aldığım en iyi haber," diyerek elimi yanağına doğru çekti.

Kadınımı endişelendiren şeyin benim gecikmemden daha fazlası olduğunu sezdim. "Neden? Dr. B'yle her şey yolunda mı? Bilmem gereken bir şey var mı, Brynne?"

Dudaklarını büzerek başını yavaşça iki yana salladı. "Muayeneyle ilgili bir sıkıntı yok. Yirmi dokuz haftalık, ufak, yeşil balkabağı kadar. Güzelce büyüyor. Her şey yolunda." Bana ağır bir şekilde göz kırptı.

İşte benim seksi sevgilim. "Yani Dr. B hâlâ en iyi dostum mu diyorsun?" Bana sessizce kahkaha attı, beni seksten mahrum bırakma konusunda alay etmekten zevk alıyordu. Komikti... ve değildi. Seksi bırakma vakti geldiğinde, sadece biraz daha yaratıcı olmamız gerekecekti. Eğer o yakınımnda olacaksa, ona dokunacaksam ve onu koklayacaksam buna katlanabilirdim. Yakınlık, boşalmaktan çok daha fazlasıydı. Bu dersi, Brynne'imi bulduğumdan beri süregelen kısa sürede iyice öğrenmişim.

"Evet, hâlâ arkadaşın. Ama Askeri Stresi Merkezi'ni ziyaretini dinlemek istiyorum." Bana gülümsedi. O parlak, mutlu haline tamamen geri dönmüştü. "Bana Dr. Wilson'dan bahset. Her şeyi bilmek istiyorum."

Sana her şeyi nasıl anlatabilirim, benim güzel sevgilim? Nasıl? Sana böyle bir şeyi nasıl yapabilirim?

Keşke ona her şeyi anlatabilseydim ama bunu bir gün yapabileceğimden bile şüpheliydim.

BÖLÜM 14

8than

24 Aralık

Londra

"Hem güzel hem akıllı, hem feci derecede seksi hem de yemek konusunda çok başarılı." O mutfakta tezgâhta uğraşırken arkasına geçip bedenimi onunkine yasladım. "Her yerde ziyafet var," diyerek kuş şeklindeki bir kurabiyeyi kaptım ve ağzıma attım. "Tatlılar ve... sen." Kıcını avuçladım ve yağlı şekerleme ağzımda erirken güzelce sıktım.

"Hırsız," dedi.

"Hırsızlığıma rağmen beni seviyorsun." Burnumla kulağının arkasını dürtükledim.

"Seviyorum, bu doğru. Çaldığın ilk şey kalbimdi," dedi ve tatlı bir öpücükle dudaklarımla buluşmak için döndü, "ve asla geri almak istemiyorum."

"Bu güzel, çünkü hepsi benim," diye homurdandıktan sonra dilimle dudaklarının arasına daldım.

"Ve bana her zaman en güzel şeyleri söylüyorsun."

"Ama hepsi doğru," dedim. Benimle yüzleşmesi için onu çektim, ellerim gevşekçe sırtını tutuyordu. "Çok güzelsin." Derin bir öpücük daha. "Fena halde akıllısın." Dudaklarımı çenesinden boynuna doğru sürükledim. "Öyle seksisin ki, beni yakıyorsun." Dudaklarımı her geçen gün büyüten

göğüslerine doğru indirdim. "Ayrıca becerikli bir mutfak cadısısın." Kalçalarımı ona doğru gömerek yeteneklerini tam olarak ne kadar *takdir ettiğimi* iyice hissettirdim.

Bryenne

"Bir yıl önce bugün, bir akvaryum dükkânında birbirimizin yanından geçtik ve hayatlarımızda bu noktaya geleceğimizden hiç haberimiz yoktu." Kanepede yan tarafımıza doğru uzanırken parmaklarımı Ethan'ın kolunda gezdirdim, Londra'nın şehir ışıklarıyla çepeçevre sarılan ağaçtaki ışıkları izliyorduk. "Hatırladın mı?"

"Ah, evet. Farkına vardığımız günü çok iyi hatırlıyorum. Akvaryumundaki Simba'ya ne zaman baksam hatırlıyorum." Karnımı daire çizerek okşadı, elleri pozisyonumuz elverdiğince rahatça ulaşabildiği her yere dokunuyordu. "Özellikle de doğum günü hediyem sayesinde. Bu arada o çok güzel. Simba'nın da hemfikir olduğundan eminim."

"Ondan hoşlandığına memnunum bebeğim. Sana hediye almak zor. Gerçi Dory, Simba için kusursuz bir kız arkadaş ve Simba'nın onu hizada tutacak iyi bir kadına ihtiyacı vardı."

Ethan sessizce güldü. "Tıpkı benim gibi."

"Aynen öyle ama sen benim doğum günüm için fazlasıyla aşırıya kaçtın. Sen bana lüks bir otomobil alıyorsun ve ben sana yeni bir balık alıyorum."

"Yeni balığımı seviyorum," dedi kızgınca. "Doğum günümde mavi tang balığı almak en büyük arzumdu."

Şapşallığına karşılık kahkaha attım, ciddi erkeğimin benimle birlikteyken böyle kolayca şaka yapabilmesine ve bana takılabilmesine bayılıyordum. Hayatındaki deneyimlere rağmen, Ethan onda çok sevdiğim harika bir mizah anlayışıyla kutsanmıştı. Beni ateş gibi yakabildiği kadar kolayca güldürebiliyordu da. Eşsiz şekilde yetenekli bir adamdı.

“Yani, aslında şöyle bir düşününce bugün bir şekilde bizim yıl dönümümüz sayılır,” dedim.

“Bir yıl.” Boynumda ağır ağır soluklandı. “Sana doğru düzgün bakamamıştım bile, ama mor şapkamı ve atkını hatırlıyorum. Tabii Noel arifesindeki kar fırtınasına yakalandığını da.”

Kış mevsiminde olduğumuz ve oturma odasındaki kanepede çırlçıplak bulunmamız göz önüne alınırsa, bu kadar sıcak hissettiğime şaşırdım. Odada kesinlikle rahatsız edici bir serinlik yoktu. Kocaman, sıcak seks ve ışık yayan bir fırın gibi olan kocam arkamdan bana yaslanıyordu, görünüşe göre harikalar yaratıyordu. “Şey, kar büyülü bir şekilde güzeldi ve anlayan lazım. Bir California kızı için Noel’de kar görmek muhtemelen hayatında bir defa olacak bir olay.”

“Asla bilemiyorsun işte, şimdi burada yaşıyorsun. Noel’de yine biraz yağabilir.” Dudakları enseme sürtündü.

“Doğru.” Dudakları çıplak tenimde ilerlerken ürperdim. “Ayrıca, seni sürekli koklayacak kadar şanslı olan kadını kışkırttığımı hatırlıyorum ve benim de sana bakmamış olmam çok komik. Eğer bakmış olsaydım, Benny’nin şovunda seni tanırdım.”

Omzumun üzerini öptü. “Ben’in şovu. Hayatımın en iyi gecesi.”

“Benim için değil,” derken ona biraz daha sokuldum.

"Hayatımın en iyi gecesinin şu an olduğundan epey eminim."

"Mmmm... Noel'i kutlamak için dışarıda bir partide olmamamıza aldırıyor musun?"

"Ah, hayır, hem de hiç. Ayrıca, yarın babanın evinde tüm gün kutlayacağız zaten."

"Noel'i burada geçirmek yerine, Stonewell'de geçirmeyi tercih ederim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Elinin teki göğsüme doğru çıkarak biriyle oynuyor, ağırlığını tartıyor ve meme ucumu kıvırıyordu. "Ama onu yapamazdık... Yani, belki de tercih etmem."

Mantığına karşılık güldüm. "Tabii, boya kovaları ve elektrikli aletler, düzüşmek için rahat yer bulma konusunda sorun teşkil ediyor." Aslında tatili taşrada geçirmeyi düşünmüştük, fakat Stonewell'de süren büyük tadilatın Londra'da kalma kararımıza etkisi olmuştu. Buradaki yedek yatak odasını bebek odasına dönüştürme işlemi haricinde, her şey yerli yerindeydi.

Alçak bir sesle kulağıma, "Tüm o kocaman ekipmanlar arasında sana zevk vermenin bir yolunu bulurdum gibime geliyor," derken, çoktan yapmış olduğumuz şeyden biraz daha istercesine sıcak erkekliğini kalçama doğru bastırdı.

Bir defa Ethan için asla yeterli değildi ve benim bununla hiçbir sorunum yoktu. Bana duyduğu ihtiyacın asla bitmesini umuyordum. Onsuz pek de iyi olacağımı sanmıyordum.

Boğuk bir sesle, "Bunu istiyorum," derken, iki parmağı kararlı bir baskıyla arka girişimi zorluyor, erojen bölgelerimin hepsine tahrik edici sarsıntılar gönderiyordu.

"Evet... Tamam." İki kelime ve konuşmayla işim bitmiş-

ti. Uyarılmış coşkulu durumumda yapmayı başarabildiğim en uzun konuşma buydu. Bedenime yapacağı şeyin beklentisi beni ihtiyaç ve arzudan oluşan şehvetli bir sisle sarıyor, fazla bir şeyi dile getiremeyecek hale getiriyordu. Seks sırasında bana ne yapacak diye asla endişelenmedim. Ne olursa olsun, o iyi yapardı. Ethan emin olurdu.

"Nefesimi kesiyorsun," diye mırıldandı arkamdan. Onu içime almam için beni hazırlamaya uğraşıyordu. Gözlerini dikip baktığını biliyordum, dizlerimin üzerinde ve öne doğru eğilen görüntümle tahrik oluyordu. Girmeyi kolaylaştırması için şişeden döktüğü kayganlaştırıcının serin damllarını hissettim. Ethan'ın aleti kalın, geniş ve kusursuzdu, fakat yine de kayganlaştırıcıya minnettardım.

Elleri popomun yanaklarını kavrayıp iyice ayırdı.

Daha hissetmeden önce gelen şeyin ne olduğunu tahmin ettim. Muhteşem dili.

Ethan üzerimde öncelikle onu kullandı, sıkı deliğime nazıkçe sataşarak beni bu dünya ve başka bir yer arasında dolanıp titreyen, çaresiz bir duruma getiriyordu.

Diliyle yaptığı şeyi kesti ve pozisyonunu aldı. "Yapıyorsun bunu, bebeğim. Nefesimi kesiyorsun." Aletinin başı tenime değdi. "Her..." İleri doğru yüklenip sadece penisinin ucuyla giriyordu. "Lanet olası..." İçime karışmaya çalışan aletinin devasallığını, içime gömülme ihtiyacının yoğunluğunu, onun bunu yapması için duyduğum özlemi hissettim. Erkekliği kayarken, "DEFA!" diye bağırdı yoğun bir inlemeyle. Dibine kadar beni dolduruyordu, hayaları bir sarsıntıyla kadınlığıma çarpıyordu.

Sert, fakat güzel istilasıyla birlikte, "Ah!" diye inledim. Sıcaklık ile, acının sınırında gezen, ancak bunu aşmayan bir doluluk hissiydi bu. Az sonra gelecek olan yoğun darbeler için kendimi hazırladım. Uzun, maksatlı kayışlarıyla

içime girip çıkmaya başladığında olacaklar için. Titremeye başladım, zorlukla solumama sebep olan yoğun hisler neredeyse aklımı başımdan alıyordu.

Kulağımın arkasından, "İyi misin güzelim?" dedi hırıltıyla. Cevabımı beklerken kendini hareketsiz tutmak için çenesini omzumun üzerine gömdü, sakalı derimi çiziyordu. Onunla ilgili, beni alışıyla ilgili, bedenim üzerindeki fiziksel hâkimiyetiyle ilgili onayımı arıyordu.

Bunu ona her zaman verirdim. Çok fena halde istiyordum.

"Eveeeeet!" Başımı geriye doğru attım, tek kelimedenden fazlasını söylemekten acizdim. Milyonlarca parçaya bölünmeden önce kendimi bir arada tutmaya odaklanmam gerekiyordu. Birleşmemiz çok kuvvetli hissettiriyordu.

"Ah, siktir... Evet..." Tek elini saçlarımla doldurdu ve içimde hareket etmeye başladı. Sıcak, erkeksi etin uzun, dikkatli hamleleri zarif bir temkinle beni dolduruyordu. "Çok iyi, bebeğim..." Her darbeye birlikte inliyor, beni derin şekilde dolduruyor, histen oluşan erotik, şehvet dolu bir yolculuğa çıkarıyordu. "Öyle güzelsin ki... Lanet olsun, çok seksisin," diye tekrarlardı. Artık tanımaya ve sevmeye başladığım bir yetenekle aletini hareket ettiriyordu. Bana tamamen sahip oluyordu, her parçam çıplaktı.

Onun sesinde de başka bir şey duydum. Bir çeşit umutsuzluktu, benimle karışmak için duyduğu çılgın arzu. Bedeninin benimkini tamamen sarması için öyle bir hasret duyuyordum ki onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı nitelendirmenin yolu yoktu. Penisi, parmakları, dili, nefesi, menisi, her şeyinin içimde olmasını istiyordum.

Ve böylece, Ethan beni rahatlatışımın en yüksek zirvesine götürene kadar bana sahip oldu ve bu zirve milyar-

larca ısıldayan cennet parçasına dönüşürken bana sarıldı. Ağzıyla çığlıklarımı yuttu ve bana kendisinden biraz daha verdi. Penis, patlamanın hazırlığıyla akıl almaz bir sertlikle şişti. Boşalırken bana bir şeyler söyledi, sevgi ve hayranlığın itiraflarıyla ürperiyordu. Sadece benim için hissettiği şeyleri beni kendisiyle doldururken söyledi.

8th an

*3 Ocak
Londra*

Brynn'e'i makyaj yaparken izliyor ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. İzlediğimi fark etmediğimi umdum, çünkü mahcup hissetmesini istemedim. Biraz endişelendiğini biliyordum, çünkü bedeni çok değişmişti. Fakat kadını şu anda benim için her zamankinden daha güzeldi. Küçük üzümümüz onunla birlikte büyümüştü ve şimdi otuz iki haftalık küçük bir insandı. Artık durmadan benim için tekliyor, kıvrılıyor ve dönüp duruyordu.

"Hazırlanmaya başlasan iyi edersin, yoksa geç kalacağız. Marie Teyzemin planları hiçbir erkeği beklemez..." derken sesi alçaldı. Aynadaki konsantrasyonunu asla bozmadı, gözlerinin çevresine kara bir şeyler sürüyordu. Sadece bakarak bile sertleşmemi sağlayan kısa, siyah, dantel bir kıyafet vardı üstünde, fakat yalnızca yarı giyinikti.

Plana sadık kalmanın en iyisi olacağını, yoksa babamın doğum günü yemeğine asla zamanında yetişemeyeceğimizi çabucak fark ettim. O yüzden kendimi tahrık edici olmayan bir şeyler hakkında düşünmeye zorladım

mesela iş. Fazla uzun sürmedi. XT Avrupa'daki genç La-
uenburg Prensi Christian'ı düşünmek aletimi kesinlikle
büzüştürdü. Seyahatime sadece iki gün vardı ve şimdiden
Brynne'in bırakmaktan ödüm kopuyordu. *Saçma, boktan iş.*

"Ama sana bakmayı tercih ederim," dedim ona.

Yumuşak bir ses çıkardı. "Şey, kığım gittikçe büyüyor.
Karnımla doğrudan rekabet içinde. Umarım yarışı kığım
kazanmaz. Bu şovun sonunda sadece bebeği istiyorum,
fazladan popoyu değil." Aynadan gözlerini kaldırıp bana
baktı, ifadesi aklındakileri birazcık belli ediyordu. Kadınım
hâlâ gizemliydi. Gerçi onun bu yönüne bayılıyordum. Ona
mümkün olabildiğince yakın olmak için daha da kararlı
olmamı sağlıyordu, böylece ona dokunabilir, onu tadabilir
ve uygun olan her molekülünü alabilirdim. Brynne'e olan
ihtiyacım hâlâ her zamanki kadar güçlüydü. Bunun deği-
şeceğine de hiç zannetmiyordum.

"Kığın kusursuz ve tutacak daha fazla şeyin olmasın-
dan şikâyet ettiğimi asla duymayacaksın." Yavaşça ona göz
kırpıttım ve tam bir zampara gibi sıırıttım. "Buradan bakınca
hamile gibi bile görünmüyorsun." Arkasına geçtim, elleri-
mi ön tarafa doğru kaydırarak karnının üzerine koydum.
"Bunu yapmak zorundaydım. Burada bir şey olduğunu
gerçekten bilmeliyim." Avuçlarımı bebeğimizin güçlü bir
şekilde büyüdüğü sert, yuvarlak şişkinliğin üzerinde aç-
tım.

Geriye doğru yaslanarak ağırlığını bana verdi. "Ah, ora-
da kesinlikle bir şey var ve onu oraya sen koydun."

Arkasında yumuşak bir kahkaha attım. "Bu arada, ya-
parken gerçekten keyif aldım."

Umursamaz bir alaycılıkla, "Aldığını hatırlıyor gibi-
yim," dedi.

"Ah, sen de keyif aldın." Ellerimi şehvetli memelerine

doğru kaydurdım ve her elimle birini kaldırarak yumuşakça sıktım. "Şimdi bunlar... Bunlar başka bir hikâye. Feci halde değiştiler ve ben bu değişime geberiyorum."

"Farkındayım." Bir an için gözlerini kapattı ve başını yana eğdi, ona istediğim gibi dokunmama izin veriyordu. Kendisiyle ve çılgınca ihtiyaçlarımla ilgili her zaman çok vericiydi.

"Mmmmm... Harika hissettiriyorsunuz Bayan Blackstone ve her zaman da öyle olacaksınız."

"Bana Bayan Blackstone diye seslenmeni ne kadar çok sevdiğimi sana hiç söyledim mi?" diye sordu tembelce. O güzel gözleriyle beni çiviledi.

"Birkaç defa, evet. Yeni adını sevmene çok memnunum." Aynadan ona sırtarak karşılık verdim. "Sana söylemeyi sevdiğimi biliyorum. Adımın, artık senin adın olmasını sevdiğimi biliyorum. Birçok şeyi seviyorum... artık."

Yanağımı tutmak için elini yukarı doğru kaldırdı, hâlâ aynadan bana bakıyordu. "Ama sen de yeni bir isim sahibi oluyorsun. Yakında birisi gelecek ve seni sadece tek bir isimle tanıyacak. O isim *Ethan* değil."

"Baba."

"Aynen öyle. Artık birisinin babasısn." Yumuşak bir şekilde gülümsedi, mutluluk ve belki biraz da kendi babasını düşündüğü için hissettiği hüznün karışımıydı. "Gelmiş geçmiş en iyi baba olacaksın..." diye fısıldadı.

Bryenne cömertliğiyle beni her zaman kendine hayran bırakırdı. Keder ve kaybın gölgesindeyken bile böyle sevimli şekilde verici olma kabiliyeti vardı. Cesur. Güçlü. Fevkalade. Enselerini öptüm ve çenemi omzuna yasladım, ikimiz de lavabonun aynasına bakıyorduk. "Kulağa gelişini sevdim. Baba. Ben bir babayım ve sen de bir annesin."

"Aynen öyleyiz."

Ellerimi yeniden karnına yönlendirdim. "Ufak ananasımızı seviyorum." Benimle yüz yüze gelmesi için onu döndürdüm ve gülümseyen yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ve sizi seviyorum, Bayan Blackstone."
"Ben seni daha çok seviyorum."

BÖLÜM 15

Brynnne

*4 Ocak
Londra*

Babamın hayattayken desteklediği hayır kurumu, ne zaman birisi onun adına bağışta bulunsa bildiri gönderirdi. Az önce okuduğum mesajda yazan miktar gözlerimi yuvalarından uğrattı. Tekrar kontrol ettim, emin olmak için basamakları sayıyordum. Tam altı taneydi.

İkinci şoksa, hayır sahibi tarafından yorumlar kısmına bırakılan mesajdı. *Lütfen bunu düzeltmeme izin ver Brynnne.*

Lance.

Gördüğüm şeye inanamadım. Bunu Lance mi yapmıştı? Meritus Üniversite Vakfı'na babamın adına açık bir halde yüksek miktarda bir bağış yapmıştı. Yoksul, ancak istekli çocukların üniversite eğitimi almasına yardım için?

Bunu niçin yapacaktı ki?

Neden yapacağını cidden hayal edemedim, fakat öğrenmem gerektiğini biliyordum. O yüzden çantamı aldım ve bana verdiği kartı bulana kadar yan gözlerini karıştırdım. Kartın arka tarafını çevirdim ve sadece emin olmak için mavi kalemle, el yazısıyla yazılan mesajı okudum.

Lütfen bunu düzeltmeme izin ver Brynnne.

Titreyen eller ve gümbürdeyen bir kalple ona kısa mesaj yolladım. Bana söylemek istediği şeyi duymaya korksam da öğrenmenin zamanının geldiğini biliyordum.

Ethan ofisteydi, ertesi günkü İsviçre seyahatine hazırlanıyordu. Lance'in hasta yatağındayken benimle buluşmak istemesini de, kontrol için gittiğimde peşimden gelmesini de Ethan'a anlatmamıştım. Daha fazla zaman geçtikçe, eşelemek istemediğimi fark etmiştim. Zaten neye yarayacaktı ki? Yıllar önce olmuş kötü bir olay hakkında düşünüp durmak yerine, burada ve şimdi bununla başa çıkarak devam etmem gerekiyordu.

Ethan'a en azından bir uyarı vermem gerektiğini bildiğim halde söylemedim. Lance'le yalnız görüşecek olmamdan rahatsız olurdu ve kendisi de gelerek çok abartılı şekilde bölgesini işaretlemesi, bu buluşmayı işe yaramaz hale getirirdi. Hayır, Lance'le kendi başıma buluşmam gerekiyordu. Bu *benim* hikâyemdi. *Benim* geçmişim. Bununla yüzleşmesi ve arkada bırakması gereken kişi bendim.

O yüzden mutfak tezgâhının üzerine onun için kısa bir not bıraktım. Benden önce eve gelmesi olasılığına karşı, yürüyüşe çıktığımı söylediğim notumu bulacaktı.

Biraz egzersiz yapmak adına *Hot Java*'ya yürüdüm, dairenin olduğu sokağın hemen köşesindeki bir kahve dükkânıydı.

Lance benden önce varmıştı ve pencere kenarındaki iki kişilik bir masada bekliyordu. Onu son gördüğümdeki gibi görünüyordu. Bir ömür önce tanıdığım oğlandan tamamen farklıydı. Birçok yönden bu doğruydı. Artık politik bir ünlüydü, dövmelele kaplıydı, başkan yardımcısı seçilen bir babanın savaş kahramanı oğluydu. Onu bekleyen bir koruması da vardı. Terörist riski göz önünde bulundurulursa,

büyük ihtimalle Gizli Servis'tendi. Onun gibi birisi için bu fazla olmalıydı.

Karşımda otururken sefil halde görünüyordu. Sakatlığı yüzünden hâlâ fiziksel acı içinde olup olmadığını merak ettim.

"Çok kısa süre içinde Amerika'ya geri dönüyor olacağım. Göreve başlama töreni için orada olmam emredildi." Dövmeli parmaklarından biriyle bacağına dokundu. "Ama Londra'yı özleyeceğim. Arada kaybolup gitmek için iyi bir yer."

Evet, öyle. "Niçin babamın adına o büyük bağışı yaptın? Gerçekten paranı harcamak istediğin bir şey mi bu, Lance?" diye sordum. Frambuazlı çay poşetimi çevirerek fincanımın içinde mini bir girdap oluşturunuyordum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, parayı verme sebebini anlayamıyordum. O yüzden, aklıma gelen tek akıl almaz fikir, onun gerçekten üzgün olabileceği oldu. *Siktir. Oradan.*

Lance kafenin penceresinden dışarı baktı, kalabalık araba trafiğini ve işlerine gitmek için ince kış yağmurunda yürüyen, aynı şekilde yoğun olan yaya trafiğini izliyordu. "Benimle buluştuğun için teşekkürler Brynne. Bu çok uzun zamandır istediğim bir şeydi. Ayrıca, korkuyla beklediğim bir şey." Konuşmayı bitirdiğinde bana bakmak için gözlerini yine bana çevirdi.

"Sen dedin ki... O gece partide gerçekte neler olduğunu bana anlatmak istediğini söyledin." Yüreğimin göğsümün derinliklerinde şiddetle çarptığını hissedebiliyordum.

"Evet." Sandalyesinde kıpırdandı ve söylemek istediği şey için hazırlanıyor gibi göründü. "Ama önce sana davranış şeklim için, sana yaptığım şeyler için, canını öyle kötü şekilde yaktığım için en derin özürlerimi kabul etmeni

istiyorum. Yaptıklarım için mazeretim, bahanem yok, sadece pişmanlıklarım var.”

Gözleri üzerimde titreşti. İfadesinde özlemin izi vardı. Ne için olduğundan emin değildim. Bana mı özlem duyuyordu? Aramızda olabilecekler için mi?

“O yüzden, sana geri kalanı anlatmadan önce en azından bu kısmı duymanı istedim.”

İçimde garip bir parıltı hissettim, donmuş bir gölün üzerine yayılan bir çatlak gibi. Henüz konuşamazdım, fakat başımı sallayarak özrünü kabul etmeyi başardım.

“Videoyu gördün mü Brynne?”

Yine başımla onaylarken, gözlerimi frambuazlı çayımda tuttum. “Bir defa. Sadece o kadar dayanabildim.” Hatırımda kalan görüntüler aklımda belirdiğinde zihnim karardı. Diğer adamlar, beni nasıl kullandıkları, kahkahalar, şarkının sözleri, bazı nesnelerle bedenime yapılan işkenceler, benimle bana yaptıkları şeyi isteyen bir fahişeymişim gibi konuşma şekilleri.

“Ben çok üzgünüm... O kadar ileri gitmesini istememiştim.”

Başımı kaldırıp, “O halde bizi kaydederek ne halt etmeye niyetlendin?” diye bağırdım. “O videonun bana ne yaptığını biliyor musun? Hayatımı nasıl değiştirdiğini? Onun yüzünden kendimi öldürmeye çalıştığımı? Tüm bunların farkında mısın Lance?”

“Evet.” Gözlerini yumup irkildi. “Brynne, eğer geri alabilseydim... Ben sadece... Ben sadece çok ama çok üzgünüm.”

Orada oturup ona baktım, yaşadığım şeye neredeyse inanamıyordum. Uzun bir süreliğine karanlık yerimin ne olduğunu anlamıştım. Bana şeytani insanlar tarafından yapılmış şeytani bir eylemdi, vicdandan ya da insanlıktan

yoksun kişilerdi. Fakat önümde duran Lance samimiyetle özür dilerken hiç de şeytani görünmüyordu ve bu kabul etmesi gerçekten zor olan bir kavramdı.

“Öyleyse o geceki niyetin *neydi* Lance? Eğer benimle bir şeyleri *düzeltilmen* gerektiğini hissediyorsan, o zaman sanırım seni dinlemeye çalışmak zorundayım.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı. Eliyle yumuşakça, ritmik bir şekilde masanın üzerine vuruyordu, yalnızca parmakları kalkıp iniyordu. Onu süsleyen dövmeleri sağ elinin tüm yüzeyini kaplıyordu. Dövmedeki iskelet kemiklerinden bir elin her parmak kemiğinin arasına örümcek ağları serpiştirilmişti.

Oğlunun bu gotik dövmeleri hakkında babacığının ne düşündüğünü merak ettim.

Bir süre sonra konuşmaya başladı.

“Sana karşı tam bir puşt oldum,” diye başladı. “Bunu biliyorum ve bahanem yok ama Stanford’a gittiğimde ve ben yokken senin diğer erkeklerle görüşüğünü öğrendiğimde, sana sahip olan diğer herkesi deli gibi kışkandım. Bunun için seni cezalandırmak istedim, çünkü o zamanlar aklım öyle işliyordu.” Başparmağını kahve fincanının kenarına vurmaya başladı. “Seks yapışımızı kaydetme niyetiyle partide seni sarhoş ettim, böylece *benim* kız arkadaşım olduğunun bir hatırlatıcısı olarak sana yollayabilirdim ve ben üniversiteye gittiğimde başka kimse benim olana dokunmazdı.” Boğazını temizledi ve devam etti. “Video için niyetlendiğim şeyin boyutu buydu Brynne. Asla bir yerde paylaşmayacaktım ya da insanlara göstermeyecektim. Senin için beni hatırlatan bir şey olacaktı.”

“Ama o diğerleri... Justin Fielding ve Eric Montrose... Onlar oradaydılar.” Ona bakamadım, o yüzden bunun yerine pencerenin dışındaki yağmurlu kaldırıma ve hareketli insanlara baktım.

Dinlemeye devam ettim ama.

"Evet," dedi üzgünce. "Seni sarhoş ettim ama ben daha da beter haldeydim ve bir noktada ben... bitirdikten sonra sızdım. O ikisi tatil için benimle birlikte eve gelmişti ve kız arkadaşına unutamayacağı bir ders vermeye kararlı olduğumu biliyorlardı. Bir sersem gibi. Öyle burnu büyüktüm ki bir şey deneyeceklerini asla hayal etmedim. Ben düzütükten... Ben bittikten sonra bir daha ekranda olmadığımı açık bir şekilde görebilirsin. Video kesilmiş. Sonra sadece Fielding, Montrose var... ve sen. Güven bana, defalarca izledim. Sana yaptıkları şeyle dehşete düştüm." Gözlerimi pencereden uzaklaştırıp onu inceledim. Kendini gizlemekten bakışımla buluştu. İçinde pişmanlık ve utanç gördüm. "Brynne, ben... Ben asla..."

Lance'in bana doğruyu söylediğini biliyordum.

"Bizi izlediler... ve sonra ben sızınca onlar geldi. Seni o oyun odasında bıraktığımı hatırlamıyorum bile Brynne. Ertesi gün arabamın arka koltuğunda uyandım. Video çoktan bir paylaşım sitesine gönderilmişti ve çok geçti. Bütün hafta sonu yayılmıştı." Başını eğip yavaşça iki yana salladı. "Ve şu şarkı..."

Görüntülerin sırasını hatırlamaya çalıştım, ancak videoyu bir defa izlediğimde öyle sarsıntıya uğramıştım ki Lance'in olaya nerede dahil olup nerede çıktığını anımsayamadım. Karl'la çıktığım için bana çok öfkeli olduğunu biliyordum. On yedi yaşındaki toy bir sürtük olmam, nereye gittiğim, ne yaptığım ya da kiminle yaptığım konusunda iyi bir yargı yeteneği bırakmıyordu bana. Üzücü bir şekilde, dersimi çok zor yoldan öğrenmiştim, fakat Lance'den gelen bu yeni bilgiyi duymak hâlâ dikkate değerdi.

"Yani, benden nefret ettiğin için yapmadın mı?" Her zaman cevaplanmasını istediğim soruyu sordum ona. Bana

asla mantıklı gelmeyen bir şeydi. Sorunlarımız vardı ama o gecedен öncesine kadar Lance'in benden nefret ettiğini hiç hissetmemiştim. Aradan geçen yedi yıl boyunca, video benden nefret edildiğini hissettirmişti ve katlanmak zor olmuştu, çünkü çok kafa karıştırıcıydı.

"Hayır, Brynne. Senden *asla* nefret etmedim. Bir gün seninle evleneceğime inanmıştım." Bana bakarak kara gözlerini kırıştırdı, içlerindeki pişmanlık ve hüznün okunabilirdi.

Az önce bana söylediği şeye yanıt vermekten aciz bir halde nefesimi tuttum. Sesim yoktu, o yüzden orada sessizce oturdum ve gözlerimi ona dikip baktım. Başka bir şey yapamıyordum.

Eli sanki benimkine uzanıyormuş gibi ileri doğru kaydı, fakat kendini zamanında tutarak parmak uçlarıyla aramda bir milim mesafe kaldığında durdu. Öyle garipti ki çay fincanımı aldım ve normal bir şey yapabilmek için ellerimin arasında tuttum.

"Seni aramaya ve görmeye çalıştım ama senin baban ve benimki bunun önünü kesti. Babam, politika kariyerini mahvetmeme izin vermektense ölmeme izin vereceği konusunda beni bilgilendirdi. İki gün içinde beni Stanford'dan aldı ve orduya yazdırdı. Temel eğitim için Fort Benning'e yollandım ve o konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sana üzgün olduğumu bile söyleyemedim ya da nasıl olduğunu öğrenemedim." Avuçlarını havaya doğru kaldırdı. "Ve şimdi babamın politik arzularıyla... Bir fırtınaya yakalandım ve bir çıkış olmaksızın sürükleniyorum. Onun başkan yardımcısı olmasıyla her zamankinden daha çok kapana kısıldım..." derken sesi hüznle azaldı.

Vay be. Sadece... Vay be. En vahşi rüyalarımda bile asla bu kadarını hayal edemezdim. Ona ne söyleyeceğimi

ya da nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum, o yüzden bir dakikalığına sessizlik içinde oturduk. O video yüzünden ortaya çıkan diğer iğrenç olayları, Montrose ve Fielding'in ölümlerinin altında yatan sebebi, Karl'ın şantaj denemesini, babamın cinayetini bilmiyordu bile. Lance bunları benden duymayacaktı da. Olanlar olmuştu ve bunları tamamen kapatmanın zamanıydı. Hiçbir şey en büyük kaybımı değiştirmezdi, babamı bana geri getirmezdi.

Koruyucu bir şekilde karnımı sarmaladım, saf ve masum bir şeyin teminatına ihtiyacım vardı. Yirmi beş yaşında çok fazla çirkinlik vardı. Elbette ilerledikçe güzellik ve huzur bulabilirdim. Ve sanki yukarıdan bir mesaj gibi, kaburgalarımın hemen altından ufak bir dürtüklemeyeyle ödüllendirildim. Sanki, "Ben hâlâ buradayım ve senin anem olduğunu biliyorum," der gibiydi. *Evet, kelebek meleğim. Öyleyim.*

Bir süre sonra, "Yani o gecedен sonra hayatın değişti. Tıpkı benimki gibi," dedim.

"Evet. O gece yaptığım seçimler her şeyi değiştirdi."

Bu zamana kadar karşılaştığımdan daha yoğun bir medya sirkiyle dolu kalabalık sokakta vedalaştık. Güvenlik, şoförler ve fotoğrafçılar. Cidden daireye geri dönmem ve Ethan için akşam yemeği hazırlamaya başlamam gerekiyordu. Bir haftalığına gitmeden önce bu birlikte geçireceğimiz son gecemizdi. Sabahın erken saatlerinde İsviçre'ye gitmek için ayrılması gerekiyordu.

Öte yandan, tüm bu Lance'le buluşma olayı tuhaf olmuştu, fakat açığa çıkardığı şeyleri duyduktan sonra, suçluluğum konusunda kendimi çok daha hafif hissediyordum. Yedi yıl önce beni o bilardo masasına götür-

ren davranışından dolayı hâlâ utanç duyuyordum, fakat kendimden nefret etmiyordum artık. Devasa bir rahatlama hissettim ve belki de ilk defa, bu rahatlama duygusunun gerçekten benimle birlikte kalabileceğini algıladım.

"Teşekkürler, Lance."

Merakla bana baktı. "Neden, Brynne?"

"Bana kendi hikâyeni anlattığın için. Bir sebepten, olanları ardımda bırakmama yardım ediyor." Elimi karnımın üzerine koydum, böyle mahrem bir düşünceyi açık bir anlayışla açıklamaktan acizdim, fakat bana müthiş anlamlı geliyordu. "Yakında bir anne olacağım ve bebeğimin, başını dik tutabilen ve yanlış hiçbir şey yapmadığını bilen bir anneye sahip olmasını istiyorum. Aptalca şeylerden oluşan bir durumda, aptalca bir şey yapan iyi bir insan olduğunu."

"Sen iyi bir insansın Brynne ve ne yazık ki hepimiz aptalca şeyler yapıyoruz. Ve bazen yaptığımız aptalca şeylerin sonucunda başımıza kötü şeyler geliyor." Protez bacağına doğru baktı.

"Şimdi ne yapacaksın Lance?"

"Eve döneceğim ve artık orduyla işim bittiği için neler yapabileceğime bir bakacağım. Tek bacakla yaşamayı öğreneceğim. Belki okula geri dönüp en sonunda hukuk diplomamı alırım."

"Eğer istediğin şey oysa, o zaman onu yapmalısın." Gü-lümsedim. "Bahse varım Stanford'daki kasıntı hukuk profesörleri dövmelerine bayılacaklardır."

Kahkaha attı. "Evet, tıpkı başkentteki insanlar kadar, ama arada bir kökten sarsmak iyidir." Şoförü arabanın kapısını açarak gitme vaktinin geldiğini gösterdi.

"Sanırım çağırılıyorsun," diyerek arabayı işaret ettim.

"Evet." Gözleri beni incelerken, sanki söyleyecek daha fazla şeyi varmış gibi göründü. "Brynne?"

"Evet, Lance?"

"Sana anlatmak bana da yardım etti. Düşündüğünden çok daha fazla. Uzun zaman önce benden duymayı hak ediyordun. O yüzden, benimle görüştüğün için sana tekrar teşekkür ederim." Güç topluyormuş gibi derin bir soluk çekti içine. "Şimdi on yedi yaşında olduğundan çok daha güzelsin ve seni hamile gördüğüme çok memnunum. Harika bir anne olacaksın. Ve bazen kendimizi nasıl görüyor olursak olalım, senden güzel olduğunu hatırlamanı istiyorum. Seni her zaman, tıpkı şu anki halin gibi hatırlayacağım." Sözlerini bir gülümsemeyle bitirdi, fakat tüm bu itirafların canını nasıl sıkmaya başladığını görebiliyordum. Bu buluşma onun için de, benim için de duygusal olmuştu ve artık birbirimize veda etme vakti gelmişti.

Çok sayıdaki iltifatına nasıl yanıt vereceğimden tam olarak emin değildim ama öte yandan, ondan bunları duymak çok cesaretlendiriciydi. "Sana iyi şanslar diliyorum Lance." Elimi uzattım. "Artık kendi hayallerinin peşinden gidecek fırsatı bulmanı umuyorum."

Uzattığım elimi tuttu ve yarım bir şekilde sarılmak için eğildi. Hatta yanağını benimkine bile yasladı. Sonra limuzinin arka tarafına geçti, penceredeki film öyle koyu renkliydi ki kapı arkasından kapandığı anda görünmez oldu.

Ve işte öylece, Lance Oakley gidiverdi.

Eve dönüşümde çiseleyen yağmur garip bir şekilde rahatlatıcıydı. İklim, buralarda hâlâ yeniyken alışmayı öğrendiğim kasvetli günleri anımsatıyordu. Londra'ya ilk taşındığım zamanlarda, California güneşini özlemiştim. Fakat

yeni çevreme alıştığım da, okuluma ve etrafımdaki ağır kültürel etkilere adapte olduğum da, Londra yağmuruna sevgim büyümüş t ü. O yüzden, yağmur çiseleyerek mor ş apk am ın ve atkı m ın üzerine sıç rarken azıcık bile rahatsız olmadım. Yağmur bana hep arındırıcı hissettirirdi.

Daha hızlı yürüdüm, Ethan yokluğum u fark etmeden ve nerede olduğum u sorgulayan sorular sormadan önce eve varmak için acele ediyordum. Lance konusunu henüz onunla tartışmaya hazır olmadığımı kesinlikle biliyordum. Yedi yıl önce, o partide bana ne olduğ u gerçeğini elimde tutuyordum ve bunu yeniden bir sohbet konusu yapmak, henüz paylaşmaya hazır olduğ um bir şey değ ildi. Ethan'la bile. Bunu kendi yolumla yapmam gerektiğini anlaması ve kendim için en iyi kararı vereceğ ime güvenmesi gerekecekti. Ve birçok yoldan, bu bizim için de en iyi karar olacaktı. En sonunda kendisi de terapiye gittiğ i için, artık süreci anlıyor olmalıydı. Travmatik olayları yeniden yaşamaya zorlamak, kurbana her zaman yardım etmezdi. Bazen cidden kötü şekilde yaralardı.

Binamızın ağır cam kapılarını itip geçtim ve asansöre yönelirken Claude'a el salladım. Tuşa basıp bekledim, artık yağmur altında olmadığ ım için biraz terli hissediyordum. Ş apkamı çıkardığ ım da, onun yüzünden saç ım ın darmadağ ınık olduğ unu fark ettim ve herhangi biriyle birlikte yu karı çıkmayacağ ım ı, beni bu halde görmemelerini umdum.

Kapılar açıldı ve iç inden daha önce gördüğ üm, uzun boylu bir sarış ın çıktı. Sarah Hastings, çiçek işlemeli bir mendille gözlerinin kenarlarını siliyor, sanki gözyaş larını kuruluyordu.

Onu fark ettiğ imi görünce aniden duruverdi. Artık görmemiş im gibi yapmak için çok geç ti. "Ah, Brynne. Merhaba. Benim, Sarah. Neil'in düğ ününden beni hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette seni hatırlıyorum. Nasılsın?" Ona gerçekte sormak istediğim şeyse biraz farklıydı: *Niçin benim binamdan çıkıyorsun ve az önce yukarıda Ethan'la mıydın?*

Sarah hakkında endişelenmek için sebeplerim vardı ama. Ethan'ın onun telefonundan mesaj göndermesi sinir bozucu bir şeydi ama o akşam ilerleyen saatlerde Ethan'ı aradığında kadınsal sezgilerim kulaklarını dikivermişti. Şimdi de onunla buluşmak için burada, bizim evimizde miydi? Ethan'ı kullandığına ya da muhtemelen daha fazlası olduğuna dair bir hisse kapıldım ve bundan bir parça bile hoşlanmadım. Ayrıca, onunla temasa geçmenin Ethan için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ethan'ın en kötü travması, tutsak oldukları dönemde Mike'ı kaybetmekti. Cinayeti izlemeye zorlanmış ve o süreçte duygusal olarak işkence görmüştü. Sarah'nın onu her arayışında, eski günlerden konuşmak istediğinde ya da kocamla ne halt yapmaya çalışıyorsa onu yaptığında, olayları tekrar yaşamak zorunda kalmak Ethan için korkunçtu.

Gözleri üzerimde gezinip şişkin karnıma baktı ve beni rahatsız eden karmaşık saçlarımla nemli tenimi gözledi. Hayalet gibi göründüğümü biliyordum. "Ah... Ben de şimdi gidiyorum ama iyiyim, teşekkürler." Gözlerini kırpıştırıp yere baktı. Gözleri kırmızıydı ve ağladığı belli oluyordu.

"Emin misin? Üzgün görünüyorsun."

"Aslında, az önce kocanın yanından ayrıldım. Ona... Ona vermem gereken... bir şey vardı."

Küstahça, "Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordum.

"Ah... Sanırım Ethan'a sorman gerek Brynne, bunu söylemek bana düşmez." Başını iki yana salladı ve orada durup benimle konuştuğu için acı çekiyormuş gibi göründü.

Sarah Hastings bana içerliyordu ve eğer onu daha fazla incelemem gerekirse, kendini suçlu hissettiğini de söyledim. Belki de Ethan'la birlikte yaşadığımız hayata imreniyordu. Onunsa elinde Mike'la hatıraları kalmıştı sadece.

Tam olarak korktuğum şeydi. Üzerimden geçen hisler tatsız ve nahoştu. Aynı anda hem kıskanç hem de işe yaramaz hissettim. Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için sadece başımla onayladım ve asansöre girdim. Kapılar kapandığında Sarah çoktan arkasını dönmüştü bile.

Kendimi daireye attığımda, Ethan'ın orada olup ayaklarını yere vuruyor olmasını bekliyordum ama yoktu. Her şey sessizdi. Annabelle'in çalışma günü değildi, o yüzden onun etrafta olmasını beklemiyordum, fakat Ethan seyahatinden önce birlikte sessiz bir akşam geçirebilmek için bu akşam benim yemek pişirmeyi planladığımı biliyordu.

Toplanıyor olabileceğini düşünerek yatak odamızı kontrol ettim ama orada değildi. Salondan geçerek dairenin diğer tarafına yöneldiğim sırada tütün kokusunu aldım. Ofisinin kapısı kapalıydı, fakat çalmadan başımı içeri soktum. Parıltı saçan iki şey haricinde oda karanlıktı: akvaryum ve Djarum Black'in yanan ucu.

"Buradasın." Gözlerim loş ışığa alıştı ve gölgelerin arasından yüzünü gördüm. Çalışma odasında oturmuş sigara içerken amansız görünüyordu. Beni gördüğüne mutlu değildi. Gerçek bir kabul yoktu. "Her şey yolunda mı?" diye sorarak ileri yürüdüm.

Boş bir şekilde, "Geri döndün," dedi. Sadece gözlerini bana dikerek orada oturdu, akvaryumun parlak ışıkları onu arkasından çevreliyordu. Simba ve Dory parlak mercanların arasında huzurla yüzerken Ethan sorumu dikkate almadı.

"Niçin karanlıkta oturuyorsun?" Bana Sarah'nın ziyaretinden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ettim. Onun

yüzünden moralinin bozuk olduğu oldukça açıldı. Kötü bir rüya ya da hatıra sonrasında sigara içmeye meyilliydi. Sarah'yla konuşmak ya da görüşmek, bu davranışı açığa çıkarmış gibiydi, fakat artık dışarıda sigara içiyordu yalnızca. Bunu ofisinde yapıyor oluşu, bir şeylerin yolunda olmadığına dair ilk ipucumdu. Bana konuştuklarını anlatmasını istiyordum, fakat şu ana kadar paylaşmamıştı. Söz verdiğim gibi üstelemedim, fakat benimle konuşamıyormuş gibi görüldüğü şeyleri Sarah'yla konuşabiliyor olması canımı yaktı. O, Ethan'a yardım edebilirdi ama ben edemez miydim? Onun Sarah'ya yardım eli uzatmasının bana hissettirdiklerinden mutlu değildim, ancak şikâyet etmem ve bunlarla canını sıkmam olayları onun için daha zor hale getireceğinden bunu yapamazdım. Ethan'ın baş etmek zorunda olduğundan daha fazla acı ve strese maruz kalmasına sebep olan kişi olmayı asla istemezdim.

"Yürüyüşün nasıldı?" diye sorarken sigarasını söndürdü ve doğruldu. "Buraya girip bu boku solumanı istemiyorum."

"O zaman neden evin içinde içiyorsun?" Davranışı öyle soğuktu ki içimi endişeli bir ürperti kapladı.

"Benim hatam." Bana doğru yürüyüp sert elini sırtıma dayayarak beni dışarı çıkardı. Karşı çıkma ve tartışma olmayacaktı, yanımda hareket ederken duruşundaki sertliği gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum.

Mutfağa girdiğimizde tabureye oturmak için beni bıraktı. Ben akşam yemeğini yaparken sıklıkla oraya otururdu, ya dizüstü bilgisayarıyla çalışır ya da bana günümü sorardı. Fakat cep telefonunu sert bir şekilde granit tezgâha bırakırken sohbet etmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve ellerini kavuşturdu. Gözleri bana köpürdüğünü söylüyordu, karanlık mavi dönüyor ve kavuruyordu.

Yutkunup yeniden denedim. "Ethan, canını sıkacak bir şey mi oldu?"

Bana tek kaşını kaldırdı ama soruyu yanıtlamadı. Eve geldiğimden beri ona sorduğum tek bir soruyu bile yanıtlamamış olduğunu fark ettim.

"Yürüyüş yapmak için nereye gittin bebeğim?" *Her şeyi kendi sorularıyla cevaplıyor.*

"Hot Java'ya yürüdüm," dedim yavaşça, ama bunu zaten bildiğine dair bir hisse kapıldım. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var Ethan?"

"Hayır sevgilim, yok ama bence senin bana söyleyecek çok şeyin var." Telefonunu aldı ve görmem için ekranı bana çevirdi.

Lance Oakley sokakta bana sarılıyordu.

BÖLÜM 16

*9 Ocak
İsviçre*

Genç prensin fazlasıyla Rönesans erkeği olduğunu keşfetmiştim. Bayırlar konusunda becerikliydi ve kadınlarla da arası iyiydi. Büyükbabasının onun için endişelenmesine şaşmamalıydı. Delikanlı, XT Avrupa sırasında burada gerçekten ciddi tehlikelerin içinde olabilirdi.

Mesela düzüşerek ölmek gibi.

Şu anda duvarın diğer tarafında çığlık çığlığa bir düzüşme partisi sürüyor, ruh halimi daha da berbat hale getiriyordu. Yan tarafta gençlerin sikiş maratonu yüzünden burada düpedüz cehennemdeydim. Benim ihtiyacım olan şey, Brynne'le konuşmak ve onun sesini duymaktı. Bu, önümüzdeki günleri göreceli olarak katlanılabilir yapabilecek tek şeydi.

Pek de iyi ayrılmamıştık. Sır saklama konusunda korkunç bir kavgaya tutuşmuştuk. Oakley'yle buluşmasının fotoğrafları tweet olarak atıldığında ânında uyarı alarmı almıştım. Elbette şoka girmiştim, fakat eve geldiğinde, hayatını mahveden ve neredeyse ölümüne sebep olan adamla neden gizli saklı görüşmeye gittiğini bana söylemeyeceğini fark ettiğimde kendimi kaybettim.

Kayıp. Sevgilim olmadan, şu anda tam olarak öyle hissediyorum.

Van Gogh şişesiyle bardağımı ağzına kadar doldurdum ve bir yudum aldım. İhtiyaç duyduğum içki seçeneğim buydu. Eğer “ah, siktir evet” ve “evet, bebeğim” demeler yakında kesilmezse, bu akşam uyumak için bu siktiğimin içkisine kesinlikle ihtiyacım olacaktı. Elbette yüce majesteleri ölümüne ramak kalana kadar düzüşecekti ve bunun olasılık dahilinde olması muhtemeldi. *Lütfen, yüce İsa.*

Brynne, kavgamız sırasında ya da sonrasında bile Oakley'yle buluşmasında olanlardan bana bahsetmedi. Onunla buluşmaya niçin gittiğini hâlâ bilmiyordum. Belki asla bilmeyecektim.

Bana tekrar tekrar aynı şeyi söyleyip duruyordu. *Şu anda onun hakkında konuşamam Ethan ve benim için bir şeyler değişene kadar bunu kabul etmek zorunda kalacaksın.*

Bana anlatması için ona baskı uyguladığımda öfkелendi ve Sarah'yla ikimizin “özel” görüşmemiz hakkında suçlamalarla karşılık verdi. Sarah'nın çıkarını koruyarak kendisini saf dışı bıraktığını söyledi. Öyle mi yapıyordum? Öyle olduğunu sanmıyordum ama öte yandan Brynne, Sarah'nın o gece beni görmek için neden daireye geldiğini sorduğunda ona söyleyemedim. Henüz hazır değildim.

Yüzü, canının ne kadar yandığını açık etmişti ama sanırım benimki de öyleydi. İlişkimizde daha önce hiç böyle bir pozisyonda olmamıştık. İkimiz de bizi fazlasıyla şekillendirmiş olan sessiz konularda tavrımızı koruyorduk. Kahrolası şey berbattı.

Bence daha fazla zamanımız olmuş olsaydı bir şeyleri düzeltebilirdik.

Ama hiç zaman yoktu. Ben bu boktan işe gelerek onu

ardımda bırakmak zorunda kalmıştım. Hamile, üzgün ve bir başınaydı. Şey, tam olarak bir başına değildi. Neil ve Elaina benim için ona göz kulak oluyordu.

Geri döndüğümde, kadınımla birlikte ciddi bir şekilde sorunlarımızın üzerine gitmemiz gerekecekti. Kavgamızın ertesi günü, çok erken saatlerde ayrılmak zorunda olduğum için bu kadarını ona söylemiştim.

Kızarmış ve şişmiş gözlerinde yaşlar varken başıyla onaylamış ve benimle hemfikir olmuştu.

Vedalaşmak için onu öptüğümde tatlı dudakları benimkilerin altında erimişti ve kolları yukarı kalkarak beni güzel kokulu yumuşaklığına doğru çekmiş sıkıca sarılmıştı. Geri çekilmekten nefret etmiştim. Ama buna mecburdum ve bunu yapmaya mecbur olmak lanet olası canımı yakmıştı. Farklılıklarımızı çözeceğimize ve taşıdığımız kuşku-
ların üstesinden geleceğimize umudum vardı. Başka bir alternatifi kabul etmeyecektim.

Elleriyle yüzümü avuçlayarak, "Bana geri dön," dedi. Sözlerinin fiziksel varlığımdan fazlasını kastettiğini biliyordum. Ne demek istediğini anlamıştım.

"Hiçbir şey beni sana geri dönmekten alıkoyamaz," dedim. "Ya da sana, ufaklık," diye fısıldadım karnına doğru.

Ve bu dediğime inandım.

Beni uyandıran gümbürtü hoş bir şey değildi. Aslında, bunu yapan her kimse görgü kuralları hakkında iyi bir derse ihtiyacı vardı. Eğer siktiğimin işini kesmezse, bu ders yumruklarım aracılığıyla olacaktı.

"Ethan! Kalk, adamım! Pist dışında yarışa çıkmak istiyoruz!"

Şifonyerin üzerindeki saate bakıp gözlerimi kırıştırdım. Gece üçü on iki geçiyordu. Sendeleyerek sıcak yatağımdan çıkıp kapıyı açtığımda, genç baş belamın hazırlandığını ve genişçe sırttığını gördüm.

“Şimdi mi?” diye böğürdüm. “Şimdi mi kalkıyorsun Christian?” Önümde durduğunu hayal ettiğimi umabiliyordum ama ne yazık ki hayal etmediğimi biliyordum.

Kahkaha attı. “Evet adamım, giy üstünü. Yoksa gün boşa geçer. Şimdi ayrılırsak gün ısıdığına tepede olabiliriz. Yarından önce biraz stres atmam gerekiyor.”

“Zaten atmadın mı? O zaman şu önceki düzüşme curcunası neydi?” Sağlam bir soruydu. Diğer soruysa, bu veledin hangi ara uyuduğuydu. Parası, yakışıklılığı, kraliyet statüsü ve ünüyle dünya ayaklarının altındaydı. Her şey emrine amadeydi. Tüm bunlar için Christian’ı gerçekten suçlayamazdım ama yine de sinirlerimin ağzına sığarak beni öfkeliendirmeyi başarıyordu.

“O sadece uyku öncesi masalımdı.” Mutlu bir şekilde omzunu silkti ve ayak parmaklarının üzerinde yaylandı, yola düşmek için gergin ve endişeli görünüyordu. Herhangi bir madde aldığından şüphelenmiyordum, çünkü eğer alırsa dopingten diskalifiye edilirdi ve snowboard kariyeri sona ererdi. Sanırım bu sadece onun doğal coşkusuymuştu ve tabii kahrolası on dokuz yaşında bir genç olmaktı. *Yüce Taşak Efendileri. Eğer bizim çocuğumuz böyle hareketli olursa boku yerim.* Erken yaşta bir mezara kıvrılıp daha başlamadan bitirsem de olurdu.

Ona bakarak başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirdim. “Eşyalarımı toplamam için bana bir dakika ver, olur mu?”

"Tabii adamım." Yine sırttı ve hayatımda ilk defa kendimi yaşlı hissettim.

Christian ve aynı ülkeden dört arkadaşı pistin dışından çok da uzakta olmayan derin karı seçtiler, fakat bunun bana güvende olduğumuza dair yanlış bir izlenim vermesine izin vermedim, çünkü bunu yapmanın risklerinin fazlasıyla farkındaydım. Daha yola koyulmadan önce onlara dosdoğru söylemiştim, sırt çantalarında kürekleri ve alet edevatları, üzerlerinde de işaret ışıkları olacaktı. İnsanların pist dışındayken sevinçten nasıl kendilerini ve tehlike algılarını kaybettiklerini görmüştüm. Kar örtüsü çabucak değişebilir ve birkaç metrelik aralıkta farklı durumlar olabilirdi. Kayakçıların, düşen çığın yan tarafından sanki bunu yapmak tamamen normal bir şeymiş gibi kaydıklarına tanık olmuştum. Bu tavır yüzünden, eninde sonunda birilerinin sonu ölüm oluyordu.

"Söylediğim şeyi hatırlayın. Eğer arkanızdan kükreme-ye benzer bir ses geldiğini duyarsanız tahtanızı herhangi bir ağaca ya da dağın sırtına doğru yönlendirin." Her birine dik dik baktım. "Ve sakın hızınızı azaltmayın. Ne olursa olsun devam edin."

Christian kıs kıs güldü, gözleriyle bana kahkaha atıyordu. "Tabii baba," dedi. Gözlerinin renginin Brynne'inkiler gibi olduğunu fark ettim. Işıkla ya da giydiği kıyafetlere göre rengi değişiyordu. Bu onu daha da çok özlememe sebep oldu.

"Ben ciddiylim. Konu çığ olduğunda dalga geçmeye gelmez."

Seçtikleri üçüncü yerin iyi bir görüntüsü yoktu. Onlara hayır, dedim. Çok fazla taze kar ve hazırlanmak için çok az zaman olması çok fazla risk demekti.

Gençler bana katılmıyordu ve aşağı inmeye kararlılardı. Lukas ve Tobias ilk inişi kendilerinin yapacaklarını söylediler ve ben onları geri çağıramadan gitmişlerdi. Jakob ve Felix onların ardından atıldı. "Sal gitsin, Ethan. Şimdi değilse, ne zaman?" Christian kendini bırakmadan önce neşeye bağırdı, neon yeşili ceketi görüş alanımdaydı.

O noktada seçim benim adıma yapılmıştı ve onu takip etmek zorunda kaldım.

Kimin tetiklediğinden emin değildim, ama bulutu görmeden önce kükremeyi duydum.

Kötü haber.

Fundalıklardan oluşan ağaçlara doğru gidip bulabildiklerimin en büyüğünü kavradım ve tutundum. Çalkalanan bir kar yığını beni ağaçtan kopardı ve tepetaklak ederek ağaçtan aşağı yolladı. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi göremiyordum. Çocukların kenarlardaki güvenli yere doğru gitmiş olmalarına dua edebilirdim yalnızca.

Belimden aşağısı şiddetle sarsılırken bir çatırtı duydum. Acı yoktu, sadece dışarı doğru çıkıntı yapan bir kayaya denk geldiğimi fark ettim. Beni, yaklaşık bir dakika kadar sonra takip eden ikinci dalgaya gömülmekten kurtaran bir çıkıntıydı.

Gözlerimi açtığımda gökyüzünü görebildim ve bu iyiye işaretti. Metrelerce karın altına gömülmediğimi gösteriyordu. Nefes alabilirdim. Aşağı doğru baktığımda o çatırtı sesinin neyle ilgili olduğunu keşfettim. Sol çizmem yüz

seksen derece dönüktü. Kırılan kemiğin derimi deldiği türden bir kırık olduğunu biliyordum. *Siktir*. Doğrulup oturmak için çabaladım ve bulunduğum yerin durumunu değerlendirdim.

Ana eğimden çok uzağa itilmiştim, görüş alanımda beyaz yığından başka bir şey yoktu. Kara, parlak kırmızı damlalar saçılmıştı. Yüzümün yan tarafında bir gıdıklanma hissettim, ama eldivenler yüzünden kanın nereden geldiğini söyleyemedim.

Yapılacak ilk iş, işaret ışığını atmaktı, o yüzden onu yaptım ve sonra bacağını kontrol ettim. Sıkık şey öyle sertçe çarpmıştı ki. Yürüyerek gitmem mümkün değildi. Dağdan aşağı doğru taklalar atarken tahtam yok olmuştu.

Derin bir nefes alıp bacağını kavradım. Üçe kadar saydım ve olması gereken yöne doğru çevirdim ve kendimden geçip bayıldım.

Çok soğuktu. Buz gibi havayı fark ettim, fakat ne kadar zaman geçtiğinden haberim yoktu. Dakikalar olabilirdi. Ya da saatler. Muhtemelen saatler değildi ama. Saatlerdir burada olmak beni hipotermiden öldürürdü. Ölüyor muydum?

Hayır. Hayır! Buna inanmayı reddettim. Bedenim bundan daha fazlasına dayanabilirdi ve geçmişte dayanmıştı. Güçlüydüm. Ölemezdim. Brynne'e ve bebeğimize geri dönmek zorundaydım. Onları yalnız bırakamazdım. İkisinin de bana ihtiyacı vardı. Geri döneceğime söz vermiştim. Burada ölüp gitmeyecektim.

Tek yapmam gereken ısınmaktı. Sıcaklık. Brynne sıcaktı. Hayal edebildiğim en sıcak yer, sevişirken Brynne'in

beni sarılıp sarmalamasıydı. Brynne ta en başından beri benim sıcak, güvenli yerimdi. Ve o zamanlar bilinçli olarak bunu bilmiyorken, kalbim kesinlikle biliyordu.

Onun sıcaklığını hissedebildiğim yere gittim...

...Odaya adımını attığı anda biliyordum. Gerçek Brynne Bennett, portresinde olduğundan çok daha büyüleyiciydi ve şükürler olsun ki o portre artık bana aitti. Şampanya bardağından bir yudum aldı ve galerinin duvarındaki fotoğrafını inceledi. Kendini nasıl gördüğünü merak ettim. Kendine güvenli miydi? Bağışlamaz mıydı? Yoksa ikisinin arasında bir yerde miydi?

"İşte benim kızım!" Clarkson ona arkadan sarılarak konuştu. "Çarpıcı, değil mi? Ve gezegendeki bütün kadınlardan daha güzel ayakların var."

"Senin yaptığın her şey iyi görünür Ben, ayaklarım bile." Arkasını dönüp ona sordu. "Ee, şimdiye dek bir şey sattın mı? İzin ver başka şekilde ifade edeyim. Kaç tane sattın?"

Birbirlerine söyledikleri her şeyi duyabiliyordum.

"Şu âna dek üç tane. Ve sanırım bu da çok kısa sürede gidecek," dedi Clarkson. "Açık etme ama Carole Andersen'la konuşan gri takımlı, siyah saçlı, uzun herifi görüyor musun? Araştırıldı. Görünüşe göre senin muhteşem çıplak şahsiyetinden oldukça etkilenmiş. Büyük ihtimalle fotoğrafla yalnız kalır kalmaz avucuyla güzel bir seans yapacak. Bu kendini nasıl hissettiriyor Brynne, hayatım? Zengin bir gösteriş düşkünlüğünün senin doğaüstü güzelliğinin görüntüsüne bakarak çükünü çekeştirecek olması."

Nerede o günler? Altı uzun ay boyunca fotoğrafı ellerinde tutuyorlardı.

"Kapa çeneni, bu çok edepsizce. Bana böyle şeyler söyleme, yoksa iş almayı bırakmam gerekecek." Sanki karşısındaki kişi ar-

sızmış gibi başını iki yana salladı. "Lanet olsun ki seni seviyor olmam iyi bir şey Benny Clarkson."

Clarkson, "Yine de bu doğru," diye devam etti. "Sen buraya süzüldüğünden beri o ahbap gözünü sana dikip durdu. Ve adam eşcinsel değil."

Ona, "Böyle şeyler söylediğin için cehenneme gideceksin, Benny," derken beni süzdü. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, fakat müdürle konuşmamı sürdürdüm ve soğukkanlıyı oynadım.

Clarkson ona, "Haklıyım, hım?" diye sordu.

"Mastürbasyon yapma konusunda mı? İmkânı yok, Benny! Adam orgazm için eline başvurmak zorunda kalmayacak kadar güzel."

Ah, siktir. İşte o zaman bakmadan edemedim. Ağzından o kelimelerin çıktığını duyduktan sonra başka tarafa bakmam mümkün değildi. Gördüğü şey hoşuna gidiyor. Aletime ve onun fotoğrafına bakarak boşalmama atıfta bulundu ve tam o anda yepyeni bir plan oluştu. Bu akşam onunla tanışmak zorundaydım ve söylenebilecek tek şey buydu.

Fakat hayalet gibi göründü ve şampanyasını kafasına diktikten sonra arkadaşına veda etti.

Bekle, daha gitme.

Niyeti taksi tutmak mı, yoksa yürümek mi diye onu izledim. Bacakları uzun ve lanet olası şekilde muhteşemdi, herhangi biri bunu görebilirdi ve terminale doğru yöneldiğinde kararımı verdiğini anladım. Buna izin veremezdim. Eğer peşinde biri varsa yalnız yürümesi onlara kusursuz bir fırsat sunardı ve birileri nin onun canını yakmak istediğini düşünmek, içime daha önce hiç hissetmediğim bir şey yaptı.

"Bu çok kötü bir fikir Brynne. Riske girme. İzin ver de seni bırakayım."

Kaldırımında donakaldı ve gergin bir şekilde benimle yüzleşmek için döndü. "Sizi tanımıyorum bile," dedi.

Tanıyacaksın, güzel Amerikalı kadını... Tanıyacaksın.

Ona gülümsedim ve ne bok yediğimin tam olarak bilincine varmadan Rover'ı işaret ettim. Sadece daha çok yaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Fakat şiddetli bir şekilde yutkunduydu ve savunmacı bir duruş alarak blöfümü gördü. "Ayrıca bana adıyla seslendiniz ve... ve sizinle birlikte arabaya binmemi mi bekliyorsunuz? Deli misiniz?"

Hem de nasıl deli. Daha çok yaklaşıp elimi uzattım. "Ethan Blackstone."

"Adımı nereden biliyorsunuz?" Tanrım, ses tonuna bayıldım. Feci seksiydi.

"Çok değil, yaklaşık on beş dakika önce Andersen Galerisi'nden adı Brynne'in Sessizliği olan bir çalışma satın aldım. Ve zihinsel bir sorunum olmadığından oldukça eminim. Delilikten çok, kişisel iletişim gibi geldiğini düşünmüyor musun?"

Tereddüt ederek elini uzattı. Tuttum. İyice kavrayıp kendi elimle kapladım. Bedenlerimiz birbirine temas ettiği anda göğsüme içinde bir şey oldu. Bir parıltı, sıcaklık; ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey. Tanrım, gözleri alışılmamıştı. Gözlerinin renginin ne olduğunu tam olarak söyleyemezdim. Umurumda değildi gerçi, sadece çok uzun bir süre boyunca onlara bakmak ve ne renk olduklarını çözmek istedim.

"Brynne Bennett."

"Ve artık birbirimizi tanıyoruz. Brynne, Ethan." Başımla Rover'ı işaret ettim. "Şimdi sizi evinize bırakmama izin verecek misiniz?"

Tekrar yutkunduydu, o güzel boynu yavaş bir çekimle hareket ediyordu. "Niçin bu kadar çok önemsiyorsunuz ki?"

Cevabı basit. "Çünkü başına bir şey gelmesini istemiyorum? Çünkü o topuklular ayaklarında çok sevimli görünüyorlar

ama üzerinde yürümek cehennem gibi olmalı? Çünkü bir kadın için gece şehirde olmak tehlikelidir?" Ne demek istediğimi belli etmek için elimde olmadan onu baştan ayağa süzdüm. Ne kadar ateşli olduğunu biliyor olmalıydı. "Özellikle de senin kadar güzel birisi için, Bayan Bennett."

"Peki ya siz güvenilir değilseniz?"

Eğer burada olma sebebimi bir bilseydi... O zaman bana ne söyleyeceğini merak ettim.

"Hâlâ sizi tanımıyorum veya hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum ya da Ethan Blackstone'un gerçek isminiz olup olmadığını."

Bayan Brynne Bennett akıllı bir kızdı. Dürüstlüğüne ve ince eleyip sık dokumadan yabancı birinin arabasına binmemesine hayranlık duydum. O kesinlikle Tom Bennett'in kızıydı.

"Bu konuda haklısın. Ve bu kolayca doğrulayabileceğim bir şey." Ehliyetimi gösterdim ve kartvizitimi uzattım. "Sende kalabilir," dedim ona. "İşim çok yoğundur, Bayan Bennett. Hobi olarak seri katillik yapacak vaktim kesinlikle yok, sizi temin ederim."

Söylediğime kahkahayla güldü.

Bu, bugüne kadar duyduğum en güzel sestti.

"Bu iyiydi, Bay Blackstone." Kartımı aldı ve sonra beni gerçekten memnun eden bir şey söyledi. "Pekâlâ. Beni götürebilirsiniz."

Ah, evet bebeğim, götürebilirim. Onu nasıl götürebileceğimi düşünmek bile, aletimin kulaklarını dikerek dikkat kesilmesine sebep oldu. Bayan Bennett'in masum yorumlarıyla bana ne yaptığı konusunda kesinlikle bir fikri yoktu. Eğer onu yatağıma götürme fırsatını yakalayabilirsem, uzun ve akılda kalır olacağı kesindi, çünkü ben kadınları yatağıma götürmezdim. Ama sanırım, o bu kuralım için bir istisna olabilirdi.

Elimi sırtına dayayıp onu arabaya doğru yönlendirirken. Senin lanet olası sorunun ne?! diye düşündüm. Bunu yapmama

izin vermesinden hoşlandım. Ve en sonunda onu koklayabildim. Çiçeksi, kadınsı ve lanet olsun ki harika. Kokunun parfümden mi, yoksa saçları için kullandığı bir şeyden mi geldiğini merak ettim. Her neyse, burnumu boynuna gömmek ve bir ciğer dolusu kokusunu çekmek istedim. Kokusu bana çok güzel geliyordu.

Onu koltuğuna yerleştirdim ve kendimi onunla birlikte içeri kapattığım anda bir heyecan hissettim. Bu güzel kız benimle birlikte arabada yalnızdı. Güvendeydi ve karanlıkta tek başına yürüdüğü için kimse onu ele geçiremeyecekti. Ayrıca onunla konuşabilirdim ve sesini dinleyebilirdim. Kokusunu içime çekebilir, ona bakabilir, yanımdaki koltukta altına kıvrıldığı uzun bacaklara hayranlık duyabilirdim. Güzel bacakların aletimin iki yanına doğru açılmasının nasıl olacağını hayal edebilirdim...

Ona nerede yaşadığını sordum.

"Southwark'ta Nelson Meydanı."

En iyi bölge değildi ama daha kötüsü olabilirdi. Daha iyi bir şey düşünemeyerek, "Amerikalısın," dedim.

"Londra Üniversitesi'nde burslu okuyorum. Lisansüstü programı."

Elbette bunu biliyordum ama asıl bilmek istediğim şey diğer işiydi. "Ve modellik?"

Sorum onu heyecanlandırdı. Anlaşılabilirdi sanırım. Çırlı-çıplakken nasıl görüldüğünü biliyordum. Kahrolası nefes kesici. "Ah, Ben... ben arkadaşım, fotoğrafçı Benny Clarkson için poz verdim. O rica etti ve iş faturaları ödememe yardım ediyor, bilirsiniz?"

"Pek sayılmaz ama fotoğrafınızı sevdim Bayan Bennett." Gözlerimi yolda tuttum.

Onu sorgulamamdan hoşlanmadı. Savunmacı bir hale geldi. Yemin ederim, bana cevap vermeden önce koltuğunda cızırdadı.

"Pekâlâ, benim şahsi uluslararası şirketim sizinki kadar ba-

şarılı olmadı Bay Blackstone. Son çare olarak modellğe başvurdum. Parktaki bankın yerine yatakta uyumaktan hoşlanıyorum. Ve sıcaktan. Buranın kışları siktirebilir!”

Ah, siktir. Evet. O inanılmaz. “Deneyimlerime dayanarak buradaki birçok şeyin siktirebileceğini fark ettim.” Ondan tarafa bir bakış attım ve ışıldayan gözlerini izleyip dudaklarına doğru indim. Cevabımla onu gaza getirmekten fena halde keyif alırken, dudaklarının aletimin etrafına sarıldığını hayal ediyordum.

“O zaman bir şeyde hemfikiriz.” Alnını ovalarken gözlerini yumdu.

“Baş ağrısı mı?”

“Evet. Nasıl bildiniz?”

Ona uzun, acelesizce bir bakış atma fırsatını yakaladım. “Yalnızca bir tahmin. Akşam yemeği yemeyip sadece galeride şampanya içtiniz ve şimdi geç olduğu için vücudunuz karşı koyuyor.” Başımı yana eğdim. “Bildim mi?”

Bana sanki dili damağı kurumuş gibi baktı.

“Sadece iki aspirine ve suya ihtiyacım var, bir şeyim kalmaz.”

Bu hiç iyi değil. “En son ne zaman yemek yedin, Brynne?”

“Yani yine ilk isimlerimize mi döndük?”

Evet, döndük bebeğim. Kendine bakmıyor olmasından hoşlanmadım. Diğer herkes gibi yemesi gerekiyordu. Bir süre sonra eve gittiğinde yemek yapmakla ilgili bir şeyler söyledi. Bu kadar geç saatte mi? Tanrı aşkına, bu olmayacak Brynne.

Arabayı köşedeki bir dükkâna çektim ve ona arabada kalmasını, hemen döneceğini söyledim. Ona bir şişe su, bir paket Nurofen ve yenilebilir görünen bir protein bar aldım. Benden gelenleri kabul edeceğini umdum sadece.

“Dükkândan ne almaya ihtiyacın...”

Endişelenecek bir şey yoktu. Suyu görür görmez aldı ve içmeye başladı. Onun için hapları paketinden çıkardım ve elimi açık

bir şekilde tuttum. Onları da alıp yuttu, şişeyi çabucak bitirdi. Protein barı dizine bıraktım.

“Şimdi, şunu ye. Lütfen.”

Yine aletimi seğirten uzun, ürperten bir solukla iç geçirdi ve protein barı yavaşça açtı. Ancak ısıtırıp çiğnemeye başladığında tadıyla ilgili bir şeyler değişti. Başını eğip, “Teşekkürler,” diye fısıldarken, ondan gelen melankoliyi sezdim.

“Benim için zevk. Herkes temel şeylere ihtiyaç duyar, Brynne. Yemek, su... bir yatak.”

İnce azarıma yanıt vermedi.

“Adresin tam olarak ne?” diye sordum.

“41 Franklin Kavşağı.”

Yeniden yola koyuldum ve bir dakika sonra telefonunun ötüüğünü duydum. Kısa mesajlardan birine cevap verdi ve ondan sonra biraz rahatlamış göründü. Birkaç dakika sonra gözlerini yumdu ve uykuya daldı.

Benimle birlikteyken kendini rahat ve güvende hissetmesi zihnimdeki bir çeşit düğmeyi açtı. Tam olarak ne olduğunu söyleyemezdim, çünkü daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece bu kahrolası duygudan hoşlandığımı biliyordum. İşte o zaman pervasızca bir şey yaptım. Yaptığım şeyden gurur duymuyordum ama bu beni yapmaktan alıkoymadı. Dikkatlice kucağındaki cep telefonunu aldım ve onunla kendi numaramı aradım.

“Brynne, uyan.” Ona doğru uzanıp omzuna dokundum, doğal kokusunu alacak kadar yakından konuşuyordum. Göz kapakları düzensizce titredi, uzun kirpikleri pürüzsüz gibi derisinin üzerine bir parça zeytuni katarcasına düşüyordu. Rüya mı görüyordu? Dudakları dolgun ve koyu pembeydi, nefes alırken zorlukla ayrılıyordu. Uzun, kahverengi saçlarından gevşek birkaç tutam yanağına düşmüştü. Onu burnuma doğru kaldırıp koklamak istedim.

Gözleri çırpınarak açıldı, benim farkıma vardığında genişle-yiverdi.

"Kahretsin! Özür dilerim ben... ben uyuyakaldım, değil mi?" Eli ayağına dolaşarak kapı kolunu kurcaladı, sesinde panik vardı.

Elini kendi elimle kaplayarak onu durdurdum. "Sakin ol. Güven-desin, her şey yolunda. Biraz için geçti, o kadar."

"Tamam... üzgünüm." Derin bir şekilde soludu, pencere-den dışarı baktı ve sonra endişeyle bana döndü.

"Niçin özür dileyip duruyorsun?" Fazlasıyla kafası karışmış gibiydi ve korkularını dindirmekten daha fazla bir şey istemiyor-dum. Fakat aynı zamanda, hissetmek için hiçbir sebebinin olma-dığı garip hissi hissettiğim için kızgındım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"İyi misin?" Gülümsedim, ödünü patlatmadığımı umuyor-dum. Onun benden korkması fikrinden hoşlanmadım, ancak bu akşamdan sonra beni hatırlamasını istedim. Bana güvenmesini de.

"Bıraktığın için teşekkürler. Ve su için de. Ve diğer şey..."

Onunla tekrar buluşma fırsatını elde edebilmem için kontrolü ele almam gerektiğini bilerek onu böldüm. "Kendine dikkat et, Brynne Bennett." Kapının kilidini açtım. "Anahtarın hazır mı? Sen içeri girene kadar bekleyeceğim. Kaçınıcı kat?"

Çantasından anahtarını çıkardı ve cep telefonunu çantasına koydu. "Çatı katındaki stüdyo dairede yaşıyorum, beşinci kat."

"Ev arkadaşın var mı?"

"Şey, evet ama büyük ihtimalle içeride değildir."

Ne düşünüyordu? Benim hakkımda ne düşündüğünü bilme-yi öyle çok istiyordum ki. Acaba benim hakkımda daha fazla şey öğrenmekle ilgileniyor muydu? "O zaman ışığın yanmasını bek-leyeceğim," dedim.

Kapısını açıp dışarı çıktı. Bana, "İyi geceler, Ethan Blacksto-ne," dedikten sonra kapattı.

O apartmanın kapısına doğru gidip anahtarını kullanırken ve içeri girerken, onu gözlerimle takip ettim. Gitmeden önce beşinci kattaki ışığın yandığını görene kadar bekledim.

Onun evinden uzaklaşırken ne hissettiğimi ya da neler olabileceğini tam olarak bilmiyordum. Fakat şunu biliyordum: Brynne Bennett'i tekrar görecektim. Kesinlikle. Bu konuda kabul edeceğim başka bir seçenek yoktu...

Kendi kendime gülümsedim, çünkü artık soğuğu hissetmiyordum. Bacağım acıyordu ama artık gerçekten önemli olmadığını biliyordum. Sıcak hissediyordum ve Brynne'in anıları benimle birlikteydi. Güvenli yerimdeydim ve burada her şey iyi ve doğruydı. O benim ışığımdı ve güzelliğini gördüğüm ilk andan beri de öyle olmuştu. Beni sevmiştii ve birinin böyle bir mucizeyi gerçekleştirmesinin mümkün olmadığını düşündüğümde, beni bir arada tutmuştu. Yakında bir bebeğimiz olacaktı. Bebeğimizi düşünmek beni hep mutlu ediyordu, hem de aynı zamanda üzüyordu. Gittiğim yerde çocuğumuzu göremeyecektim. Oğlum ya da kızım beni hiç tanımayacaktı. Fakat Brynne çocuğumuza beni anlatacaktı. Ne kadar da harika bir anne olacaktı. Şimdiden öyleydi. Brynne yaptığı her şeyde iyiydi ve annelik de farklı olmayacaktı. Benim için fazla zamanın kalmadığını biliyordum. Ona olan sözümü tutamadım. Bu kalbimi her şeyden daha çok parçaladı. Ona geri döneceğime söz vermiştim. Hiçbir şeyin beni ona geri dönmekten alıkoyamayacağını söylemiştim.

Ona, onu ne kadar çok sevdiğimi ve birlikte geçirdiğimiz sürede beni nasıl mutlu ettiğini söylemeyi umutsuzca istedim. Dünyadaki en muhteşem kadın tarafından sevildiğimi bilerek nasıl gidebilirdim? Beni bulmak için karanlık ruhumun içine gerçekten bakan tek insandı ve yine de

kendimi hayatın kahrolası piyangosunu kazanmışım gibi hissettirmişti. Ömrümün kısa süreceğini bilmek canımı fazla yakmadı. Onun hayatımın bir parçası olduğunu bilmenin neşesi vardı.

Brynne benim *hayatımdı*. En sonunda, beni tamamlayan yapbozumun son parçasıydı.

Bir şekilde ona bunu söylemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu, böylece benim için endişelenmezdi. Hayatımın son ânında ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istiyordum, çünkü nadide ve kıymetli bir armağanla kutsanmışım. Onu sevme armağanıyla.

BÖLÜM 17

Bryenne

*10 Ocak
Londra*

Neil ve Elaina hayır cevabını kabul etmezdi. Ethan gittiğinden beri akşam yemeği için beni evlerine davet ettiler ya da bizim evimize geldiler. Bana bakıcılık yapmalarını Ethan'm ayarladığını biliyordum ve sadece koridorun karşısında yaşadıklarından mantıklı geliyordu. İkisini de bu kadar çok seviyor olmam iyi bir şeydi.

Ama onlar yeni evlilerdi ve birlikte yalnız vakit geçirmeleri gerektiği konusunda karşı çıktım. Neil ve Elaina bebek yapmaya çalışıyorlardı ve benimle vakit geçirmek, onlara bu konuda yardım etmiyordu. Bunu onlara söylediğimde ikisi de kahkaha attı ve üstü kapalı yorumlarda bulundular. Bu da beni, işi çoktan hallettiler de henüz haber mi vermiyorlar, diye meraka düşürdü. Öyle olduğunu umdum. İkisi birlikte mükemmeldi ve onları bu kadar iyi tanıdıkça, çocukluklarından beri birbirlerinin hayatlarının birer parçası olduklarını öğrenmiştim. Daha en başından beri, birlikte olmaları kaderlerinde vardı. Onlar için gerçek aşkın kazandığını bilmek beni çok mutlu ediyordu.

Ethan'ın talimatı sinirimi bozsa da, aynı zamanda onun için tipikti. Çok koruyucu, özenli... ve tedbirliydi. İsviçre Alpplerinde, Prens Christian işinde ne yaptığını merak ettim. Ben gitmesinden ne kadar nefret ettiysem, o da gitmekten o kadar nefret etmişti. Atışmamızı aşacak zamanımız olmamıştı ve bu benim için en kötü histi.

Erkeğimi fazlasıyla özlüyordum ve eve dönmesine ihtiyacım vardı. Lance'in bana anlattığı şeylerin hepsini ona itiraf etmek istiyordum. Ve Ethan benimle neyi paylaşmaya hazırsa duymayı umuyordum. Sevdiğiniz birini incitmeye değmeyecek şeyler yüzünden kavga ettiğimiz o korkunç geceden öncesine geri dönmek istiyordum. Benim için öyleydi. Ve onun için de öyle olduğunu biliyorum.

Avokadolu, tavuklu taco ve mısır salsası, hamileyken rahatça yediğim yeni yemektir. Bir haftada iki defa aynı yemeği yaparak Neil ve Elaina'nın benimle akşam yemeği yeme planlarını suya düşürmeye çalıştım, fakat buna kanmadılar ve benim versiyonum olan Meksika yemeklerini sevdiklerini söylediler. Tanrı o tatlı İngiliz yüreklerini kutsasın. Çünkü bana göre, İngilizlerin Meksika yemeği sunumu berbattı. Eğer resim konservasyonu kariyerimde çuvalmarsam, sokakta taco yapabilir ve fena para kırabilirdim. Ethan'ın böyle bir şeye izin verebileceği düşüncesiyle içten içe güldüm. Blackstone Güvenlik'in sokağındaki Muriel'in gazete standının yanına tezgâhımı kurulabilirdim ve Ethan aşağı inip öğle yemeğini yedi.

Neil yemek yapmaya bayılıyordu, o yüzden mutfakta bana yardım eden oydu. Elaina, onun yardımıyla planladığım duvar resmiyle uğraşmak için bebek odasındaydı. Şu anda sadece kuşlar ve kelebeklerle birlikte bir de ağaç

vardı. Renklere ve temaya hâlâ karar verilecekti, tabii çocuğun kız mı, yoksa erkek mi olduğunu öğrendiğimiz anda. Thomas ya da Laurel.

“Biliyor musun, Ethan’a yaptığım ilk yemek buydu.” Ağzıma bir parça avokado atıp tadını çıkardım. “Yanında Dos Equis getirdi ve sonunda Meksika yemeğine de, birasına da kapıldı,” dedim.

Neil kısık bir gülüşle, “Biliyorum,” diye yanıtladı. O sırada cızırdayan tavuğa biraz baharat ekledi. “*Her zaman senden konuşurdu. Harika bir aşçı olduğunu ve Dos Equis’i ince bir dilim misket limonuyla denettiğini* söyledi.”

“Demek öyle dedi?”

“Evet. O noktada işinin bittiğini biliyordum. Meksika yemeği yüzünden değil, yanlış anlama, bira yüzünden. Resmen bir gecede Guinness’i bıraktı,” dedi parmaklarını saklatarak ve üzüntüyle başını iki yana salladı.

“İşte Ethan böyle biri. Bir konuda kararını veriyor ve o kadar.” Acınası bir şekilde iç geçirirken, çözümlememiş “sorunlarımızı” düşünüyordum.

Neil domatesleri doğramayı keserek başını kaldırıp bana baktı. “Yakında evde olacak Brynne. Şu anda olmak istediği yer, senin yanından başka bir yer değil.”

“Biliyorum, ama o gittiğinde olaylar... Aramız iyi değildi. Nedenini biliyor musun Neil?” diye sordum. Biliyor olmasının kuvvetle muhtemel olduğunu fark ettim.

Başıyla onayladı. “Evet. Oakley’yle ikinizin kahvecideki fotoğraflarınızı gördüm. Medyanın Twitter’dan paylaşması ciddi beklenen bir şeydi.”

“O konu hakkında düşünmüyordum. Sadece yapmam gereken bir şeydi ve Ethan eve geldiğinde her şeyi açıklayacağım ama o sırada *benim* için doğru zaman değildi, bilirsin?”

Neil'in koyu kahverengi gözleri çok sıcak ve anlayışlıydı. "İkiniz bunun üstesinden geleceksiniz Brynne. Ethan'ı tanırım ve senin için yapmayacağı şey yoktur. Sana geri gelmek için ateşin içinden yürüyüp geçer."

Bir hıçkırığı bastırdım ve mısır salsasıyla uğraştım. "Neil, bu Sarah Hastings'in olayı nedir? Ethan düşününüzde onu gördüğünde varlığından gerçekten etkilendi ve iyi anlamda da değil. Ethan, onun kocası Mike'la olanlardan ve ölümüne şahit olmanın ne kadar korkunç olduğundan biraz bahsetti. Ethan'ın travmasının o kısmını anlıyorum. Ve aynı zamanda, geçmişi aklına geldiğinde, Mike'ı hatırlamanın onun için ne kadar yıkıcı olduğunu tahmin edemiyorum bile."

"Sarah? O iyi. Ethan'ın terapisiyle alakalı bir şey olduğunu sanıyorum ama Ethan bir şey söylemedi ve ben de sormayacağım."

"Anlıyorum," dedim sevimsizce. Ethan'layken sabırlı olmam ve duygusal sağlığı üzerinde Sarah'nın nasıl bir rol oynadığını bana anlatabileceği zaman gelene kadar beklemem gerektiğini fark ediyordum. "Ethan, Askeri Stres Merkezi'ndeki Dr. Wilson'la yaptığı terapi seanslarından sana bahsetti mi?"

"Anlattı Brynne ve en sonunda böyle bir destek aldığı için çok memnunum. Kendini öyle bir yere gitmeye ikna edebilmiş olmasının tek sebebinin sen olduğunu biliyorum."

"Başına gelenler çok korkunçmuş..." Sesim azalarak son buldu, Ethan'ın katlanmış olduğu şeylerle ilgili duygularımı bile ifade edemedim.

Neil yemek hazırlamayı tamamen kesti. "Kötüydü Brynne, gerçekten kahrolası şekilde kötü."

"Suçluluk hissettiğini biliyorum. Bana bunu söylüyor

ama neden öyle hissediyor? Yakalanmak ve işkence görmek onun suçu değildi.”

Neil başını eğdi ve bir an için gözlerini yumdu. Uzun bir süre boyunca başı eğik halde mutfak tezgâhında durdu. Bana bir şey anlatmayacağını ya da İngiliz ordusunun sıkı kuralları yüzünden anlatamayacağını anladım. Ama en sonunda bıçağını aldı ve sebzeleri doğramaya geri döndüğünde konuşmaya başladı.

“Her şeyi bilmiyorum ama bu yapbozu birleştirmeme yetecek kadarını biliyorum. E, yapabildiği kadarını benimle paylaştı ve geri kalanını biliyorum, çünkü geldiklerinde açıklamaları duydum. Araziye çıktıklarında üs ve ekip arasında geçen konuşmaları. Ethan gibi ben de kendi ekibime liderlik ediyordum. Orada değildim, sadece E ve adamları vardı. Beş asker bulunuyordu ve Mike Hastings onlardan biriydi. Hiçbiri sağ çıkamadı. Mike, Ethan’la birlikte pusudan kurtuldu... ve orada ne olduğunu biliyorsun. E döndüğünde sorguya çekildi ve onu infaz etmeyi planladıkları gün, onun tutulduğu binanın bombalanarak yıkıldığını söyledi. E’nin oradan canlı olarak çıkmayı nasıl becerdiğini kimse bilmiyor. Kendi bile bilmiyor. Nasıl ya da neden enkaz yığınlarının altında ezilmediğinin açıklamasının olmadığını söyledi. Gerçekten mucizevi bir şeydi.”

Neil, “nedenini” açıklayarak bir sürü sorumu cevaplarırken nefesimi tuttum. Ethan’ın hakkında konuşamadığı şeyler. Şimdi nedenini anlıyordum, o ve acı çekmek zorunda kaldığı şeyler için kalbim parçalanıyordu. “Sırtında melek kanatları taşımasına şaşmamalı,” diye fısıldadım.

“Aynen.” Neil tavuğu şöyle bir karıştırdı ve bana kalanını anlattı. “Mike’a yapılan işkenceler ve infazı acımasızcaydı. Ethan’ın çok büyük bir kayıp ve suçluluk hissettiğini biliyorum. Bir komutan olarak verdiği karar yüzünden

hepsini tehlikeye attığına inanıyor ve bu kararın bir sonucu olarak, beş genç adam hayatlarını kaybetti.”

“Ama savaş vardı. Bu nasıl onun hatası olabilir?” Ethan için eskisinden daha fazla sızı duydum ve şu anda en çok istediğim şey kollarımı ona dolamaktı. Şiddetli bir şekilde cesur ve güzel yüreğinin olduğu göğsü, benimkine dayanarak gümbürderdi.

“Nasıl bakarsan bak, savaş boku yemiştir. Onların ekibine olan şey gerçekten tarif edilemez. Yolun ortasında boğazı kesilen ölü bir anne ve onun bedenine tutunarak delicesine ağlayan oğlunun tuzacağına çekildiler. Oğlan üç yaşından fazla yoktu. Bu saatlerce sürdü ve açıklamalar gelip durdu. Ethan girip çocuğu almak istedi. Ve saatlerce pazarlık yaptıktan sonra en sonunda yapması için emir geldi. Fakat hepsi bir tuzaktı. Taliban, seçkin askerlerden oluşan bir bölüğü dışarı çıkarmak için kadını ve çocuğu bir av olarak kullandı. Sonuçta öyle bir olayı, herhangi biri ya da bir şey için asla istemeyecek, anlayışlı batılılardık. İşe yaradı. Ethan gidip çocuğu aldı, fakat çocuk saniyeler sonra vuruldu ve hâlâ Ethan’ın kollarındayken öldü. Silahlı çatışma çıktı ve en sonunda iki masum sivil katledildi, bizden dört kişi hayatını kaybetti ve Mike’la Ethan esir düştü.”

“Aman Tanrım...”

Neil’a söyleyecek sözüm bile yoktu. Ona ne diyebilirdim ki? Söyleyecek söz var mıydı zaten? Hayır... Ne kadar yıl geçerse geçsin, bu hikâyeyi daha iyi hissettirecek bir söz olamazdı. Karnımı ovalayıp Ethan’ı ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. İlk tanıştığımızda olduğunu düşündüğüm adamdan çok daha fazlasıydı. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir kahramandı, onuruyla hizmet etmiş ve bu hizmeti sebebiyle acı çekmişti.

"Bana anlattığın için teşekkürler, Neil, bunu bilmek b-bana yardım ediyor."

Gerçekten bana yardım etti, fakat gerçeği bilmek aynı zamanda korkunçtu da. Midem bulandı ve Neil'la hazırlamakta olduğum yemeği yiyemeyeceğimi biliyordum. Az önce duyduğum savaş deneyimlerinden oluşan anılarla yüzleşmişken, bir daha nasıl bir şey yiyebilmişlerdi? Ethan'ın zihninin nasıl çalıştığını biliyordum ve tüm o ölümlerin korkunç suçluluğunun yükünü hissedişini görebiliyordum. Rüyalarında olayları baştan yaşarken nasıl ıstırap çektiğini...

"Sadece onu o kadar çok seviyorum ki. Ona yardım edebilmek için her şeyi yaparım," dedim en sonunda.

"Ama yapıyorsun, Brynne. Sevgin ona zaten yardım ediyor, hem de her şeyden daha fazla."

Ertesi sabahın erken saatlerinde, yatağında yalnız yatar-ken bir sesle uyandığımda sıçradım. Beni uyandıran şeyin daireye giren Elaina olduğunu fark ettiğimde, kötü bir şey olduğunu biliyordum. Neil'in eşikte dolanan görüntüsünü yakaladığımda ağlamaya başladım ve göğsümü tuttum. Ethan'ın başına bir şey geldiğiyle ilgili kelimeleri duyduğumda çığlık attım.

İkisine de çığlık attım ve bana anlatmamaları için yalvardım.

Ethan

İzmir

Neon yeşili, gözlerimi yakıyordu. Ne sikim oluyordu böyle? Yüzümdeki şey her neyse uzaklaştırmaya çalıştım ama oynamadı.

"Ethan... Ah! Siktir, adamım. Seni bulamamız epey zaman aldı."

"Ne?" Odaklanmaya çalıştım, ancak güneş parlıyordu ve ışık felaket parlaktı. Görebildiğim tek şey göz kamaştırıcı ve parlayan elektrik yeşiliydi. Önümden dağdan aşağı inen Christian'ın ceketinin rengini anımsattı, tam da şeyden önce...

"Sen misin Christian? İyi misin?" diye saçmaladım. "Bu iyi." Hayatta olmasıyla öyle rahatlamıştım ki yüzümü hissedebilseydim bu küçük boku öpebilirdim. Kralın hâlâ vârisi vardı. Şükürler olsun. "Söyle bana, bilmek istiyorum... Diğerleri kurtuldu mu?"

"Evet! Hepimiz kurtulduk ve sen de öyle Ethan."

Kurtulmuş muydum? Hiç de öyle hissetmiyordum. "Ama bu dağın tepesindeyim ve yürüyemiyorum. Bacağım boku yedi." Christian'la oğlanların iyi olmasına memnundum, fakat bu karmaşadan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Özellikle de çok yakında olmazsa. Çok kötü bir durumdaydım ve bunu biliyordum. Christian'ın yüzünü gerçekten göremiyordum, her şey pusluydu ve ben yorgundum... çok yorgun.

"Biliyorum," dedikten sonra dudaklarıma sert bir şey değdirdi. "İç şunu. Sana yardım edecek."

İçime biraz sıvı çektim ama ne olduğunu söyleyemedim. Fazla bir şey hissedemedim, sadece bitkinlik. Sonra ne yapmam gerektiğini hatırladım. *Her şeyden daha önemli.* İçeceği kenara ittim. "Cep telefonun üzerinde mi Christian? Benimkini kaybettim. Karıma... söylemem lazım. Ona bir mesaj... vermem gerek."

"Dayan Ethan. Seni almaya geliyorlar. İyi olacaksın, adamım."

"Hayır. Brynne'i aramam gerekiyor. Hemen!" Anlamasına umutsuzca ihtiyacım vardı.

"Hat yok. Ona ulaşmaz."

"Sorun değil. Bağlantının olduğu yere girdiğin anda ona gider. Sesli mesaj... iş... görür..." Anlamasını sağlamak için ona ulaşmaya çalıştım. "Yarım et bana, lütfen."

"Tamam, Ethan. Tamam. Numarası ne?"

Numarasını dikkatle söyledim, çünkü bir hata yapmak istemedim. Bu çok önemliydi ve bunu mahvedemezdim. "Şimdi, hoparlörü aç... ve konuşmama izin ver."

Christian elime tutuşturdu, gerçi eldivenler yüzünden tutmak zordu ama tutmama yardım etti ve ne zaman konuşmaya başlayacağımı söyledi.

"Brynne, bebeğim... Korkmanı ya da üzülmeni istemiyorum, tamam mı? Seni seviyorum ve şu anda mutluyum. Çok, çok mutluyum... çünkü seninle birlikteydim... ve seni sevdim. Burada olmaya devam edeceğim, sadece seni ve küçük Laurel-Thomas'ımızı başka bir yerden seviyor olacağım." Mesajımı bitirmek için aklımı başımda tutmaya çabaladım, fakat hoşça kal demek çok zordu. Böyle bir şey yapmak zorunda kalmam bile nasıl mümkündü ki? Ama yine de ona söylemem gerekiyordu. Hiçbir şey beni durdurmayacaktı. "...sen beni gerçek yaptın, güzelim ve bunun için seni seviyorum. Her zaman seveceğim... ta ki zamanın sonuna kadar."

İşte. Başarmıştım. Son bir kez beni duyacaktı ve benim gerçeğimi bilecekti.

Şimdi... Gözlerimi kapatıp uykuya dalabilirdim. Çaresizce yorgunum...

Bir süre için sürüklendim, huzurlu bir şekilde süzülüyordum... Bir yerde, neresi olduğunu bilmiyordum. Aklıma bir fikir geldi ve annemi hatırladım. Onu yeniden görecektim ve bu çok güzel bir düşünceydi. Olağandışı bir şekilde özgür ve hafif hissettim, sanki bir şey tarafından... kaldırılıyordum.

Kanatlar?

Tam olarak öyle hissettiriyordu. Beni kaldırıp ayakta tutan, sırtımı destekleyen kanatlar. İki yumuşak yaydaki ipeksi tüyler. Yumuşak, fakat son derece kuvvetli. Neye ait olduklarını bir süre sonra fark ettim. Onlar melek kanatlarıydı.

Bir melek tarafında tutuluyordum.

Bryenne

12 Ocak

Londra

Bana geri dön.

Tam buradayım Ethan. Her zaman. Hazır olduğunda bana geri dönmelisin yalnızca. Laurel-Thomas'la birlikte seni burada bekliyor olacağım. Sana ihtiyacımız var. Bunu yapmak için sana ihtiyacım var. Sadece sana ihtiyacım var, sonra bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Asla vermeyeceğim.

Hastane yatağının yanında erkeğimle birlikte kaldım. *Bana geri dön, bebeğim.* Lance'i ziyarete geldiğimiz hastaneydi. Çok minnettardım gerçi. Ethan şu anda benimle birlikte buradaydı ve ona dokunabilir, onu görebilirdim. Doktorlar ona yardım edebilirdi. Neil yüksek mevkilerdeki kişileri araya soktu ve Ethan'ın Londra'ya uçakla getirilmesini ayarladı. Ivan da yardım etti. O ikisi olmadan ne yapardım bilmiyordum. İşleri halledebilecek insanları tanıyorlardı. Eğer Ethan şu anda İsviçre'de, yanına gidemediğim bir yerde olsaydı, kayışla bağlanarak hapsedilmem gerekirdi.

Sanırım Jonathan ve Marie beni eve göndermeye zorlamak üzereydi, ama hiçbir yere gitmiyordum. En sonunda yemek almaya gitmişlerdi ve geri döneceklerini söylediler. Yaygara koparabilir ve gözümü korkutmak için taktiklerini üzerimde istedikleri gibi kullanabilirlerdi ama hiçbir yararı olmazdı. Olmam gereken yeri biliyordum. *Seni bırakmayacağım, sevgilim. Uyandığında burada olacağım.*

Yine de onun için fazla bir şey yapamıyordum. Hastane her şeyi karşılamıştı. Sağ gözünün yan tarafına, elmacık kemiğinin üzerindeki yarığı kapatmak için dikiş atıldı. Artık orada bir yara izi olacaktı. Sol bacağına düzeltmek için ameliyat oldu. Kaval ve incik kemiği dağılmıştı ama şimdi düzeltilmişti ve kemiklerine koydukları iğneler sayesinde daha hızlı iyileşecekti. Erkeğim şu anda sadece "uyuyordu." Bedeni iyileşebilsin diye derin uykuya ihtiyacı vardı.

O yüzden yanında oturdum ve bana geri dönmesini söyledim. *Christian'ın telefonundan benim için bıraktığın mesajı aldım. Çok tatlı bir çocuk ve senin için çok endişelendi. Beni arayıp konuştu, çünkü onun telefonundan yolladığın mesajdan korkmanı istemedi. Bana olanları anlattı. Pist dışında kaymak istediklerini, orada başları belaya girerse neler yapmaları*

gerektiğini anlattığını. Hepsinin senin onlara yapmalarını söylediğin şeyi yaptıklarını ve bunun sayesinde iyi olduklarını söyledi. İncinen kişi sen olduğun için korkunç hissediyor...

Omzumda ağır bir el hissettim. "Böğürtlen aromalı vardı. Umarım sorun olmaz." Ivan elime bir fincan sıcak çay tutuşturdu. "Ah, bunu da sana aldım." Bir protein bar uzattı. "Ye lütfen."

Yaşadığımı şokla gözlerimi yavaşça kaldırdım. Sözleri, hareketi neredeyse aynıydı. Ivan'ın kaşlarını çatarak bana baktığı yere baktım. Uzun ve yeşil gözlü, daha uzun saçlı, kuzeni gibi yakışıklıydı ama farklıydı. Ivan daha seviyeli bir görünüme sahipti, Ethan ise kendisini daha sağlam gösteren bir haşinlikle kutsanmıştı. Ama paylaştıkları genler? Bardaktaki su gibi berrak şekilde görülebilirdi. Aynı kandan, aynı akıldan adamlardı.

Ivan'ın bana protein bar uzatması, Ethan'ın beni Benny'nin şovundan eve bıraktığı o ilk gecemizle ilgili canlı anıları geri getirdi ufacık bir saniye içinde. Kokusunu alabiliyor ve Rover'ın ısıtıcılı koltuklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Zihnimde onu kusursuz bir şekilde görebildim, protein barı dizime bırakış şeklini ve arabayı hareket ettirmeden önce yememi bekleyişini hatırlıyordum. Şu "bana kafa tutma" tavrını. Ve bir doz, inkâr edemediğim güçlü hâkimiyetini. *Bana geri dön, Ethan...*

"Tamam." Başımla onayladım ve gözlerimin dolduğunu hissettim. Kendimi tutabilmek için çabaladım, Ethan için güçlü olmak istiyordum.

"Aferin," dedi yumuşakça ve yanımdaki sandalyeyi çekti. "Sana bakılmadığını bilse sinir krizi geçirir."

"Biliyorum," dedim acıklı bir şekilde, bir ısırık alıp çiğnedim. Tadı talaş gibi olsa da yedim ve çayımı yudumladım. Canım hiçbir şey istemese bile kelebek meleşimin yemeğe ihtiyacı vardı.

“Teşekkürler Brynne,” dedi nazik bir gülümsemeyle. Ethan’ın yatağının yanında gördüğüm Ivan’ın bu tarafı farklı bir yandı. Ivan Everley, etkileyici seksilik ve nükteli cevapların yıkıcı bir birleşimiydi, ama şu anda öyle değildi. Onun da Ethan için endişelendiği son derece aşikârdı. Kuzenden çok kardeş gibi olduklarını düşünüyordum ve ikisinin yanındayken bunu hep hissetmiştim. Yüreklerinde kardeşlerdi, önemli olan da buydu.

“Ethan’la tanıştığım ilk gece bana bir protein bar satın almış ve zorla yedirmişti,” dedim ona.

Gözyaşlarımın dökülüp yanaklarımdan aktığını hissettim ve elimin tersiyle silmeye çalıştım.

Ivan kolunu bana dolayıp kendine doğru çekti. “Seni çok seviyor. Geri dönmek için savaştığını biliyorum. Onu tanıyorum. Zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. E şu anda sana geri dönmek için savaşıyor Brynne.”

Hemfikir olarak başımla onayladım. Konuşamadım, tek yapabildiğim *inanmaktı*. Şu anda Ivan’ın sözleri benim için cankurtaran halatıydı ve başka herhangi bir düşüncenin ya da şüphenin kıvrılarak girmesine izin veremezdim.

Böylece birlikte oturduk ve bize dönmesi için ona biraz daha zaman verdik.

Sonunda. Yine onun kokusu aldım. Kokusu burnumdaydı ve içime çektim. Bir ciğer dolusu Brynne. Ama nasıl olabilirdi? O dağdayken ona veda etmiştim. Farklı hissediyordum gerçi.

Çok farklı.

Artık bedenimi *hissedebiliyordum*. Ellerim, ayak parmaklarım, başım. *Bunun anlamı... Kurtuldum mu? Ah, siktirin siktiri, evet! Coşku hissettim. Hayatta hissediyordum ve Brynne yakınlardaydı. Bu çok iyiydi... Bana yapılan şey her neyse. Saçlarımdan geçerek tekrar tekrar masaj yapan parmaklar. İyi tanıdığım parmaklardı. Hissettiğim, tuttuğum ve öptüğüm bir ele aitlerdi. Yavaşça kafatasımı ovalayan bir el. Onun eli. Brynne'in eli bana dokunuyordu ve bu hissettiğim en harika şeydi. Onu ne kadar sevdiğimi ve iyi olacağımı söylemek istedim ona, ancak henüz konuşmıyordum. Tek yapabildiğim onun kokusunu içime çekmek ve bana dokunuşunun hissinin tadını çıkarmaktı. Bir şekilde, mucizevi bir yardımla hayatta kalmıştım. Ölümle yaşam arasında süzülürken beni tutan melek kanatlarını hatırladım. Bunun başıma geldiği başka bir zamanı anımsattı.*

Teşekkürler anne. Yine.

Her şeyi tamamen biliyordum ve tamamen rahatladım, artık çabalamayı kesmem gerektiğini biliyordum. Ve kadının tam yanımda dururken biraz daha uyuyacaktım.

Elimde ufak tekmeler ve dürtüklemeler sezdim. Buna bayıldım. Beni hep gülümsetirdi. Ne hissettiğimi tam olarak biliyordum. Laurel-Thomas babacığıyla konuşuyordu. *Git-tikçe güçleniyorsun, ufaklık*. Hangi beden parçasının neresi olduğunu hayal etmeye çalışarak elimi bebeğe sürttüm. Burası ufak bir popo muydu, yoksa başı mıydı? Elime daha fazla tekme indi ve beni güldürdü. Tüm sikik dünyadaki en güzel histi. Tıpkı bir lütuf gibi. Beklemediğim bir armağan. Kusursuzca güzeldi.

"Ethan güldü. Onu duydun mu, Ivan? Bebeğin tekmelemesine gülüyor." Bu sesi biliyordum. Brynne'im Ivan'la konuşuyordu.

Gözlerimi açtım.

"İşe yaradı," dedi bir fısıltıyla. "Bana geri döndün."

Brynne'in yüzü gözyaşları ve endişeyle karmakarışık. Gözlerinin altında kara halkalar vardı ve saçları darıma-dağınıktı, perişan görünüyordu. Gözleri ağlamaktan cam gibiydi. Fakat bana bu kadar yakın duran görüntüsü, hayatım boyunca zavallı gözlerimin gördüğü en güzel manzaraydı.

"Brynne... Bebeğim..." Gülümsedim ve bir an için görüntüsünü sindirirken yüzünün her santimine baktım. "O dağda rüyamda seni gördüm. Isınmama ve gitmek için güvenli bir yer bulmama yardım ettin. Sadece seni hayal ettim ve her şeyin iyi olacağını biliyordum. Mutluydum, korkmadım."

"Ah, Ethan, Ethan, Ethan..." diye hıçkırdı. Alnını göğsüme dayayarak ileri geri hareket ettiriyordu. Nerede olduğumuza şöyle bir baktım ve hastane yatağında olduğunu fark ettim. İkimiz de yan taraflarımıza uzanıyor, birbirimizle yüzleşiyorduk. Sevgilim hastane yatağında yanıma kıvrılmıştı, o yüzden kokusunu alabiliyordum. Hatta bir

adımı ileri giderek elimi karnına koymuştu, böylece Laurel-Thomas'ın içinde delice tekme attığını hissedebiliyordum. İkisi de beni geri çağırmıştı.

Kuzenime doğru baktım ve dudaklarını kıpırdatarak "*Tekrar hoş geldin,*" dediğini yakaladım.

Aynı şekilde sessizce, "*Teşekkürler,*" diye karşılık verdim, ben yapamazken Brynne'e yardım ettiği için minnettardım. Sonra bana sırtıttı ve kapıdan süzülüp gitmeden önce evrensel *ara beni* hareketiyle elini kulağına doğru götürdü.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Elimi çenesine dayayıp yüzümle buluşması için onu zorladım. Önce gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Ardından, o çok renkli ihtişamın içinde kendimi boğduktan sonra çok ama çok uzun bir süre onu öpmem gerekecekti.

Sanırım biraz şoktaydı, çünkü hiç durmadan, tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu.

"Bana geri döndün."

"Döndüm güzelim, çünkü *sen* beni geri getirdin. Başar-dın... ve bir melek de bana yardım etti."

Brynne

1.5 Cak

Hastaneden eve giderken Ethan çok sessizdi. Len arabayı kullanırken, biz arka koltukta birlikte oturuyorduk. Elimi sıkıca tutuyordu, hatta öyle sıkı tutuyordu ki acıtıyordu, fakat elimi çekmek istemiyordum. Ethan bana dokunmaya ihtiyaç duyuyordu, sadece ellerimizle olsa bile.

Babası beni aramış ve oğlunun eve gelişini kutlamak için akşam yemeği vermeyi istemişti ama önümüzdeki haftaya ertelemek için bir bahane uydurdum. Ethan sosyalleşmek istemiyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de istemiyordum. Geçirdiği kaza beni paranoyaklaştırmıştı ve eğer ölüme ne kadar yaklaştığını kendime hatırlatma izni verirsem, panik atak geçirmem kuvvetle muhtemeldi. Bebek için iyi olmayacağını biliyordum, o yüzden korkutucu düşüncelerin zihnime girmesini reddettim. Şimdilik, sadece onun yanımda olmasını istiyordum. Onunla ilgilenebilirdim ve o iyileşebilirdi.

Ethan koltuk değneklerini kullanarak, ancak tamamen kendi gücüyle daireye tek başına girdi. Arkasından kapıyı kapatıp kilitledim ve onu salonda takip ettim.

Odanın ortasında durdu ve sadece öylece durarak gözlerini benim üzerimde tuttu, şimdi baş başa kaldığımızda ifadesinde amansız bir yenilik vardı.

Sert bir fısıltıyla, "Buraya gel," dedi.

Ethan'ıma gittim.

Ânında kollarının arasına çekildim, bedenine böyle sıkıca sarıldığımda şaşkınlıkla nefesim kesildi. Bana sarılmak için koltuk değneklerini bıraktığında bir patırtıyla yere düştüler. Ethan'ın beni yakında tutma çaresizliği ana hükmetti ve nedenini anladım. Erkeğim bir kez daha neredeyse yaklaşan ölüm tehdidiyle travmaya uğramıştı. Bir daha beni görme fırsatını hiç bulamayacağından, bebeğimizle tanışamayacağından, bizi sevdiğini söyleyemeden ya da doğru düzgün veda edemedi o dağda öleceğinden emindi. O anda, atlatmasına yardım ederek onu rahatlatan şey, benimle ilgili hatıralarıydı ve ölmediğinde, gerçekliğin içine atılmış ve hayatta kaldığı gerçeğine odaklanmaya zorlanmıştı. Onun için katıksız bir beyin sarsıntısıydı.

"Ethan. Buradayım bebeğim. İzin ver de sana yardım edeyim."

"Benim... Benim seninle birlikte olmaya ihtiyacım var," diye soludu boynuma doğru. Derin bir şekilde bastırırken sakalı tenimi aşındırıyordu.

Geri çekilerek onu bana bakmaya ve sözlerime odaklanmaya zorluyordum. "Hadi yatağımıza gidelim ve şu an için her şeyi unutalım. Sadece sen ve ben." Yüzüne acı dolu bir bakış yayıldı. "Ve sonra, daha sonra, sen İsviçre'ye gitmeden önce birbirimize söylememiz gereken şeyler hakkında konuşabiliriz. Fakat şu anda, yakın olmaya ve bir müddet bunu hissetmeye ihtiyacımız var."

Bir saniye için gözlerini yumdu ve sonra onları tekrar açtığı anda, içlerinde tam anlamıyla rahatlama vardı. "Evet... Lütfen." Koltuk değneklerinin düştüğü yere baktı. Onları geri almak için eğildim ve her seferinde ona birini verdim. Değnekleri alırken sert, yaralı ifadesi yumuşadı. "Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilseydim ama bunu ifade etmeye yetecek kadar fazla kelime yok."

"Biliyorum."

Yatak odamızda beni takip edip yatağın yan tarafına oturdu. Bu defa, yeniden ayağa kalkmak isterse diye değneklerini uzanabileceği bir yere bıraktı. Bacaklarının arasında ayakta durdum ve ânında beni yakına çekmek için ellerinin yükseldiğini hissettim. Yüzünü tam göğüslerimin altına gömdü, elleri arkamı avuçladı ve doğal kokumu soludu.

Ethan umutsuzca yeniden içime kıvrılmaya çalışıyordu.

Benden ihtiyaç duyduğu şeyin sert ve vahşi bir düzüşme olduğunu biliyordum ama ayrıca ben de onun kadar biliyordum ki onun buna hali olmadığı gibi benim de ona istediğini verecek halim yoktu. Başka bir yolunu bulmak zorundaydık.

Uzanma mesafesinden çıkana kadar geri çekildim ama hâlâ yakındım.

Babetlerimi tekmeleyip çıkardım ve gözlerimi üzerinde tuttum.

“Seninle birlikte bu yatakta olduğum ilk seferi hatırlamanı istiyorum. Birlikte olduğumuz ilk seferi.”

Örgü hırkamdın düğmelerini c  z  p yere düşmesine izin verdim. Gözleri hırkayı attığım yere kadar takip etti ve sonra gözlerimle buluşmak için yukarı baktı. “Hatırlıyorum,” dedi.

“O zaman hadi, yine birlikte o zamana gidelim,” dedim ona. “Diğerinin ne isteyebileceğinden ya da neye ihtiyaç duyabileceğinden emin olmadığımız için, birbirimize karşı dikkatli olduğumuz zamana.”

Mavi gözleri karardı. “Benimle eve gelmeyi kabul etmene zorlukla inanabilmiştım. O gece senin için ölüyordum, Brynne. Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim, asla.”

Yoğun bir şekilde yutkundum ve bacaklarının arasına girdim. Tiş  rt  n  n kenarına uzanıp başından çekerek çıkardım.

O da aynı şeyi benim koyu yeşil elbiseme yaptı. Sadece yukarı doğru kaldırdı ve ben ona yardım etmek için eğilince çıkardı.

Doğrudum. “Bunun ilk seferimize fazlasıyla benzemesini istiyorum Ethan. Fazlasıyla.” Sutyenimi c  z  p yere düşmesine izin verdim. Sutyenin yere düşerken çıkardığı neredeyse duyulmaz ses bile gerilimi artırdı.

Çok ağır olan göğüslerime bakarken gözleri alev aldı ve birine dokunmak için elini uzattı. Tek parmağının ucuyla geniş bir daire çiziyordu, gittikçe k   len çemberlerle en sonunda meme ucuma ulaştı.

Gözlerini benimkilere çevirdi. "Seni memnun etmeyi her şeyden çok istiyorum. Seni boşaltmak ve boşalırken çıkardığın sesleri duymak istiyorum."

Yere eğilerek sağ ayakkabısının bağcıklarını çözdüm. Dirseklerine dayanarak geriye doğru uzandı ve uzun bedenini gerdi, eşofmanını bacaklarından ve alçısından çıkarabilmem için kalçasını havaya kaldırıyordu.

Erkeğim kesinlikle muhteşemdi, aleti tamamen erekte olmuş bir halde çırılçıplak uzanıyordu. İlk olarak ne yapacağımı biliyordum.

Yatağın kenarında, bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde yere çöktüm. Bir fısıltıyla sordum. "Ve beni boşalttığında ne dedim?" Taş gibi sert penisini elime aldım ve dibinden başına kadar, karın kaslarına kadar sıvazladım.

İçine bir nefes çekti ve göz kapaklarını zevkle alçalttı, ama sorumu da yanıtladı. "Ethan... Ethan, dedin."

Aletin başını ağızımla kapladım ve boğazımın gerisine doğru kaydardım.

Ethan

Bana ihtiyacım olan her şeyi verdi. İhtiyacımın tam olarak ne olduğunu ya da buna ne zaman ihtiyaç duyduğumu nasıl bildiğini bilmiyordum, fakat Brynne her zaman yapacak doğru şeyi biliyordu.

Beni o güzel ağızıyla boşaltmasından sonra bu iyiliğinin karşılığını vererek benim o çok sıcak ve fazlasıyla güvenli yerimin muhteşem hissinin tadına vardım. Dudaklarımın altında titriyor ve dilimin etrafında kasılıyordu. Ona zevk

vermeyi bitirmeden önce birkaç defadan fazla kez adımı söylediğini duydum.

Daha sonra birlikte uykuya daldık. Yan taraflarımıza döndük, ben hâlâ onun içindeyken kaşık pozisyonunda yattık ve saatlerce o şekilde kaldık.

Hayatımın en iyi uykusuydu. Değerli kadının aletimin etrafını sarmalıyordu.

Şükretmeyi unutmadım.

BÖLÜM 18

Brynne

*24 Ocak
Somerset*

Land Rover nasıl lüks araç yapılacağını iyi biliyordu ve bu bilgiyi ilk eden öğrenmiştim. Arabama bayılıyordum ve artık soldan gitme işini kavradığımdan, öncekinden çok daha fazla cesaret gösteriyordum. Bazı zamanlarda, Ethan'ın bana aldığı doğum günü hediyesiyle ilgili pişman olabileceğini düşünüyordum. Çok geç, Blackstone. Üstesinden gelmesi gerekiyordu bir şekilde. Şu anda ailedeki sürücü bendim. Bacağında alçı vardı. Yürüyebiliyordu ama sadece koltuk değnekleriyle. Sol bacağına fazla ağırlık vermeden önce kemiğin iyileşmesi için birkaç haftaya daha ihtiyacı vardı. Bebek doğduğunda bacağında alçı olacaktı. Onu fazlasıyla sinirlendiren bir şey olduğunu biliyordum, ama bu konuda hiç şikâyet etmedi. Ben de etmedim. Alçı içinde olsa da burada olmasının nasıl bir nimet olduğunu ikimiz de biliyorduk. Katlanılamaz alternatif, hiç burada olmamasıydı. Lanet olsun ki o kahrolası, zahmetli alçıya bayılıyordum.

Ethan'ı Zara'nın merhametine bırakmışım. Bugün çay partisi vardı. Ethan'ın biraz bile aldırıldığını sanmıyordum. Aslında, tüm o yaptıklarına oldukça düşkün görünüyordu.

hatta kadife bir ceket giymiş ve gösterişli bir papyon bile takmıştı. Fotoğraf makinemle ikisinin fotoğraflarını çektim. Eminim paha biçilemez parçalar olacaktı. Robbie'nin karısı Ellen, onlar için gördüğüm en güzel sofrayı kurmuştu. Kremalı cupcakeler, çilekler ve elbette sütlü, şekerli servis edilen çay. Kalıp onlara katılacaktım, ama haftada iki defa yaptırdığım masaja çay ve kekten daha çok ihtiyacım vardı. Özellikle de artık daha iri olduğum ve tüm sızıyla acıları tecrübe ettiğim için. Sırt ağrısı, kasık ağrısı ve hatta arada sırada gelen baş ağrıları. Masaj bana çok yardım ediyordu.

Noel'den beri düzenli masajların keyfini sürüyordum. Ethan tadını çıkarmam için bana onlarca tedavi paketi almıştı. Tanrım, erkeğim en iyi armağanları veriyordu. Fakat Ethan'ın iyileşme dönemini Stonewell'de geçirmeye karar vermemizden sonra hamileliğimin son haftalarını geçirmemde bana yardım etmesi için yerel birine ihtiyaç duymuştum. Diane, aromaterapi ve refleksoloji yetenekleriyle benimle çok iyi ilgileniyordu ve beni doğru yere yönlendirdiği için Hannah'ya minnettardım.

Arabamı *Treats* adındaki ufak bir dükkânın yanına çekip sokağa park ettim. Kilve adındaki tarihi köy ufacıktı, fakat on yedinci yüzyıldan kalma, *The Hood Arms* adındaki at arabalı bir hanla, on üçüncü yüzyıldan kalma *St. Mary's* adındaki bir kiliseyle ve fosil dolu meşhur *Kilve Kumsalı*'yla tamamlanıyordu. Bana eski bir kartpostal gibi görünüyordu ve öyle huzurluydu ki. Sanırım Ethan'la ikimiz içgüdüsel olarak bu yerin huzurunu anlıyorduk. Doğal dış güzelliğiyle birleştiğinde tam da ihtiyacımız olan şeydi ve bize hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yardım ediyordu. Şubatın ortasına kadar Stonewell'de kalmayı planlıyorduk. Böylece olası doğum tarihim olan 28 Şubat'ta, Laurel-Thomas'ımızı dünyaya getirmek için Londra'da, Dr. Burnsley'nin üs-

tün tıbbi deneyiminin olduğu yerde olacaktık.

Diane'in dükkânına girmek için yürürken, güzel bir köpek oturmakta olduğu, kaldırımın üzerindeki masanın altından kalktı. Kuyruğunu coşkuyla salladı ve köpeklerin size arkadaş canlısı olduklarını göstermelerinin evrensel yoluyla beni karşılamak için çömeldi. "Vay, merhaba yakışıklı." Eğildim ve köpeğin başını okşadım, tüyleri kalındı ve yüzünün çevresi koyu renk olsa da, göğsü ve karnı daha çok kehribar rengiydi. Ufak bir yavru değildi. Daha çok bir-iki yaşındaki bir köpek gibiydi ve kesinlikle *erkekti*. Türünü biliyordum: Alman kurdu. Ve kesinlikle güzel olduğunu düşündüm. "Adın ne senin, güzel oğlan? Sahibini mi bekliyorsun?" İpeksi tüylerini okşarken onunla konuştum, gözlerinin altın rengine hayran kalmıştım. Elimi yaladı ve ben biraz daha ilgi gösterirken bana doğru yaslandı. Neden üzerine bir kayış ya da tasma olmadığını merak ediyordum. Birisine ait olduğu açıktı.

Dükkâna girmek için doğrulduğumda ciddiyetle bana baktı. "Şimdi gitmem lazım, dostum," dedim.

Sanki, "*Gitme...*" diyormuş gibi bir defa havladı. Onu bırakmak benim de kalbimi kırmıştı.

"İşte şimdi uzun bir şekerlemeye ihtiyacım var Diane. Tanrım, bu harikaydı." Ona iltifat ettim ve boynumu kıvrırken dükkânda kullandığı aromatik yağların kokusunu içime çektim. Ödeme yapmak için kartımı uzattığımda yine o havlamayı duydum. Ve işte oradaydı, dükkânın penceresindeki camdan bakıyor, bana kuyruğunu sallıyordu.

"Bir hayranın var gibi görünüyor Brynne." Diane sessizce güldü. "Bahse varım, eğer izin verirsen seninle birlikte eve gelir."

“Gelir mi?” Ama peki ya sahibi? “Kimin köpeği?”

“Başiboş bir hayvan. Birkaç gün önce ortaya çıktı ve artık için dükkânların etrafında dolanıyor. İnsanların masum hayvanlara yaptıkları şeyler çok üzücü. Özellikle büyük olanlara, o da tamamen olgunlaştığında öyle olacak. Büyük köpekler terk ediliyor, yolun kenarına atıyorlar.” Başını iki yana salladı ve tiksindircesine yüzünü buruşturdu. “O pislik herifleri yemek ya da barınak olmadan soğuk bir yerde terk edeceksin, sonra da nasıl yaşadıklarına bakacaksın.” Diane pencereden köpeğe baktı. “Ben dışarı biraz yemek koyuyorum, yandaki Lowell da öyle, çünkü açlıktan ölmesini istemiyorum ama aslında onun bir yuva ve aileye ihtiyacı var. Öyle büyük bir köpeğin koşabileceği açık bir alana ihtiyacı var.” Güzel, ela gözleriyle bana göz kırptı. “Mükemmel bir bekçi köpeği ve koruyucu olur. Sanırım kocan bunu fazlasıyla onaylar.”

“Bırak bütün konuşmayı ben yapayım, tamam mı?” Birbirimize bir bakış attık, sanki beni anlıyormuş gibi altın rengi yuvarlak gözleri kalkarak benimkileri buldu. Yeni deri tasma ve kayışı üzerinde güzel duruyordu. Diane’in bizi doğru yönlendirmesi sayesinde, oğlu Clark’ın çalıştığı evcil hayvan dükkânı ve bakım yerine gitmiştik. Artık pofuduk ve temizdi. Hatta o yıkanıp taranırken, ben Clark’ın yardımsever asistanlığıyla köpek mamasını, yatağını, mama ve su kaplarını ve hatta bazı köpek çiğneme oyuncaklarını seçmiştim. Sonra Clark her şeyi Rover’ımın bagajına yüklemiş ve ben arabayla uzaklaşırken neşeyle el sallamıştı. Ve işte böylece, karar verilmişti.

Eve gidiş eğlenceliydi ve sırtıtmayı bir defa bile kesmediğimden emindim. Öndeki yolcu koltuğunda tüylü bir yol-

cum oturuyordu, emniyet kemeri göğsünden geçirilmişti. Benim köpeğim. Şimdiden beni sevdiğini söyleyebilirdim.

Geriye sadece bu bombayı kocama patlatmak kalıyordu.

Ethan'la Zara'yı aramak için içeri girerken, "Sana bir isim bulmam lazım," dedim ona. Yanımda yürürken tırnakları ahşap zeminde tıkırdıyordu. Yemin ederim ki çok uslu davranıyor, bana ne kadar iyi bir köpek olduğunu göstermeye çalışıyordu. Endişeli değildim, sadece büyük bir Alman kurduyla ortaya çıkıp bizimle kalacağını duyduğumda Ethan'ın ne diyeceğini bilmiyordum.

Öğrenmek üzereydim.

İçeri girmeden önce onları duyabiliyordum ve daha kanıtı görmeden önce ne yaptıklarını biliyordum. Zara'nın çok sevdiği ve muhtemelen Ethan'ın o kadar da sevmediği ama yine de sineye çektiği bir oyunu oynuyorlardı. Çok Çok Güzel Prenses. O oyunu ben de çok severdim küçük bir kızken. Babamın başında taçla ve diğer mücevherleri takmış halde fotoğrafları vardı, olabildiği kadarıyla mutluydu. Sadece beni memnun ettiği için, aptalca bir giyinip süslenme oyununa müsamaha gösteriyordu. *Bana karşı çok iyiydin babacığım.*

Ve işte Ethan orada turkuaz bir kolyeyle, onun eşi olan küpeleri takıyor ve zafer için Zara'yla çarpışıyordu. Zara'nın karşısındaki yerden, "Ah ha, siyah yüzük gitti!" diye böbürlendi. Zara mavi ve sarı parti elbisesinin içindeydi.

Zara parmağını pastanın kremasına batırıp yalarken, "Ama tacın yok," diye sırttı.

"Muhtemelen kazanacağım ama," diye takıldı Ethan. "Bence tacın içinde çok iyi görünürüm."

Zara ona kıkırdadı ve kalbim eriyip bir yığına dönüşürdü. Ethan'ın harika bir baba olacağını biliyordum.

Zara'yla iletişim kurmasını izlemek bile güzel bir şeydi. Kalbimi mutlulukla doldurdu, kendime her şeyin hâlâ gerçek olduğunu kanıtlamak için karnımı ovalamam gerekti. Evet, elimin altındaki minik bir popoydu. Baş mı, yoksa bacaklar mı diyerek pozisyonunu çözmeye çalışırken sırtı-tım ve kelebek meleşimin ters durduğuna karar verdim. Bu şekilde bir şeyleri çözmek eğlenceliydi.

Bazı zamanlarda yeni hayatımı biraz fazla gerçekdışı hissettiriyordu. Çok kısa süre içinde öyle çok şey değişmiş-ti ki. Fakat ileri doğru gitmek tek seçeneğim ve arzumdu. Ethan'ın bana olan sadakati, fedakârlığı, sevgisiyle ve ço-cuğumuzla, başka bir şeyi nasıl isteyebilirdim ki?

Eşlikçim yanımda hafifçe sızlandı. Ethan'la Zara dönüp bakarak bizi gördü. Ethan'ın tepkisini ölçtüm ve sade-ce orada durarak gülümsemeye karar verdim. En iyisini umarak her şeyi çözmesini bekliyordum.

Zara, "Köpeğin Sör Frisk'e benziyor," diye bilgilendirdi beni.

"Sör Frisk'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Evimdeki bir tablodaki köpek."

"Demek öyle." Bu bilgi son derece ilgimi çekti. Hannah ve Freddy Hallborough'nun evindeki çoğu resmi kontrol etmiştim, fakat bir köpek tablosunu hatırlamadım.

"Eve döndüğümde sana gösteririm. Gerçekten güzel bir köpeğin tablosu Brynne Teyze." Başını ciddiyetle salladı ve uzun, dikkatli okşayışlarla köpeğin sırtını sıvazladı. "Bu da aynı ona benziyor," diyerek bana hatırlattı.

Yeni köpeğim ölüp de köpekler cennetine gittiğini düşün-üyor olmalıydı. Ethan'ın ayaklarının dibinde uzanırken, kendini işine kaptıran küçük bir kız onun yeni yıkanmış

tüylerini yumuşak sıvazlamalarla defalarca okşuyordu. Hayatlarımız buna bağlı olsa bile, onu evden dışarı çıkarmaya ikna edebileceğimizi sanmıyordum.

"Demek ben buradaki oyunda tacı kapmak için savaşıırken, sen sokak hayvanlarını toplayıp eve getiriyordun?" diye sordu ilgisizce. Başını yana eğerek tek kaşını havaya kaldırdı. Ve bunu yaparken öyle yıkıcı şekilde seksiydi ki onu yalayabilirdim.

"Korkarım öyle, Blackstone," diyerek kendime güvenle karşılık verdim. "İyi bir köpek."

"Pekâlâ. Orası açık, hayatım. Seni seçti, yani iyi olmalı," dedi Ethan ve köpeğin boynunu okşamak için eğildi. "Hanımını koruyup onu tehlikeden uzak tutacak mısın, genç efendi?" Köpekle ciddiyetle konuştu. Göz göze, erkek erkeğe. "Hımm? Çünkü bu çok önemli bir görev ama birinin yapması gerekiyor. Eğer işi istiyorsan senindir."

Yapmaya çalıştığım her şeyle ilgili böyle tatlı olmasına güldüm. Dünya üzerinde erkeğimden daha harika bir adam olabilir miydi? Son derece şüpheliydim. "Yani buradaki yeni bekçi köpeğimiz olmasını onaylıyor musun?"

"Onaylıyorum, güzelim."

"Ne kadar güzel bir köpek. Ah, Tanrım, tıpkı Sör Frisk'e benziyor." Hannah onu okşamak için eğildi ve onu adamakıllı incelerken yüzünü ellerinin arasında tuttu. "Onun soyundan olabilirdi."

"Herkes öyle söylüyor. Şu tabloyu görmek isterim."

"Ben sana gösteririm," dedi Zara ve elimi tuttu.

Ethan ablasıyla birlikte mutfakta kaldı. Henüz Hallborough'nun mermer basamaklarında gezinmeye hazır değildi. Ethan ciddi bir tonla köpeğe, "Genç hanımınıza

iyi bakın, genç efendi," dedi. "Ve sen de dikkatli ol," dedi bana. Karnımı okşadı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Edeceğim." Elimi yanağına dayadım ve dudaklarımı oynatarak *seni seviyorum*, dedim.

"Ben de," diye fısıldadı. İşte bu benim Ethan'ımdı, yarı hareketsiz ve koltuk değnekli olsa bile kontrolcü ve koruyucuydu. Bebek geldiği zaman değneklerden kurtulmuş olmaya ve yürüyüş botlarını almaya kararlıydı. İsteddiği bazı şeyleri yapamadığı için hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum, ancak tek bir şikâyetle bile bulunmamıştı. Kırık bacaklar iyileşirdi.

Zara bizi evin misafir kanadına geçirdi. Pansiyon için kullandıkları kısımdı, o yüzden Sör Frisk tablosunu daha önce görmemiştim. Elbette galeride bulunmuştum; Hallborough gibi görkemli evlerde bulunan, ailenin zaman içerisinde sahip olduğu özel sanat koleksiyonlarını sergiledikleri zarif bir odaydı. Hallborough galerisinde epeyce mermer heykel ve bazı güzel tablolar vardı, fakat her şeyi detaylıca araştırarak kadar vakit geçirmemiştim. Vaktim olmamıştı. Kendi bahçemle ve Stonewell'i dekore etme projeleriyle uğraşıyordum.

Bizi koridorun sonunda durdurdu, kapılar konuk odalarına doğru açılıyordu. Oyma bir masanın hemen üzerinde bir Alman kurdunun zengin detaylarıyla resmedilmiş büyük bir tablosu asılıydı, yorumlanma biçimiyle neredeyse fotografikti. Ânında karanlık odayı ve sanatçının bu portreyi yapmak için onlardan birini kullanmış olduğunu düşündüm. Köpek kesinlikle benim yeni köpeğime benziyordu, hem renk hem de beden şekli olarak. Altın bir plaka yapılmış ve süslü çerçevenin alt kısmına eklenmişti. Plakanın üzerinde çalışmanın adı olan *Sör Frisk* yazıyordu.

"Pekâlâ. Bu fena bir şey, değil mi?" Zara'ya sııttım.

"Neredeyse ikiz gibi görünüyorlar."

Kıkırdadı. "Söylemiştim Brynne Teyze."

"İsim hoşuma gitti. Sen sevdin mi, Zara?"

Ciddi bir baş onayı verdi. Sanki karar başından beri verilmiş gibi, "Bu onun adı. Sör Frisk," dedi otoriteyle. "Rags'le oynayabilir ve çok iyi arkadaş olurlar."

"Sen ne diyorsun, Sör Frisk?" diyerek ona sordum. Mutlulukla dilini dışarı çıkardı ve başını yana eğdi. "Sana kısaca Sör diyebilirim." Çenesinin altını kaşıdım ve ona nasıl seslenirsek seslenelim yeni hayatını köpekçe sevdiğinden oldukça emindim. Ama yine de muhteşemliğine uyacak krallara layık bir ismi olmalıydı. "O zaman, Sör Frisk," diye duyurdum.

Tam o sırada bebeğin tekmelediğini hissettim. "Ah, bebek hareket ediyor," dedim Zara'ya. "Hissetmek ister misin?"

"Evet, lütfen." Küçük elini hemen tişörtümün altına soktum ve karnımın üzerine koydum. Gözleri büyüyüp kocaman oldu ve heyecanlandı. "Kızın kıkırdadığını hissediyorum. Sör Frisk'ten hoşlanıyor ve onunla oynamak istiyor."

Soytarılığına kahkahalarla güldüm. "Şey, bebeğin bir kız olup olmadığını bilmiyorum. Bir oğlan taşıyor olabilirim."

Zara bu olasılığı başından savarak, "O bir kız, Brynne teyze," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Omzunu silkti. "Çünkü ben bir kız bebek istiyorum."

Çocuktan al haberi. Zara'yla tanıştığımızdan beri, bir şeylerle ilgili fikirleri olduğunu öğrenmiştim. Çoğu şeyle ilgili. Ve fikirlerini ifade etmekte hiç sorunu da yoktu. O her bir zerresiyle cana yakındı. Bebeğimin cinsiyeti ne

olursa olsun, Zara gelmiş geçmiş en iyi kuzen olacaktı. Bu düşünceyle gerçekten mutluluk hissettim.

Sonra ikinci şaşkınlığım geldi.

Sör Frisk'in tablosuna bir bakış daha attım, çünkü onunla ilgili bir şeyler fazlasıyla tanıdık... Ayrıca bir şeyler bana sanatçının tarzını tanıdığımı söyledi. Başka çalışmalarda çok benzer şeyler üzerinde çalışmışım. Resim konservasyonu yaptığınızda, bir tabloyla öyle çok zaman geçirirdiniz ki sanatçısı uzun zaman önce ölmüş bile olsa onu tanımaya başlardınız. Yarattıkları eserleri nasıl resmettiklerini görürdünüz. Çalışmalarla bu kadar uzun zaman geçirdikçe süreçleri tanınabilir hale gelirdi.

Bu mümkün müydü?

Daha yakından baktım ve alt kısmında bir imza aradım. Parıltısı yıllar içinde kararmıştı; harfleri kısmen kapatıyordu, o yüzden çıkarması kolay değildi ama oradaydı işte. Ayrıca harfler aklımdaki sanatçıya göre normalden biraz daha ufaktı. Fakat neye baktığımı biliyordum. T harfinin peşinden gelen MALLERT yazısını çıkardığımda zaferin kokusunu alabiliyordum, geri kalanı çerçevenin altında gizliydi. Neye baktığımı fark ettiğimde yüreğim gümbürdedi. Sör Frisk adındaki çok güzel bir köpeğin önceden bilinmeyen bir tablosu, Leydi Percival ve yüzlerce diğer şaheserin yaratıcısı, ünlü Tristan Mallerton'ın yetenekli ellerinden çıkmıştı. *Yüce İsa, bu evde başka neler var böyle?*

Gaby'yi arayıp ona bu inanılmaz haberleri söylemem lazımdı.

6.ubat

Bryenne öyle güzeldi ki. Yataktan hayranlıkla ona bakıyordum, aynanın önünde saçını fırçalarkenki hali harika bir görüntüydü. Benim için her zaman güzeldi, fakat onunla bağlantım, her zamankinden çok daha derindi artık. Çok daha içsel hislerdi. İsviçre'deki o dağın tepesinde, ona veda etmekle yüz yüze geldiğimde, yaşadığım kaza gerçekten delinmez olan bir parçamı kırıp geçmişti. Duygusal engellerimle ilgili her şey yeniden başlatılmış ya da yeniden düşünülmüş gibiydi. Böylece Bryenne'le sahip olduğum şey sayesinde, geçmişimin korkunçluğu artık çok daha önemsizdi. Bryenne ve birlikte sürdürdüğümüz yaşam, hayatımın bu noktasında olduğum adam olmamın en önemli parçasıydı. Kelimelerle anlatılması zor bir durumdu, fakat nasıl hissettiğimi biliyordum ve çok daha iyiydi. Sanki son on yıl içinde beni şekillendirmiş olan olayların ötesine geçebilir ve en sonunda onları oldukları yere koyabilirdim. Ve onları orada bırakırdım.

Bu benim için Sarah Hastings'i de olaylara dahil ediyordu, Bryenne için de Lance Oakley'yi. Nasıl desem? Barış yapılmış ve o insanlarla olan ilişkilerimizin yapısı kabul edilmişti. Benim için bu, Mike'ın ölümündeki rolüm konusunda Sarah'dan özür dilemekti. Ne kadar zor olursa olsun, o suçluluğun birazının gitmesine izin vermek çok önemliydi. İsviçre'ye gitmeden bir gün önce Sarah'nın bana verdiği şey buydu. Affı. Dr. Wilson ödev verdiğinde ne yaptığını biliyor gibiydi. Terapiyi denemek için elimden geleni yapıyor ve en iyisini umuyordum.

Brynn'e'in Lance Oakley'yle buluşmak ve olaylarla ilgili onun versiyonunu duymak için kendi sebepleri vardı. Lance'in anlattığı şeylerin tek kelimesinin bile doğru olduğuna inanmayabilirdim, fakat benim neye inandığının önemli olmadığını da biliyordum. Brynn'e'le ikisinin videosunu hiç görmemiştim ve asla da görmeyecektim. Brynn'e kendi kaderinin kontrolünde olan kişiydi ve konu kendi duygusal iyileşmesine geldiğinde karar verecek kişi oydu. Eğer Oakley'nin açıkladığı şeyler Brynn'e'in kendisiyle ilgili daha iyi hissetmesine yardım ettiyse, o zaman tamamen desteklerdim. Oakley, Londra'dan defolup gittiği için heyecanlanmadığımı söyleyemezdim. O sık emici etrafta dolanıp Brynn'e'in yeni *arkadaşı* olmaya çalışmaya karar verseydi, bu *benim* için büyük bir sorun olurdu. Bir noktaya kadar mantıklı olabilirdim ve herif o noktayı geçmese iyi ederdi.

Sonuç olarak, Brynn'e'le ikimiz, ayrı kalması gereken kısımlarımıza karşı güven ve saygıyla yaklaşmamız gerektiğine dair değerli bir ders öğrendik. Ve hiçbir şeyin, diğer insanın mutluluğundan daha önemli olmadığını. Beni seviyordu ve bunu biliyordum, tıpkı onun da benim onu ne kadar çok sevdiğimi bildiği gibi. Elime geçen her fırsatta ona göstermeye çalışıyordum.

İçini görebildiğim şeffaf bir gecelik giymiş halde banyodan çıkarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. *Mahvettiğim o çirkin şeyden çok daha iyi.* Gittikçe kıvrımlı olmuştu, fakat fiziği hâlâ eskisi gibi zayıf formundaydı ve karnıyla göğüsleri haricinde, bana çoğunlukla aynı görünüyordu. *Güzel Amerikalım benim.*

"Sadece ne kadar güzel olduğunu." Kollarımı açtım. "Buraya gel, bebeğim."

Yarım gülümsemelerinden biriyle gülümsedi ve yatağa çıktı. Beni açığa çıkarmak için örtüleri dikkatle çekti. Aletimin durumunun onun için de şaşırtıcı olduğunu sanmıyordum. Düzüşmenin sıcaklığı içindeyken ayakta duramıyor ya da onu taşıyamıyor olsam bile, hâlâ oldukça iyi şekilde çalışıyordu. Bacağım zamanla iyileşecekti gerçi, eninde sonunda normale dönecektim ve Brynne'le nasıl sevişmekten hoşlanıyorsam öyle sevişecektim.

"Ben de öyle düşündüm," diye mırıldandıktan sonra geceliğini yukarı doğru sıyırdı ve üzerime çıktı. Bacakları ayrık bir şekilde, taş gibi sert olan penisimin üzerine oturduğu için kadınlığının katları aletimi boylu boyunca öpüyordu.

Kaygan sıcaklığına doğru yükseldim ve temasla birlikte inledim. "Ah, siktir... Çok iyi hissettiriyorsun." Geceliğinin kenarını kavrayıp başından yukarı doğru çektim ve kenara atıverdim. "Böylesi daha iyi," dedikten sonra gözlerimi çıplak bedeninin üzerinde gezdirdim. Ona bakmaktan asla yorulmazdım. Hamile ya da değil, beni cezbediyordu. Aletime dayanarak üzerinde yükselip alçalmaya başladığında göğüslerinden birine atıldım ve meme ucunu ağzıma alıp emdim.

Memelerini ağzıma doğru ittiği için ikisinin üzerinde de iyi bir şekilde uğraşabiliyor, sıkı ve sert hale getirene kadar meme uçlarını emip ısırabiliyordum. Klitorisini penisime dayayarak kaydırduğundan boşalmak üzereydi.

"Boşalmak ister misin bebeğim?" Gözleriyle buluştum ve ifadesindeki ağzı açık kalmış çaresizliği gördüm. "Bana ne istediğini söyle ki onu sana vereyim," dedim.

"Ahhh... Benim istediğim... Boşaldığımda aletin içimde olmasını istiyorum... Tam burada." Kalçalarını kıvırdı ve kadınlığını üzerimde gerçekten iyi kullandı. Havadaki

tahrikinin kokusu beni daha sıcakça yakıyordu. Sonra dizlerinin üzerine kalkıp aletimi eline aldı.

Ah, evet!

Yavaşça aşağı doğru hareket ederek kendini üzerime bıraktı.

Kahrolası şey öyle iyi hissettirdi ki sarsılan penisimin etrafına kapanan iç duvarların sıcak tutuşunun zevkiyle hırladım. Ağzını esir alıp dilimi soktum, gidebildiğim kadar derin bir şekilde içeride çevirdim. Her zaman mümkün olduğu kadar fazla yerinin içinde olmak istiyordum. Bir şey, içimdeki bu ihtiyacı artırdı. Sadece onunla birlikteyken böyle olmaya mecbur olduğumu ve bunu dizginleyemediğimi biliyordum. Ayrıca bu şekilde olmamı sevdiğini de biliyordum.

Ellerimi kalçasının altına yerleştirdim ve varımızı yoğunuzu ortaya koyarak düzüşmeye başladık. Ben yukarı doğru hamle yaparak kalçamı kaldırıyordum, o da kaslarını hafifçe sıkarak ve kalçalarını kıvrırarak penisimin üzerinde yükselip alçalıyordu. Becerebildiğimiz kadar uzun bir süre bunu sürdürdük, sadece bizi sınırda tutmaya yetecek kadar yavaşladık. Hoşuna gittiği gibi hızlanmasına izin verdim. O istediği sürece bunu yapacaktık. Her zaman, her şey kadını memnun etmekle ilgiliydi. Aletim için umutsuz olduğu ve beklemek istemediği zamanlarda öyle sekiydi ki. Brynne'i, ikimiz için de düşme zamanı geldiğinde, bizi kıyıdan çekecek kadar düzüşme çılgınlığına sokmayı seviyordum.

Elini etrafından dolandırıp uzanarak hayalarımı buldu. Onları ve penisimi durmadan sıkıyor, ayarlarımla oynuyordu.

Ve düzüşmemizin hızını artırıyordu.

"Siktir, kusursuzsun bebeğim. Aletim içinde çok iyi hissettiriyor! Seni sonsuza kadar böyle istiyorum. İçine... girmeyi... ASLA bırakmayacağım."

"Hiç durma, Ethan. Asla durmanı istemiyorum."

"Asla, bebeğim... Hayatımın sonuna kadar bunu yapacağım."

Elimi sırlıslıkla olmuş klitorisine uzattım ve o üzerime binmeye devam ederken daireler çizdim. Bu akşam onunla birlikte boşalmak istiyordum. İkimiz de aynı anda. Benim için önemliydi. Aletim onun içinde patlarken kasılmalarını hissetmek istedim. Dilim ağzına sahip olurken çığlıklarını yutmak istedim ve tatlı aromasının keyfini sürdüm.

Elbette eninde sonunda durmak zorunda kalmıştım, çığlık çığlığa adımı haykırtarak onu boşalttıktan sonra tabii. Tabii bir de sahip olduğum her şeyi onun derinlerine döktükten sonra. Önemli olan sözlerimizin altındaki anlamdı, gerçek anlamı değil. Brynne'ı sevmeyi asla bırakmayacaktım ve zaman zaman vahşice düzüşmek bu sevgiyi göstermenin bir kısmıydı. Seks konusunda hep aynı fikirdeydik. O konuda bizi hangi tanrı kutsadıysa ona şükürler olsun. Bu kadar uyumlu birini bulmanın ne kadar olağandışı ve değerli olduğunun farkındaydım.

Onu kalçalarımından kaldırıp yan tarafına doğru çevirdim, böylece yüz yüze olabilirdik. Hâlâ seks sonrasında gözlerinin içine bakabilmeye ve onu öpebilmeye ihtiyacım vardı. Tatmin olduğu için uykulu ve yumuşacıktı. Biraz önce yaptıklarımızın biraz fazla olabileceğini düşünerek endişelendim. Hamileliğin bu kadar ileri safhalarında onun için fazla sert olabilirdi.

"Bu senin için iyi miydi bebeğim? Belki bu kadar sert olmamalıydık." Parmağımla dudaklarını takip ettim. Benim için dudakları aralandı ve parmaklarımdan birini

dudaklarının arasına kaydurdım. Dudaklarını parmağımın üzerine kapatıp sıcak dilini etrafına doladı ve nazikçe emdi. Aletimin seğirdiğini ve yeniden sertleşmeye başladığını hissettim. *Yok artık, seni sikik mağara adamı. Yapamazsın.*

“Mımmm hımm, endişelenme. Şu anda muhteşem hissediyorum,” diye mırıldandı, gözlerini zorlanarak açık tutuyordu. “O orgazma ihtiyacım vardı. Ve seni seviyorum...”

“Şu anda seni öpmeye ihtiyacım var,” dedim. Dudaklarımı onunkilere bastırırken başımızı yastıklara dayıyorduk.

Böylece sevgilimi öptüm. Uyuyana kadar ona söylemem gereken ve benden duymasının hususi olduğu önemli şeylerin hepsini söyledim. Birbirimize dolandık, rahatça temas edebildiğimiz her noktada bedenlerimiz birbirine dokunuyordu.

Farklı bir şey hissettim. Katıksız gönül rahatlığı... ve huzur. Daha önce hiç böyle hissetmediğimi hatırladım ve bunun son olmaması için dua ettim.

BÖLÜM 19

Bryenne

*7 Şubat
Somerset*

"Londra'dan gelecek son teslimatlar bunlardı Bayan Blackstone. Bu akşam yardımcımın boş zamanı olur olmaz beşiği kuracağım." Robbie bana göz kırptı. "Yardımcısı" Ethan olacaktı, beşiği kurma işinin bir parçası olmayı istiyordu.

"Ah, biliyorum Robbie. Bana hatırlatıp duruyor. Sana da hatırlattığından eminim. Beşiğin yüzde yüz güvenli olması için doğru şekilde monte edildiğinden emin olmak istiyor. İçindeki güvenlik adamı konuşuyor. Senin de bildiğinden eminim, hayatımızın bütün alanlarına yayılmış durumda," dedim alayla.

Robbie kahkaha atıp dışarı yöneldi, fakat odadan çıkmadan önce geri döndü. "Ben dışarı çıkmadan önce Sör Frisk'in dolaşması gerekiyor mu?" diye sordu.

"Bilmem, belki istiyordur. Gerçi şu anda olduğu yerde son derece mutlu görünüyor." Yeni halıya yayılmış, muhteşem altın sarısı gözleriyle bana bakan Sör'e bir göz attım ve sordum. "Robbie'yle dışarı çıkmak ister misin?"

Kıpırdamadı. Ve sorumu anladığından emindim. Sör'üm çok zekiydi ve en çok beni seviyordu. Köpek sergisi hayattaki en güzel şeylerden biri.

“Sanırım şimdi değil, Robbie. Dışarı çıkması gerekirse bana haber verir ve zaten ben de daha sonra yürüyüşe çıkmak istiyorum. ”

“Pekâlâ, Bayan Blackstone.”

Robbie gittikten sonra bebek odası için duvar resmi-
me geri döndüm. Biz buradayken de, Londra’dayken de,
Robbie ve karısı Ellen, Stonewell’le gerçekten harika bir şe-
kilde ilgileniyorlardı. Robbie gittikçe Sör Frisk’i sevmeye
başlamıştı ve o her zaman burada kalacağı için bu güzel
bir şeydi. Böyle bir canlıyı Londra’daki çatı katı daireye
hapsetmeyi hiçbirimiz düşünemezdik. Bu doğru olmazdı.
Onu çok özlüyordum gerçi ve önümüzdeki hafta geri dön-
meyi planlıyorduk, böylece erken doğum riskine girmeye-
cektim. Ethan bu konuda paranoyaktı ve her zamanki gibi
istediğinin olmasına izin verdim.

Bu duvar resmi, bir ağaç yerine denizdi. Thomas mı,
yoksa Laurel mi olacağını bilmediğimiz için bazı kısımlar
hâlâ soru işaretiydi. Bazı beyaz bulut şekilleri üzerinde ça-
lışırken, bu sabah Ethan’ın kullandığım boyaların içeriği-
yle ilgili beni nasıl sorguladığını hatırlayarak gülümsedim.
Su bazlı, toksik olmayan karışım mıydı? Her şeyle ilgili her
zaman ihtiyatlıydı ama bunu sadece beni çok sevdiği için
yaptığını biliyordum.

Dün geceki mega-seks seansından sonra da endişelen-
mişti ki bunun sağlam bir temele dayandığını düşünmü-
yordum. İyi hissediyordum. Hamilelik ve doğumla ilgili
makalelerde, eğer komplikasyonlar yoksa ve yapmak isti-
yorsanız, seksin çiftler için son derece güvenli olduğunu
okumuştum. Şey, ben kesinlikle istiyordum. Ve Ethan her
zaman can atıyordu. Sanırım kazasıyla yaşadığımız korku-
dan sonra ikimiz de umutsuzca samimiyete ve yakınlığa

ihtiyaç duyuyorduk. Hiçbir şey, hayatınızdaki öncelikleri sevdiğiniz birinin ölümüne yaklaşması kadar hızlı ve etkili bir şekilde değiştiremezdi.

Biz, birbirimizi kaybetmeye çok yaklaştığımız. Düşünceyle birlikte ürperdim ve ısıltılar saçan mavi-yeşil denizin üzerindeki pofuduk bulutları gölgelendirmeye geri döndüm.

Sör poposunu havaya kaldırdı, en sevdiği oyuncak kemiği havaya attığım anda fırlamaya hazır. "Git getir, oğlum." Fırlatırken lisedeki gülle atma yeteneğimi ortaya koyuyordum. Bulmak için çimenliğin kenarındaki doğal bitki örtüsünü koparıyor, mutlulukla dolanıyor ve kendini eğlendiriyordu. Bahçe duvarlarından birinin üzerine oturup onun geri dönmesini bekledim.

Sabahtan biraz sırt ağrısı hissetmişim. Köpekle çıktığım yürüyüşün yardım edeceğini ummuştum ama etmemişti. Sıkıcı ağrı hâlâ oradaydı ve sıcak bir içecek istiyordum. Serinliği bastırmak için örgü şalıma daha çok sarındım. Sonuçta kış vaktiydi ve kuru gün için minnettardım, ancak tepedeki karanlık bulutlara bakılırsa bir ya da iki saat içinde yağmur yağacak gibi görünüyordu.

Sör'ü yanıma çağırdım ve eve dönmek için ayağa kalktım. Bacaklarımın arasındaki garip bir sıcaklık hissi bana çarptı. Sadece iki saniye sürdükten sonra artık sıcaklık hissettirmede. Orası sırlıydı. Hem de çok fazla. Sanki altıma işemiş gibiydim ama işemediğimi kesinlikle biliyordum.

Bir an için kan olabileceğinden korkarak kafayı yedim, fakat taytım dokunduğumda elime şeffaf ve ıslak bir şey

değdi. Kanlı değildi. Parmaklarımı burnuma yaklaştırtıp kokladım. İdrar değildi, sadece ıslaktı... Su...

Siktir!

Az önce suyumun gelmiş olabileceğine dair yüksek bir ihtimal vardı.

Çifte siktir!

8th an

Blackstone Güvenlik'i Somerset'ten yönetmek oldukça iyi gidiyordu. Londra'daki dairede bulunan iletişim sistemlerinin aynısını buraya da getirmiştım ve işimi eskisi gibi yürütüyordum. Neil, yönetim ofisindeki işleri şehirden yürütüyordu ve çarkları öyle sorunsuzca döndürüyordu ki özlendiğimi bile sanmıyordum. Gelecekte Londra'daki rolümün ne olacağına dair ciddi şekilde düşünmem gerekiyordu. Stonewell'de hafta sonlarından daha fazla kalmak oldukça çekici bir düşünceydi. Brynne'in kasabayı sevdiğini biliyordum ve hatta Hallborough'daki tablolara değer biçen bir çalışma organize etmek için Londra Üniversitesi'ndeki danışmanıya görüşmüştü. *Sör Frisk* tablosunun Mallerton'a ait olduğunu keşfettikten sonra eski evin başka hangi sırları gizliyor olabileceğini keşfetmek için ilham gelmişti. Eğer teklifi mali anlamda desteklenirse, orada kendisini yıllarca meşgul tutacak kadar iş olduğunu söyledi.

Havlayıp duran köpeğin sesi düşüncelerime giriverdi. İsrarcı, durmayan, çılgınca bir havlama. Bu hiç de *Sör*

Frisk'e uygun bir davranış değildi. Normalde oldukça sessizdi ve bu da onda sevdiğim bir özellikti. İyi bir köpekti, ancak sesi sanki telaşlıymış gibi geliyordu. Arazide birinin olup olmadığını merak ettim.

Masamdan doğrulup koltuk değneklerimi kullanarak pencereye yöneldim. Çalışma odam arka bahçeye ve ötesindeki sahile bakıyordu.

Sör'ü görebiliyordum, başını yukarı doğru çevirmiş bir halde eve doğru çılgınca havlıyordu.

Brynn'e'in yanındaydı.

Brynn'e ellerini bacaklarının arasında tutarak bahçe duvarının üzerinde oturuyordu.

Açık gri taytı, uyluklarının iç kısımlarında kara bir lekeyle...

Siktir. HAYIR! HAYIR! HAYIR!

"Fred, neler oluyor? Bana işe yarar bir şey söyle!" Eniştemi yakasından yakalayıp suratıma doğru çektim, bir ya da iki dakika içinde kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Doktoru tartaklamayı bırak da bebeğini dünyaya getirebilsin," dedi sakince ve beni üzerinden itti. "Mary Ellen'la birlikte git. Sana ameliyathane için önlük giydirdsin. Baba olmak üzeresin, seni koca züppe."

Çatlak sesimle, "Sezaryen mi? Cidden mi, Fred?" dedim.

"Korkarım öyle kardeşim. Bebek ters pozisyonda ve ayaklar önde gelirken Brynn'e'i riske atamayız. Buna uygun değil." Sırtıma sertçe vurdu. "O iyi olacak. Beni endişelendirmeyi kes ve gidip hazırlan." Fred beni koridorda bıraktı ve üzerinde *sadece çalışanlar* yazan bir kapıdan içeri girip kayboldu.

Yutkunarak Mary Ellen'ı takip ettim. Beni her nereye götürüyorsa, oraya gitmeden önce bayılmayacağımı umuyordum.

"Karımı nereye götürdüler?" diye sordum.

"Şu anda ameliyatı için hazırlanıyor ve epiduralı yapılıyor. Dr. Greymont prosedürü gerçekleştirirken, süreç boyunca sizinle konuşacak. Bu süreçte her şeyi izleyebilecek ve karınızla konuşabileceksiniz." Nazikçe gülümsedi. "Tebrikler, babası."

"Gerçekten?"

Konuşan ben miydim? Kulaklarıma hiç kendi sesimmiş gibi gelmiyordu. Niçin gerzek bir yarım akıllı gibi *gerçekten* deyip duruyordum? Sanırım son iki saatte olanları sindirmek için fazlasıyla şok içindeydim. Sör'ün, Brynne'in bahçedeki durumuyla ilgili beni uyarmasının ardından 999'u aramıştım. Ambulansın gelmesini beklerken, Dr. B'nin Londra'daki servisiyle birlikte, Fred'i de aramıştım. Ne yapacağım ve nereye gideceğim konusunda tamamen panik halindeydim. Sonra Brynne ambulansın arkasında Bridgwater Hastanesi'ne giderken çektiğimiz o kahrolası korku yolculuğu... Uzun, kıvrımlı, tam yirmi kilometreden fazla taşra yolu. Yapılan planlar buraya kadardı. Şatafatlı Londra hastanesi ya da çocuğumuzu doğurtacak sosyete doktoru yoktu. En kötü kısmı, beklemesi için Brynne'i evin içine taşıyamamaktı. Çalışanlar onu değerlendirmek için sedyeyle götürürken, ona ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmayan sıkık bir topal gibi etrafta sekmek zorunda kalmıştım. Bebeğin doğmasına en az üç hafta daha vardı...

"Bay Blackstone?"

"Ne?" Sese döndüm ve gözlerimi kırıştırdım.

"Kıyafetlerinizi çıkarıp bunları giymeniz lazım, kepi

de. Sonra ellerinizi ve kollarınızı dirseklerinize kadar, duvarda yazan talimatlara göre yıkayın. Tamamen hazırlandığınızda benimle tam şurada buluşacaksınız.” Hemşire Mary Ellen nereye gitmem gerektiğini gösterdi. “Sizi ameliyathaneye götüreceğim, karınızla tekrar kavuşacaksınız ve bebeğinizin doğumunu izleyeceksiniz.” Mutlu görünüyordu.

“Ah... Gerçekt... Tamam.” Yine, acınası şekilde zayıf bir sesle konuşan bu herif kesinlikle başka biriydi, ben olmam mümkün değildi.

Mary Ellen biraz daha sırtıttı. “Derin nefes alın Bay Blackstone.”

“Ama her şey yolunda olacak mı? Henüz çok erken...”

Başını yana eğdi ve bana saçmalama dercesine konuştu. “Bebeklerin ne zaman geleceklerine dair kendi fikirleri vardır. O konuda hiçbir şey yapılamaz. Karınız en iyi elerde. Dr. Greymont bunu her zaman yapıyor ama bunu zaten bildiğinizden eminim.” Bana garip bir şekilde baktı, muhtemelen kırık bacağımdan daha fazla sorunum olduğunu düşünüyordu. Ardından üzerimi değiştirebilmem için beni odada bıraktı.

Ameliyathaneye nasıl yürüdüm hiç bilmiyordum, çünkü ödüm bokuma karışıyordu ama aynı zamanda, Brynne’i görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Oda soğuktu ve havada güçlü bir antiseptik kokusu vardı. Herkesin toplandığı yere gittim, değneklerim olmadan hafifçe sekiyordum. Bir şeye karar vermiştim. Bu olayın içine iki ayağımın üzerinde yürüyerek girecektim, bacağımın kırık olup olmaması umurumda değildi.

Fred, “İşte geldi,” diyerek bana başparmağını kaldırdı. Brynne, “Ethan?” diye seslendi.

Sesini duyduğum anda rahatlayarak gözlerimi yumdum ve ona doğru gittim. Tek görebildiğim yüzü ve karnının bir kısmıydı. Geri kalan her şey mavi tıbbi örtüyle örtülüydü. "Buradayım bebeğim." Ona doğru eğilip alnını öptüm. "Nasılsın?"

"Sen burada olduğun için artık iyiyim." Dudaklarını oynatarak seni seviyorum dedi.

Benim de tam olarak aynı şeyi hissediyor olmam komikti. Birbirimizi gördüğümüz ve birlikte olabildiğimiz anda bütün stres ve panik sanki eriyip gitmişti. Brynne öyle güçlü ve cesurdu ki. Olmak üzere olan şey için tamamen hazır görünüyordu. Çok güzeldi. Eğer o bunu yapabiliyorsa, ben de en azından aklım başımda kalabilirdim. Bu harika ve dikkate şayan kadını nasıl bulmuştum böyle? Nasıl olmuştu da bana âşık olmuştu? Tam bir şanslı piçtim.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim.

Fred neşeyle, "Anne ve baba olmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Evet.

"Tamam, eğer istiyorsan artık bakabilirsin, E." Fred sistemli bir tonla konuştu, bu da bana elindeki işe odaklandığını gösteriyordu, yani olması gerektiği gibi.

Fred ilk kesiği atarken gözlerimi Brynne'inkilerde tuttum. Başparmağımla elini sıvazlıyordum. O kusursuz tenini kesen bir bıçağı izleyebilmemin hiçbir yolunun olmadığını biliyordum. Brynne çok sakindi ve aslında her şeyde öyleydi. Hiçbir şekilde korku belirtisi yoktu; sadece bunu atlatmak ve sonucunu görmek için duyduğu sağlam bir kararlılık vardı. Öyle harika ki. Kadınlar doğum esnasın-

da azim ve cesaret konusunda çok ciddi bir cazibeye sahip oluyordu ve Brynne'i bu şekilde görmek tamamen nefes kesiciydi.

Monitörlerin sesi arka planda biyledi, tıbbi aletlerin çınlamaları ve onlar bebeğe yaklaşıırken Brynne'in masanın üzerinde hareket eden bedeninin sesi.

"Hiç acı hissetmiyorum Ethan. Sadece çekiştirmeler ve itmeler. Garip hissettiriyor ama iyiyim." Başıyla onayladı ve bana gülümsedi. "Şimdi sadece bebeğimizle tanışmak istiyorum."

"Ben de, güzelim. Ben de."

Fred sert bir otoriteyle, "İşte alıyoruz," dedi.

Örtünün üzerinden bir bakış attım ve Brynne'in karından çıkan koyu renk saçları gördüm. Ardından parlak ışıklarla ve gürültülü seslerle dolu bir dünyaya sürüklenmek için gördüğü sert davranışa tepesi atmış gibi görünen büzüşmüş bir surat, minicik omuzlar ve açıklıktan kayan kollar... Derken ufacık bir bedeninin geri kalanı. Tüm bu süreç nereden baksanız on saniye kadar sürdü.

Ve işte böyle hızlı bir şekilde... kızımız en sonunda burada bizimle birlikteydi.

Brynnne

Laurel Thomasine Blackstone 7 Şubat'ta, akşamüstü dörde on altı dakika kala doğdu. Üç kilogramdı ve elli santim boyundaydı. Sağlıklı bir ağlayışla ve kusursuzca şekilli başındaki güzel, siyah buklelerle dünyaya geldi. Son iki kısım babasından geliyordu elbette.

Kelebek meleşim güzel, küçük bir kızdı. Onunla ilgilenmem, büyümesine yardım etmem ve kayıtsız şartsız onu sevmem için gözümün içine bakacaktı. Babasıyla birlikte elbette. O da kızı için bunların hepsini yapacaktı. Hem de iyi şekilde yapacaktı. Çünkü Ethan Blackstone güzel bir kalbi olan harika bir adamdı ve kalbi hem benim için hem de kızımız için hissettiği sevgiyle doluydu.

Onu kollarıma ilk kez verdiklerinde mutluluktan ve neşeden ağladım. Koca bir günü uyuyarak geçirebilecek kadar bitkin olsam bile gözlerimi ondan alamadım. Uyumak yerine onun küçük ellerine, parmaklarına ve ayaklarına bakmak istedim. Bunu yaptım da. Saatlerce. Burnu, gözleri, gül dudakları ve melek yüzlü yanakları da oldukça esir ediciydi.

Doğduğu ilk anda, örtüler görüş alanımı tamamen kapattığı için, Ethan onu benden önce gördü. Gözlerini bana çevirdi ve bir kızımız olduğunu söyledi.

Ve onu tanıdığım süre boyunca ilk defa, Ethan'ımın gözlerinde yaşların belirdiğini gördüm.

“Sadece bir dakika ufaklık, babacığın seni giydirmek zorunda ve sonra seni annene götüreceğim. İyi bir kız olup kıvranmayı kesmen gerekiyor... ve şu kolunu şuradan geçirmeme... Ah siktir, hadi ama... Bu aptal şeyi sana giydiremiyorum. Tamamen aptalca bir şey bu.” Yatıştırıcı sesiyle şarkı söylercesine konuşuyordu. “O zaman bunun yerine seni battaniyeye saralım. Evet, hadi öyle yapalım...”

Ethan’ın gece Laurel’le konuşma sesi öyle güzeldi ki bana nefesimi tutturuyordu. Böylece fısıldanan her kelimeyi, her bebek sesini, bez değişiminin her hışırtısını ve Ethan’ın ona temiz uyku tulumu giydirmeye çalışırkenki hüsrânını duyabilirdim. Ethan hepsini yapıyordu, çünkü istiyordu, çünkü babalığı da hayatındaki diğer şeyleri kucakladığı gibi kucaklıyordu. Sevdiklerine karşı kati bir özen, sadakat ve kendini adamayla.

Doğduğundan bu yana kızımın ilgili başka bir şey keşfetmiştim. Tıpkı benim gibi, o da tam babasının kızıydı. Yaygaracı olduğu zamanlarda Ethan’ın sesi onu rahatlatıyordu ve yorgun olduğunda ninni söyleyerek onu uyutuyordu. Tam anlamıyla Laurel’e fısıldayan adamdı ve bu, babamın kızımı görebilmesini umut etmeme sebep oluyordu ya da onu tanımasını, bir şekilde... engin evrenin her neresindeyse.

Ethan odanın karşısından bana doğru sekerek gelirken. “Ahh, uyanıksın,” dedi. Alçısı hâlâ bacağındaydı, bebeğimizi göğsüne dayayarak tutuyordu. Güzel erkeğim, uykudan

darmadağınık olmuş haliyle, bir seksen dokuzluk boyu, güzel fiziği ve sert, şekilli kaslarıyla küçük bir tomarı dünyanın en değerli hazinesi gibi tutuyordu. Onların birlikte bir fotoğraflarını çekmek istedim.

Neyse ki kameramı şifonyerin üzerinde tutuyordum, o yüzden hemen aldım ve bir fotoğraf çektim.

"Bu harika olacak." Kızımızı kollarıma bırakırken Ethan'a gülümsedim. "Üzerini değiştirdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi ve yatakta yeniden yanımıza yerleşti. Hastaneden eve geldiğim ilk günlerde Ethan bana öyle çok yardım etmişti ki. Sezaryenden kalma ameliyat yerim hâlâ acıyordu ve ağrı kesiciler beni uykulu yapıyordu. O yüzden geceleri kalkmayı ve emzirmem için onu bana getirmeyi bir rutin haline getirmişti. Laurel beslenmeyi bitirene kadar beklerdi ve sonra onu yeniden beşiğine koyardı. Bazen benim yerime gazını da çıkarıyordu. Olayları çözdüğü anda, bir şeylerle başa çıkmakta gerçekten iyiydi. Bir şey haricinde. Kocaman elleri ve parmakları, ufaklığın minicik çıtırtıları olan küçük kıyafetlerini giydirme konusunda pek iyi değildi.

"Yine tulumla sorun mu yaşadın?" Artık gün boyunca giydiğim emzirme sutyenimin önünü açtım. Bunu giymek, süt havuzunun içinde uyanmaktan daha iyiydi.

"Evet. Kollarını içinden geçirmek çok zor."

"Biliyorum. Seni duydum." Laurel sütün kokusunu alırmaz meme ucuma doğru aranmaya başladı. Yay şeklindeki küçük dudakları üzerine kapandı ve emmeye başladı. Ufak elleri göğsümün üzerinde yumruk yumruktu. "Ona şarkı olarak söyledığın şu tatlı, küçük s-bombasını da duydum."

“Lanet,” diye homurdandı. Ona doğru bakıp güldüm. “Onunlayken bu konuda çalışmam gerekecek. Üzgünüm. Pis bir ağzım var.”

“Ağzını seviyorum ama evet, pis. Ve bu küçük melek senin söylediğin ve yaptığın her şeyi kopyalayacak. O tam babasının kızı.”

Tahminime karşılık mutlu göründü, mavi gözleri bir gülümsemeyle parladı. “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu yumuşakça.

“Öyle olduğunu biliyorum bebeğim.”

“İkinizi de öyle çok seviyorum ki,” dedi yavaşça. Basit sözleri yoğun duygularla ve yürek ısıtan dürüstlikle doluydu. Dudaklarını benimkilere doğru getirdi ve sevgiyle öptü, ardından geriye doğru kaykılıp yastıklara yaslandı ve bizi izledi.

Uyandığımda şafak söküyordu. Yatak odamızda yalnızdım. Lavanta rengi gülleri gördüğümde hangi gün olduğunu hatırladım ve gülümsedim. Sevgililer Günü. Aslında ilk sevgililer günümüzdü. Romantik kocam tarafından bana ne bırakıldığına baktım.

Çiçek vazosunun altında, siyah kadife mücevher kutusunun yanından çıkan bir zarf vardı. Önce kutuyu açtım. Hiç şüphesiz ailesinin koleksiyonundan başka bir vintage parçaydı ve çok güzeldi. Telkâri işlemeli, kelebek şeklindeki madalyonda, kelebeğin vücudunun olması gereken yerde geniş bir yakut vardı. Benim için kusursuzdu. Zinciri başımdan geçirip hayranlıkla baktım. Kelebek meleğimin hatırlatıcısı olarak bu kolyeyi takmaya bayılacaktım.

Mektubuna uzandım ve okudum.

Güzelim,

İlk günden bu yana her gün, hayatımı yaşamaya değer kıldın. Her gün, şanslı bir adam olduğumu bilerek uyanmanı sağlıyorsun. Seninleyken gerçeğim. O galeriye girip başını kaldırarak bana baktığın anda beni gerçek yaptın. Sen teksin. Beni gerçekten görmeyi başarabilen tek kişisin. Hayatımın geri kalan her gününü seni severek geçirmek istiyorum. Tek istediğim, tek ihtiyaç duyduğum şey bu.

Sonsuza kadar senin,

E

Yüzümden akan mutluluk gözyaşlarını silip yatağımdan çıktım ve sevgi dolu kocamı bulmaya koyuldum, böylece değerli hediyesi için ona teşekkür edebilirdim.

Ëthan

28 Şubat

London

Halının üzerinde durduğum yerden, "Bugünün günlerden ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bryenne kendini beğenmişçe, "Elbette biliyorum. Tarihlerle aram iyi," dedi.

"Pekâlâ o zaman, bugünün özelliği nedir bayan?"

"Laurel'in aslında doğması gereken gün, bayım."

Hatırlıyor olması bana sürpriz olmadı. Brynne önemli şeyleri hatırladı. Bugün bebeğimiz üç haftalık olmuştu ve yabani ot gibi büyüyordu. Neredeyse yarım kilo almıştı ve bu iyi bir şeydi, çünkü bana göre doğduğunda çok ufak tefekti. Fakat güçlü bir ufaklıktı. Tıpkı annesi gibi bir savaşçıydı.

Şu anda, ikimiz de *anneciğin* isteklerini yerine getiriyor-duk. Brynne istediği bir fotoğraf için bizi ayarlıyordu. Tam bir fotoğrafçı olmuştu ve durmadan Laurel'le ikimizin fotoğraflarını çekiyordu. Bir resim sitesinde bir poz görüp bana göstermiş ve bebeğimiz doğduğunda aynı sahneyi canlandırıp canlandıramayacağımızı sormuştu. Görünüşe göre, bugün o gündü.

İlk adım, Laurel'i süt komasına girene kadar emzirmek olmuştu. Sonra o uyurken, Brynne dikkatli bir şekilde onu sırtıma yerleştirmişti. Böylece kanat dövmelemlerim sanki Laurel'e aitmiş gibi görünüyor, onu küçük bir bebek melek gibi gösteriyordu. Zaten öyleydi, yani niye fotoğrafını çekmeyecektik ki?

Brynne'in kamerası klik sesleri çıkarırken, "Nasıl görünüyoruz?" diye sordum.

"Yeni doğan bebeği sırtında uyuyan, feci ateşli bir baba gibi," diyerek sululuk yaptı.

"Sanırım birilerinin ağzını meşgul tutması gerekiyor."

Bana güldü. "Umarım bu daha sonra tutacağın bir söz-dür," dedi seksice.

"Aletim bunu duydu bebeğim," diye takıldım. Karşılığında alaylı bir karşılık bekliyordum. Fakat Brynne'le ilgili olay şuydu ki öngörülebilir değildi. Ve karşılık verme konusunda gerçekten hızlıydı. O yüzden, sözlü tartışmalarımızda galip geldiğimi düşündüğüm anda genellikle ne

mi olurdu? Tam o anda girişip baskın çıkıyordu. Bunu *her zaman* yapardı.

Gerçi nefesini tuttuğunu duydum. Bu, aletimi düşünüp düşünmediğini ve bunun ona *diğer* şeyleri düşündürüp düşündürmediğini merak etmeme neden oldu. Ben kesinlikle düşünüyordum, ancak beynimin mantıklı kısmı, büyük bir ameliyattan çıktığı için onun hâlâ iyileştiğinin farkındaydı. Sadece bana hazır olduğunu söyleyene kadar beklemem gerekiyordu.

“Burada işim bitti,” dedi ve kamerasını birdenbire masanın kenarına koydu. “Ve birileri de beşiğinde uyumaya hazır.” Bebek üzerimden kaldırıldı ve Brynne odadan çıkarken arkasından kapanan kapıyla birlikte odada yalnız kaldığımı anladım.

Sırtımın üzerine döndüm ve gözlerimi tavana dikerek hayatımın bir yıl öncekinden ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Geçen yılki adamın Tom Bennett’in e-postasını almasına iki ay vardı. O adam artık tanımadığım biriydi. Ve bunun için Tanrı’ya şükürler olsun, çünkü öyle boş bir hayata bir daha geri dönme arzum yoktu.

Kapı tekrar açıldı ve Brynne içeri girerek geçmişi hatırlatan saçmalıklarımı böldü.

Yılın yetersiz kalan ifadesiydi.

Şu anda daha çok yeşil görünen seksi gözleriyle tepemde durdu ve yavaşça tişörtünün kenarına uzandı.

Ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim.

Tişörtünü kaldırıp başından çıkardı ve yere attı. Sonra yalpalayarak yumuşak taytını çıkardı ve omzunun üzerinden fırlattı. Ufacık pembe külotu ve sutyeni içinde kalakaldı. Neredeyse hamile kalmadan önceki hali gibi görünüyordu. Yara izi ve şimdi çok daha nefes kesici olan bir çift muhteşem meme haricinde.

Ellerimi başımın altına alarak ona sıırttım. Söyleyecek akıllıca ve edepsizde bir şey bulamıyordum ama çoğunlukla sırtına doğru uzanıp sutyenini açtığı için ağzım kurduğundandı.

Kadınım bir kez daha, aşkında nasıl bulunmaz bir şeye sahip olduğumu bilmemi sağlıyor ve gösteriyordu. Başından beri buna sahipti.

Ender.

Brynné'in aşkı ender bir armağandı.

Brynné, kaderin ilahi bir cilvesiyle hayatıma girmiş ve benimle ilgili her şeyi değiştirmiş, bana verilen değerli bir armağandı. Olayları nasıl gördüğümü, gelecek için hayal ettiğim şeyleri, geçmişimin gölgelerinin ötesine geçebilme kapasitemi değiştirmişti.

Brynné'in sevgisi kesinlikle her şeyi değiştirmişti.

KISIM DÖRT

İLKBAHAR

*Beni aşağıya çek, suyun aşağısına doğru çek, suyun,
Işığı görene kadar beni içeri çek,
Bırak beni boğulayım, bırak beni senin içinde
boğulayım tatlım, tatlım,
Senin aşkınla vaftiz olmak istiyorum.*

Daughtry ~Baptized

BÖLÜM 20

8than

26 Nisan

Somersel

Denize bakan bahçede düzenlenen sade bir düğündü. Gelin ve damat, olmaları gerektiği gibi çok mutlu görünüyordular. Brynne'e göz kırptım, menekşe rengi elbisesinin içinde ne kadar leziz görüldüğüne hayranlıkla bakıyordum. Mallerton Galası'nın olduğu gece giydiği elbiseydi ve şimdi nedime olarak giyiyordu. Bana göz kırparak karşılık verirken, beraberinde seksi yarım gülümsemesi de vardı.

Hannah'nın elbisesi gül rengiydi ve ona bakmak, annemin fotoğraflarını hatırlatıyordu. Karısına bu kadar benzeyen kızını görmenin babam için nasıl olduğunu sık sık merak ederdim, babamın annemi kaybettiği zamanki gibi görünüyordu. Babam o konudaki düşüncelerini yıllar boyunca gizli tutmuştu, o yüzden ne düşünüyor olursa olsun, düşüncelerinin bundan sonra da gizli kalacağını tahmin ediyordum.

Bugünün amacı yeni bir şeyi kutlamaktı ve bunun için fazlasıyla minnettardım, çünkü Brynne'i bulduktan ve birini bu kadar derinden sevmenin ne anlama geldiğini öğrendikten sonra babamın kaybının derinliğini ve niçin yeni

bir aşka yelken açmasının otuz yılını aldığını en sonunda anlıyordum.

Bugün, babam için o gündü. En sonunda ileri doğru bir adım atabiliyordu... sevgili Marie'siyle birlikte.

Yaşadığım en büyük şaşkınlıklardan biri, yola geleceğini hiç ummadığım birindeki dramatik değişimdi. Ama sanırım garip şeylerin olduğu oluyordu. Benim açımdan fark etmezdi elbette, fakat Brynne için kritikti ve eğer tamamen dürüst olmam gerekirse kızım için de iyiydi.

Tasarımcı kıyafetleri içindeki kayıinvalidemin Laurel'i kollarında tutuşunu izlemek, kesinlikle kalbinin attığını ve benim öyle olduğuna yemin ettiğim gibi taştan yapılmadığının kanıtıydı. O gerçek bir büyükanne gibi görünüyordu.

Aslında resepsiyon sırasında beni arayıp bulduğunda, bu hiç beklemediğim bir şey olduğu için beni şoka soktu.

"Ethan?"

Bana seslendiğinde başarabildiğim kadar tarafsız bir duruşla ona döndüm.

"Laurel huysuzlanıyor, Brynne onu sana getirmemi söyledi. Ayrıca Laurel'in babasının kızı olduğunu da söyledi." Rahatsız kızımı bana verdi.

"Öyle," dedim. Laurel'i hoşuna gittiği gibi, yüzü dışarı bakacak şekilde göğsüme yasladım ve küçük bedenini nazikçe sağa sola salladım. "Sağ ol, Claire."

"O kesinlikle çok güzel, tıpkı Brynne gibi," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Hemfikir olarak başımla onayladım ama ne söyleyeceğimi bilmediğimden sessiz kaldım.

"Teşekkürler, Ethan."

"Tam olarak ne için?"

“Kızımı güvende tuttuğun ve onu bu kadar çok sevdiğin, bu kadar çok mutlu ettiğin için.”

Az önce duyduğum şeye inanamadığımdan gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

“Ah, ayrıca buradaki küçük mucize için.” Claire, Laurel’in ellerinden birini tutup öptükten sonra kocasının yanına oturmak için geri döndü. Claire’le çok iyi geçinebileceğimi de, onunla bir ilişki kurabileceğimi de zihnimde canlandıramıyordum. Affetmeyen biri olmak istemiyordum ama öte yandan... güzel karımı defalarca çok kötü şekilde incittiğini hatırlıyordum ve henüz tüm bunları unutmaya hazır değildim. Ama Brynne ve şimdi Laurel için denemeye mecburdum.

İkimiz birlikte özel yerimize gittik. Laurel’in huysuz ve yorgun olduğu zamanlarda kibar sözlerle ve sadece güzel şeylere bakarak yatıştığını önceden keşfetmiştim. O yüzden düğün töreni devam ederken küçük prensesimle aradan kaçıverdim ve onu içeri soktum. Yol boyunca duvardaki tabloları, vazodaki çiçeklere ya da pencerelerin birinden görünen parıldayan denize bakmak için durduk.

Çalışma odamın kapısına geldiğimizde tekmeler savurmaya ve cıvıldaşma sesleri çıkarmaya başladı, sanki bana kışımı kaldırıp çabucak oraya girmemi söylüyordu.

Bebek soytarılıklarıyla beni güldürüyordu ve daha sadece üç aylıktı. Konuşmaya başladığında işler nasıl olacaktı acaba? Ah Tanrım... Ya yürümeye başladığında?

Derin bir nefes aldım ve artık sigara kokumdan eser bulamadım. Bu çok iyiydi. Bu defa bırakma konusunda kararlıydım. İsviçre’den beri bir tane bile içmemiştim ve artık tütünün kokusu için kıvranmıyordum. Terapimin, artık sigarayı hayatta olmakla bağdaştırmamama yardım

ettiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Şimdi gerçek sebeplerim vardı.

“İşte burada, ufaklık. En sevdiğin.” Laurel bacaklarını savurdu ve ofisimdeki Brynne’in portresine agucuklar yaptı. “Onun annen olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Mutlulukla cıvıladı ve iki parmağını yapıştırdı.

“Anneni o sanat galerisinde ilk gördüğüm âni sana hiç anlattım mı?”

İki ufak tekme süratli bir başarıyla karnıma indi.

“Salona girdi ve doğrudan duvarda duran bu portreye doğru yöneldi. Başını kaldırıp ona baktı. Annen o zamanlar bunu bilmiyordu ama ben portreyi çoktan satın almıştım.” Yumuşak bir kahkaha attım. “Baban kurnaz, biliyorum ama elimde değildi. Salonun karşısından bana bakışı dikkatimi çekti. Ve öyle güzeldi ki. Çok güzel...”

Brynne

*3. Mayıs
Somerzet*

“Şimdi kamera arkasında olma sırası benim. Sanırım fotoğrafçılığa duyduğun ilgiyi görebiliyorum, bebeğim,” dedi Ethan. Kameramı kullanarak görmek için sabırsızlandığım yığınla fotoğraf çekiyordu. Çıplak sırtım merceğe dönüktü, fakat Laurel omzumun üzerinden Ethan’a bakıyordu. Onun için bu poz daha ne kadar koruyabileceğimden emin değildim gerçi. Kollarımda üç aylık kıvranan bir bebek varken yapabileceğimin en fazlası bu kadardı.

Klik seslerinin arasında Ethan yumuşak bir şekilde güldü. "Seni görüyorum prenses," dedi Laurel'e.

"Kollarımdan çıkmaya çalışmak dışında ne yapıyor?" diye sordum.

"Aman Tanrım, öyle çok gülümsüyor ki. Sanki kamera ya poz veriyor."

"Şey, kameraya karşı ne yapılacağını tam olarak bildiğinden eminim. Doğduğundan beri durmadan yüzüne doğrultulan makineyi görüyor."

"Biliyorum ama şu anda o kadar mutlu görünüyor ki."

Birkaç fotoğrafımızı daha çekti. Fotoğraflar onun fikriydi. Bana yapıp yapamayacağını sorduğunda elbette kabul ettim. Onu reddedebileceğim pek bir şey yoktu ve özellikle bu, sadece kendisi için istediği bir şeydi. Ona modellikle işimin bittiğini söyledikten kısa bir süre sonra bunu istemişti. Duyurumun onu memnun ettiğini biliyordum. Ethan nü modelliğimi önceden kabul etmişti, çünkü bunu yapma kararına karışmamıştı. Şimdiyse bırakma kararına saygı duyma fırsatına sahipti. Ethan hâlâ aynıydı. Leziz şekilde sahiplenici, yakışıklı, dominant ve bazı zamanlarda bir yıl önce karşılaştığım mantıksız adamdı. Artık erkek fotoğrafçıların beni çıplak görmeyeceği fikri onun için son derece olumluydu.

Modelliği niçin bırakıyordum?

Basitçe söylemek gerekirse, artık buna ihtiyacım yoktu. Beni tanımlayan şeyler fiziksellikten çok daha fazlasıydı ve geçtiğimiz yıl içinde kendimle ilgili şeyleri keşfederek olgunlaşmıştım. Ve sevmeyi öğrendim.

Fakat en önemlisi, kendime sevilme izni verdim.

Eğer Ethan olmasaydı, geçtiğimiz yıl başıma gelen iyi şeylerin birinin bile olacağını sanmıyordum. Buna bütün yüreğimle inanıyordum. Onun benim için yaptığı şeyi

kimse yapmazdı. Sadece Ethan'ın aşkı, ıssız kalbime giden yolu bulabilirdi. Sadece Ethan'm aşkı tekrar güvenmek ve kendimi yeniden sevmek için ihtiyaç duyduğum güveni verebilirdi.

Sadece o.

“Elbette mutlu. Kıymetli babasına bakıyor.”

SONSÖZ

28 Mayıs, 1838

Suçluluğumun yükünü bu sayfalara defalarca yazdım. Fazlasıyla tükendiğim anlarda, herhangi türde bir geleceğin olasılık dahilinde bile olduğunu hiç göremedim. Ağır bir yük, yalnızca bir kişi bunu uzaklaştırmama yardım edinceye kadar yıllarca taşınan bir yük. Suçluluğun üzerime kapanacağı bazı anların olacağını biliyorum, fakat ilk defa, yükümün kaybettiğim insanların hiçbirine yardım etmeyeceğini anlayacak berraklıkta sağduyuya sahibim.

Darius beni kendimden kurtardı. Bunun tamamıyla farkındayım. Onun sevgisi olmadan, ne bugün nefes alıyor olurum ne de yüreğim göğsümün içinde atardı.

Kendinizi birine güvenerek bırakmak ve sizi tutmalarına izin vermenin basitliğinde büyük bir güzellik var. Darius'um bana bu dersi verdi. Daha en başından, beni gerçekten görebildi. Ruhumun içini görebilen tek insanın o olduğuna inanıyorum. Ender bir armağan, bana hayatımı geri vermeye hizmet etti.

Bana kıymetli Jonathan'ımızı ve J.'imi bırakmanın dingin armağanını verdi. Artık J.'nin huzurlu bir

yerde olduğunu biliyorum. Bu dünyevi âlemin, zamanın okyanusunda süzülen ufacık bir zerreden meydana getirildiği yerde. Karanlık saatlerde, Darius hep benim ışığım oldu. Sevgilim içimdeki hırpalanmış ruhu gördü ve beni özgür bıraktı.

M R

Günlüğü bıraktım ve denize doğru bakan deniz kızından melek heykele baktım. Brynne onu ilk gördüğü anda bayılmıştı. Alışılmamış tasarımı dikkat çekiciydi, fakat şimdi bunun yaratılmasının arkasındaki hikâyeyi biliyordum. Bahçe duvarını süsleyen, oyulmuş güzel bir parça taştan çok daha fazlasıydı.

Özellikle bu pasajı defalarca okumuştum. Şimdiye kadar muhtemelen ezberlemiş olmalıydım. Neredeyse iki yüzyıl önce bu evde yaşamış olan bir kadının yazdığı özel düşünceleriydi. Brynne tarafından eski bir masanın gizli gözünde bulunmuştu. Bana günlükleri gösterdiğinde onları elbette okudum. Bir orijinallikleri vardı, şimdi bizim yaşadığımız evin geçmiş zamanlardaki günlük hayatına atılan bir bakıştı. Bu özel kısım aklıma takılmıştı ama. Bağlantılıydı.

Daha ilk okuduğumda, *Darius* adı *Brynne*'le değiştirilebilse, bunun benim gerçeğim olacağını fark etmiştim.

Karanlık saatlerde, Brynne hep benim ışığım oldu. Sevgilim içimdeki hırpalanmış ruhu gördü ve beni özgür bıraktı.

SON

YAZARDAN

Eğer bu kitaptan keyif aldıysanız, lütfen Amazon'a spoiler'sız bir yorum bırakmayı düşünün. Harcadığınız vakit için minnettar olurum.

Bir önceki sayfaya SON yazmak kolay olmadı. Aslında, bunun Ethan Blackstone ve onun Amerikalı kadının kesin olarak sonu olduğunu bile söyleyemem, çünkü bu sorunun cevabını hiç bilmiyorum ve bir yalancı olmamak için çok fazla çabalıyorum. Eğer onlar için daha fazla hikâyem olursa yazacağımı söylüyorum. Ama şimdilik, zorlukla kazandıkları mutlu sonlarında rahat bırakılmaları gerekiyor. Atlattıkları onca şeyden sonra kesinlikle bunu hak ediyorlar. Burada tanıştığınız diğer karakterler için başka hikâyeler olacak ama. *Gözkırpış* Bahse varım tahmin yürütebilirsiniz.

Bu hikâyedeki Marianne'in günlüklerini merak edenler için, *The Passion of Darius* adındaki tarihi aşk romanımı umarım beğenirsiniz. Darius ve Marianne'in hikâyesi yayımlanan ilk kitabımdı ve birçok sebepten benim için çok özeldir. Onların aşk hikâyesini *Değerli Şeyler*'e bağlamak tam bir neşe kaynağıydı.

Ayrıca Neil ve Elaina'nın hikâyesi olan *Cherry Girl*'ü de yakın zamanda okuma şansını bulacaksınız. Onların güzel

hikâyesinde, birbirlerine geri dönmek için umutsuzca ikinci bir şansa ihtiyaç duyan iki insanı anlatıyor. Umarım okur ve keyif alırsınız.

Günlük iyi dilekleri ve cesaretlendirmeleriyle ya da sadece bana bir replik gönderip kitabın o kısmından ne kadar keyif aldıklarını söyleyerek bana ilham veren okurlarıma sonsuz teşekkür ediyorum. Coşkulu desteğiniz, hepimizi uzun bir süre meşgul tutacak yeni hikâyeler için bana ilham oluyor. Sizlere teşekkür borçluyum. Raine gezegendeki en İYİ hayranlara sahip. Bu gerçek!

NS ve SC'deki canlarıma, bunu sizin dostluğunuz, sevginiz ve günlük dert ortaklığınız olmasa yapamazdım. Cidden, her günün her saatinde zırlayıp duran, sorunlu birine dönerdim. Sizleri çok seviyorum.

Hepinize iyi anlatılan, iyi hikâyelerden bir demet diliyorum.

xxoo *Raine*

Günlük hayran haberleri ve bütün kitaplarımla
ilgili sohbet etmek için lütfen bize
buradan katılın:

Facebook: The Blackstone Affair Fan Page

Twitter: @Raine_Miller

Blog: Raine Miller Romance

TSSB ve Askeri Stres Merkezi'yle ilgili...

Blackstone Serisi'nde, Ethan'ın savaş zamanı travmasına baēlı olarak ortaya çıkan travma sonrası stres bozukluēunun bir sonucu olarak geçmişle ilgili hatıralarıyla ve kâbuslarıyla savaşmasını okudunuz. Bu deneyimlerin günlük hayatta ve ilişkilerde yıkıcı bir etkisi olabilir, tıpkı benim kitaplarımda Ethan'a olduēu gibi. Birçok asker için, askeri görevlerinin sona ermesinden çok sonra bile savaş devam ediyor, hatta bazılarında ömürlerinin geri kalanı boyunca sürüyor. İstatistikler, alışanlarının yüzde yirmisinin TSSB'den mustarip olduēunu gösteriyor. Bunun için yardım var.

YAZAR HAKKINDA

Raine, on üç yaşındayken ilk Barbara Cartland romanını eline aldığından bu yana aşk romanları okuyor. Kitabın 1975'te satın aldığı "*The Flame is Love*" olduğunu sanıyor. Ve artık kendisi de aşk romanları yazdığından, onları okumayı asla bırakmama şansı çok yüksek. Kabul etmek gerekirse, Raine'in hikâyeleri Bayan Cartland'ı mezarında çevirecek kadar açık, fakat onun fikrine göre uzun, esmer ve yakışıklı bir kahramanın asla modası geçmez. Asla! Artık seksi aşk hikâyeleri yazmak vaktinin çoğunu dolduruyor. Eğer yazmak Raine'i çok uzağa götürürse, onu gerçek hayata çekip çıkaracak prens gibi bir kocaya ve iki tane pırıl pırıl oğula sahip. Oğulları hikâye yazmaktan hoşlandığını biliyor, fakat birini okumayı asla istemediler. (Raine bu konuda çok minnettar.) Okuyucularından haber almayı ve kitaplarındaki karakterlerle ilgili sohbet etmeyi seviyor. Raine'le Facebook'tan iletişim kurabilir ya da şu anda ne üzerinde çalıştığını görmek için www.RaineMiller.com adresini ziyaret edebilirsiniz.